

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

בפני: כב' השופט גלעד נויטל, נשיא, אב"ד

כב' השופטת טלי חיימוביץ

כב' השופטת לימור ביבי

בעניין: מדינת ישראל – פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) המאשימה

ע"י בייכ עו"ד יעל הראל

נגד

הנאשם

בנימין ופניש -

ע"י בייכ עו"ד טלי גוטליב

הכרעת דין

השופטת טלי חיימוביץ:

מבוא

תיק זה עוסק בשני אירועים נפרדים, בהם, על פי הנטען, הזמין הנאשם לביתו נשים (להלן: "המתלוננות" או "מתלוננת 1" ו"מתלוננת 2" בהתאמה), ובהיותן במצב של חוסר הכרה או הכרה מעורפלת ללא יכולת להתנגד, קיים עמן יחסי מין. על כן מיוחסות לו שתי עבירות של אינוס תוך ניצול מצב המונע התנגדות. באישום השני גם מיוחסת לו פניה למתלוננת בניסיון לשבש הליכי משפט. כתב האישום כלל אירוע נוסף, מושא האישום השלישי, שייחס לנאשם מעשה אינוס דומה. המתלוננת לא הגיעה להעיד, ולכן המאשימה חזרה בה ממנו והנאשם זוכה. בכתב האישום לא ייחסה המאשימה לנאשם, את גרימת המצב המונע התנגדות, אלא רק את ניצולו למטרת קיום יחסי מין (בסיכומיה שינתה בייכ המאשימה את חזית המריבה, ועל כך ארחיב בהמשך).

הנאשם אישר כי קיים יחסי מין עם שתי המתלוננות במועדים הרלוונטיים, אך טען כי מדובר היה במין בהסכמה. לכן נותרו במחלוקת שני יסודות מסעיף העבירה: הראשון, האם היו המתלוננות נתונות במצב המונע התנגדות, דהיינו, מחוסרות או מעורפלות הכרה, השני, האם הנאשם ידע או היה עליו לדעת זאת. שתי המתלוננות לא זכרו את האירועים הנטענים. זיכרוןן אבד להן למשך שעות ארוכות, החל ממועד כלשהו לפני תחילת קיום יחסי המין ועד שהתעוררו משינה למחרת בבוקר (להלן: "השעות האבודות"). לכן, אל מול גרסת הנאשם, לפיה יחסי המין היו בהסכמה, עמדה גרסתן של המתלוננות שלא זכרו דבר או כמעט דבר מאותן שעות, למעט העובדה שלא היה בכוננתן לקיים יחסי מין עם הנאשם.

האישום הראשון - החלטנו להרשיע את הנאשם באישום הראשון.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

האמנו לגרסת מתלוננת 1 אשר קיבלה חיזוק בראיות חיצוניות. למרות אובדן הזיכרון הכמעט מוחלט, זכרה המתלוננת מספר אפיזודות מהשעות האבודות (להלן: "מקטעי הזיכרון"). אותם מקטעי זיכרון קיבלו חיזוק בראיות למכביר, והם מלמדים על כך שהמתלוננת הייתה בהכרה מעורפלת ולעיתים בחוסר הכרה בעת קיום יחסי המין, והנאשם ידע זאת.

את גרסת הנאשם מצאנו בלתי מהימנה ביחס לשני האישומים. חוסר המהימנות של הנאשם נלמד ממספר פרמטרים. ראשית, מאי אמירת אמת בנושאים מהותיים, שנית, ממניפולציה של עובדות שונות לצרכיו, ושלישית, מהאופן המתחמק בו בחר להשיב לשאלות, בין היתר מסירובו העיקש למסור פרטים על האירועים ב"שעות האבודות".

האישום השני – החלטנו להרשיע את הנאשם גם באישום השני בעבירת האינוס.

האמנו לגרסת מתלוננת 2, למרות תמיהות מסויימות שעלו ממנה, אך נמצאו להם הסברים סבירים. עדותה קיבלה חיזוק בראיות חיצוניות, כולל מסמכים רפואיים ועדויות עדים ששמעו את תלונתה. בנוסף, חיזקה את גרסתה "עדות שיטה" או "מעשים דומים" בהתנהגות הנאשם. שקרי הנאשם חיזקו גם את הראיות מושא אישום זה.

אשר לעבירה של שיבוש מהלכי משפט – החלטנו לזכות את הנאשם, לאחר שנותר בליבנו ספק אם התבטאויותיו והגשת התלונה במשטרה נעשו למטרת שיבוש מהלכי החקירה.

כתב האישום

כתב האישום המתוקן מחזיק שני אישומים.

אישום ראשון – מייחס לנאשם עבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (ריבוי עבירות).

נטען כי עובר ליום 24.9.2015, הכירו הנאשם ומתלוננת 1 בנסיבות חברתיות. ביום 24.9.2015 הזמין הנאשם את המתלוננת להצטרף אליו למסיבה במועדון הקומפורט בתל אביב, וקודם לכן לבקר בדירתו ברמת-גן (להלן: "הדירה"). מתלוננת 1 הגיעה לדירה בסמוך לשעה 22:00 ושתתה עם הנאשם משקאות אלכוהוליים. היא שתתה כ-4 כוסות משקה, ונטלה כדור אקסטזי שסופק לה על ידי הנאשם.

זמן קצר לאחר מכן הרגישה מתלוננת 1 חולשה וערפול חושים. בעודה מעורפלת חושים וחלשה, הובילה הנאשם למיטה בחדר השינה שבדירה, ובהיותה במצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית, בעל אותה מספר פעמים, שלא בהסכמתה החופשית, בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה.

למחרת, ביום 25.9.15 בשעה 11:30 או בסמוך לכך, התעוררה מתלוננת 1 במיטת הנאשם כשהיא עירומה, כל גופה כואב, ללא יכולת להזיז איבר, והיא חלשה ומטושטשת.

אישום שני – מייחס לנאשם עבירות של אינוס לפי סעיף 345(א)(4) ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

נטען כי בתקופה הרלוונטית לאישום, הכירו הנאשם ומתלוננת 2 בנסיבות חברתיות. בחג שבועות שנת 2017 או בסמוך לכך, הזמין הנאשם את מתלוננת 2 להצטרף אליו למסיבה, ולפני כן לארוחת ערב בדירתו. המתלוננת הגיעה לדירת הנאשם בשעה 22:00 לערך, והשניים סעדו ארוחת ערב, שתו משקאות אלכוהוליים ועישנו סם מסוג קנאביס, שסיפק הנאשם.

זמן קצר לאחר מכן הרגישה מתלוננת 2 חולשה וערפול חושים. בשלב זה, בסלון הדירה, בהיותה במצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית, בעל אותה הנאשם שלא בהסכמתה החופשית, בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

למחרת בבוקר התעוררה מתלוננת 2 בסלון הדירה, כשהיא בבגדים תחתונים בלבד, כשאיבר מינה וישבנה נפוחים וכואבים, והיא חלשה ומטושטשת.

ביום 1.7.2018 פורסם פוסט ברשת פייסבוק, בו תיארה הכותבת דפוס פעולה של גבר המזמין נשים לדירתו, מערפל אותן ופוגע בהן מינית (מבלי לציין שמות או פרטים מזהים), וקראה לנשים שנפגעו על ידי הגבר באופן המתואר, לפנות ולהתלונן במשטרה.

למחרת, ביום 2.7.2018, בטרם נחשפה הפרשה שבאישום זה במשטרה, אך לאחר שנודע לו על הפוסט, פנה הנאשם בהודעת WhatsApp אל מתלוננת 2 ואיים כי יתלונן נגדה במשטרה בגין "שיימינג". בו ביום בשעה 10:30 או בסמוך, פנה הנאשם למשטרה והגיש תלונה נגד מתלוננת 2 בגין "שיימינג" בפייסבוק, בכך שהעלתה פוסט לפיו נאנסה בניסיונות המתוארות בו, על ידי גבר שפרטיו אינם ידועים. זאת עשה הנאשם כדי למנוע מהמתלוננת להתלונן במשטרה, להכשיל ולסכל הליך שיפוטי ולהביא לעיוות דין.

כתב האישום המקורי כלל כאמור גם **אישום שלישי**, ממנו חזרה בה המאשימה ביום 7.2.21 (עמוד 99 לפרוטוקול) והנאשם זוכה.

תשובת הנאשם לכתב האישום

הנאשם כבר במיוחדס לו.

במענה לאישום הראשון אישר הנאשם את היכרותו עם מתלוננת 1, אשר הגיעה לדירתו כדי לצאת עמו למסיבה. היא שאלה אם יש ברשותו אקסטזי, והוא נתן לה כדור. אקסטזי מוגדר כסם אהבה ולא היה חדש למתלוננת 1. היא הכירה אותו וידעה את השפעותיו על תחושות אהבה ומיניות. נטען כי הקשר המיני בין הנאשם למתלוננת 1 היה מענג ומתחשב, הדדי ואקטיבי מצידה, מבלי שהייתה מעורפלת ותוך שיתוף פעולה מצידה. הנאשם אישר כי שתו אלכוהול, אך בכמות שלא השפיעה או ערפלה את חושיו של מי מהם. מתלוננת 1 נשארה ללון בדירתו ולמחרת בבוקר אכלו יחד ארוחת בוקר.

במענה לאישום השני אישר הנאשם את היכרותו עם מתלוננת 2, אך טען כי היא יצרה עמו קשר. הוא אסף אותה ברכבו לדירתו, שם שתו משקאות אלכוהוליים, אך לא לשוכרה ומבלי שהייתה לכך השפעה על הכרתם. הוא לא סיפק למתלוננת 2 כל סם. יחסי המין היו קצרים ובשיתוף פעולה, הסכמה ומעורבות מלאים מצידה של מתלוננת 2. לאחר מכן יצאו יחד למסיבת טראנס שארכה שעות ארוכות, כשהם סוחבים רגלית ציוד שכלל ציודנית אוכל למסיבה. לסיום לקח אותה הנאשם, לבקשתה, לאכול במסעדה, ומשם הסיעה לביתה. במהלך שנתיים לאחר מכן יצרה מתלוננת 2 קשר עם הנאשם, ובקשה שוב ושוב לפגוש בו.

אשר לעבירת השיבוש, טען הנאשם כי בעקבות הפוסט הודיע למתלוננת שיתלונן נגדה במשטרה, שכן השחירה את שמו ברשתות החברתיות על לא עוול בכפו. זאת אמר מדם ליבו וללא כוונה להכשיל או למנוע הליך שיפוטי. הוא אכן פנה למשטרה והגיש תלונה נגד מתלוננת 2, בתום לב ומאחר והוציאה דיבתו רעה.

יריעת המחלוקת - בשני האישומים עצם קיום יחסי המין בין הנאשם למתלוננות אינו במחלוקת (בכפוף לשינוי גרסת הנאשם בבית המשפט, כי לא התקיימה חדירה באישום השני). המחלוקת נסבה סביב הסכמת המתלוננות לקיים עם הנאשם יחסי מין, וליתר דיוק, סביב מצב הכרתן ויכולתן לתת הסכמה, עובר ובעת קיומם. המתלוננות טוענות כי לא תכננו ולא רצו לקיים עם הנאשם יחסי מין, כי בזמן קיום יחסי המין היו מעורפלות או מחוסרות הכרה, והנאשם ניצל את מצבן שלא אפשר להן להתנגד. הנאשם טוען מנגד, כי יחסי המין קוימו בהסכמה הדדית ושיתוף פעולה מלא של המתלוננות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

20 יולי 2022

המדינה טענה בסיכומיה, כי הנאשם הביא את המתלוננות למצב של חוסר הכרה או הכרה מעורפלת, אלא שהנאשם לא הואשם בכך במסגרת כתב האישום, וגם לא הובאו ראיות להוכיח איזה חומר קיבלו המתלוננות מהנאשם ומה השפעותיו על התודעה. לכן לטעמי, לא היה מקום להעלות טענה זו בסיכומים. באישום השני נסבה המחלוקת גם על טיבה של פניית הנאשם למתלוננת 2 לאחר פרסום הפוסט, והגשת התלונה נגדה במשטרה, והאם נעשו בכוונה לשבש הליכי חקירה ומשפט.

מסכת הראיות

עדי תביעה - מטעם התביעה העידו עת/1 - מתלוננת 1, עת/2 - חברה של מתלוננת 1 (תכונה להלן: "החברה"), עת/3 - בן זוגה של מתלוננת 1 (יכונה להלן: "בן הזוג"), עת/4 - ידיד של מתלוננת 1 בתקופה הרלוונטית (יכונה להלן: "הידיד"), עת/5 - מתלוננת 2, עת/7 - מאמנת אישית אשר שמעה את תלונתה של מתלוננת 2 מפיה, העלתה בעקבותיה פוסט ברשת פייסבוק וליוותה מתלוננות לתחנת המשטרה להגיש תלונה (שמה לא יוזכר בהכרעת הדין עקב מידע חסוי בו שיתפה לגבי עצמה במעמד העדות. תכונה להלן: "המאמנת האישית"), עת/8 - אשה שניהלה עמותה לנפגעי תקיפה מינית בתקופה הרלוונטית (שמה לא יוזכר בהכרעת הדין עקב מידע חסוי בו שיתפה לגבי עצמה במעמד העדות. תכונה להלן: "מנהלת העמותה") ועת/6 - רס"ר נטלי שרף, חוקרת בתיק.

ראיות נוספות מטעם התביעה - הודעות הנאשם במשטרה (ת/1 - ת/6), עימותים בין הנאשם לבין המתלוננות (ת/7, ת/8), התכתבויות בין מתלוננת 1 והנאשם (ת/10), ובינה לבין עת/4 ועת/7 (ת/11, ת/12), מסמכים רפואיים של מתלוננת 2 (ת/13), התכתבויות בינה לבין הנאשם (ת/14), הפוסטים שהועלו לרשת פייסבוק על ידי עת/7 ועת/8 (ת/15, ת/16), התכתבויות של הנאשם עם חבריו (ת/17 - ת/24). מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו (עה/1). במסגרת פרשת ההגנה הוגשו כמוצגים תמונות אותן העלתה מתלוננת 2 לרשת פייסבוק (נ/1) והתלונה שהגיש הנאשם למשטרה נגדה (נ/2).

מהלך הדיון

בטרם אגש לדון בכל אישום בנפרד, אפרט את השתלשלות העניינים אשר הביאה לפתיחת החקירה, וכן אתיחס לנטל הראייה המוטל על התביעה, על יסוד העובדות שנטענו בכתב האישום.

נסיבות פתיחת חקירת המשטרה, שנה לאחר האירוע השני ושלוש שנים לאחר האירוע הראשון

שתי המתלוננות לא הגישו תלונה במשטרה סמוך לאחר קרות האירועים מושא האישומים. ביום 27.6.2018, כשנה לאחר האירוע השני, פנתה מתלוננת 2 לעזרתה של המאמנת האישית (עת/7), ושיתפה אותה במצוקתה בעקבותיו. למחרת בבוקר פרסמה עת/7 פוסט בפייסבוק, בקבוצת "נשים בטרנס", שעניינו אדם המשתמש בסם אונס כנגד נשים, וקראה לעצור אותו ממעשיו. לא צוין בפוסט שם הפוגע. במקביל, פנתה עת/7 לעת/8, שניהלה בתקופה הרלוונטית עמותה לסיוע לנפגעי עבירות מין, סיפרה לה את סיפורה של מתלוננת 2, והוסיפה כי ככל הנראה קיימות נפגעות נוספות ממעשי הנאשם. ביום 1.7.2018 פרסמה עת/8 פוסט המופנה אל הנשים הפוקדות מסיבות טבע. בפוסט דובר על גבר כבן 50 (ללא ציון שם), המשתמש בסם אונס כדי להכניס נשים למיטתו (להלן: "הפוסט"), וקראה לנשים שהותקפו באופן זה לפנות אליה בהודעה פרטית.

פרסום הפוסט הוביל לפנייות רבות של נשים לעת/7 ועת/8, אשר בחלקן נקבו בשם הנאשם, לדברי עת/8 (הפניות הללו לא הוגשו כראיה). כן פנה אל עת/8 גם עת/4, ידידה של מתלוננת 1, אשר דיווח על אירוע דומה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופני

שאירע למתלוננת 1 לפני כשלוש שנים. בהמשך פנה אליה ע/ת 3, בן זוגה של מתלוננת 1, וחזר על הסיפור. כך נחשפה ע/ת 8 לסיפורה של מתלוננת 1 שאירע בשנת 2015.

בעקבות הפוסט הגיע הנושא לתקשורת ושודרו מספר כתבות בערוצי הטלוויזיה, בחלקן תוך חשיפת שמו ופרטיו של הנאשם. במקביל נפתחה חקירת משטרה. הכתבות לא הוגשו כראיה בתיק, אולם העדים התייחסו אליהן בחקירותיהם.

נטל הראייה - על התביעה להוכיח את מצבן התודעתי של המתלוננות ואת מודעותו של הנאשם לכך
עבירת האינוס בה עסקינן מקורה בסעיף 4(345) לחוק העונשין, לפיו: "הבוועל אישה...תוך ניצול מצב של חוסר הכרה בו שרויה האישה, או מצב אחר המונע ממנה לתת הסכמה חופשית".

הנאשם הודה כי התקיים רכיב "בעילת האישה" (הוא אמנם חזר בו בעדותו בבית המשפט מבעילתה של מתלוננת 2, אך הודה בכך בחקירותיו במשטרה ובתשובתו לאישום). המחלוקת ניטשה אפוא על רכיב ההסכמה החופשית של המתלוננות בעת הבעילה. לעניין זה אין צורך בחוסר הכרה של ממש, אלא די בהכרה מעורפלת: "פירוש הדיבור 'חוסר הכרה או מצב אחר המונע את התנגדותו' הינו אפוא: 'מצב שבו נשללת מן הקורבן, בעיקרה, יכולת אפקטיבית להביע אי הסכמתו (התנגדותו) למעשה הנעשה בגופו. אינני סבור כי פלוני יחויב בדיון רק במקום שיכולת ההתנגדות של הקורבן תישלל מכול וכול. לדידי, די אם יכולת ההתנגדות תישלל באורח מהותי, ואין הכרח כי תישלל לחלוטין' (דנ"פ 6008/93 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(5) 845, 860 (1995))" ע"פ 10898/08 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 15.4.2010).

ובהמשך, על מודעות של הנאשם למצבן. ראו ע"פ 2848/14 סיגר נ' מדינת ישראל (נבו 12.11.2014): "אדם המבקש לקיים יחסי מין עם אישה אשר נמצאה תחת השפעה של משקאות משכרים, לוקח על עצמו אחריות כבדת משקל, לוודא באופן ברור שאינו משתמע לשני פנים, כי האישה נותנת הסכמה חופשית לקיום יחסי מין עמו..."

ראו גם סעיף 20(ג)1 לחוק העונשין: "רואים אדם שחשד... בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם", ואת הפסיקה לפיה בעבירות מסוג זה, קיומו של חשד ממשי מספיק כדי למלא את דרישת המודעות: "אולם לכל הדעות, בכל הנוגע לעבירת האינוס, הוכחת קיומו של חשד ממשי מצד הנאשם בדבר התקיימות הנסיבה "שלא בהסכמתה החופשית", בלא שהנאשם בירר חשד זה עובר למעשה האישות, מהווה תחליף הולם למודעות בפועל; כך המצב בהתאם לדיון המצוי הקבוע בסעיף 20(ג)1 לחוק העונשין, ובעניין כך גם המצב הראוי. הדרישה כי נאשם שבלבו התעורר חשד ממשי שמא האישה אינה מעוניינת בקיום יחסי-מין עמו יברר את הסכמת האישה עובר למגע המיני, אינה מהווה דרישה מוגזמת" (ע"פ 5938/00 ניסים אזולאי נ' מדינת ישראל, נה(3) 873 (2001)).

תשומת הלב לכך שבכתב האישום לא ייחסה המאשימה לנאשם את גרימת המצב של חוסר הכרה או הכרה מעורפלת למתלוננות, אלא טענה כי המתלוננות שתו/עישנו/נטלו סמים בבית הנאשם, ולאחר מכן הרגישו חולשה וערפול חושים (סעיפים 3 ו-4 לשני האישומים). המאשימה אמנם העלתה טענה זו בסיכומיה, לראשונה, אך לא הביאה כל ראיה לכך שהנאשם סיפק למתלוננות, ללא ידיעתן, חומר נוסף שגרם להם לערפול חושים (מעבר למה שהודו כי נטלו בעצמן). בהקשר זה אני מקבלת את טענת הסניגורית, לפיה לא הוכח כי בחומרים שכן הודו המתלוננות כי נטלו, מריחואנה, אקסטזי או כמות מדודה של אלכוהול, יש כדי לגרום לאובדן זיכרון, וגם לא הובאה ראיה הקושרת את העדר הזיכרון של המתלוננות, לסם כזה או אחר. לכן, לא הוכח כי הנאשם גרם באמצעות סם כלשהו לאובדן ההכרה של המתלוננות.

מכאן, שמוטל על המאשימה להוכיח הן את יסוד היות המתלוננות במצב של חוסר הכרה או הכרה מעורפלת שמנעה מהן מתן הסכמה חופשית, והן את היסוד של מודעותו של הנאשם לנסיבה זו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"ו מפני

אשר ליסוד הראשון, דהיינו מצבן התודעתי של המתלוננות בעת קיום יחסי המין, סברתי כי אין די בכך שנאמין למתלוננות כי אינן זוכרות את השעות האבודות, כדי לקבוע ממצא חד משמעי כי היו בהכרה מעורפלת באותן שעות. שכחה של אירועים, כשלעצמה, יכולה להיות ראיה למצב הכרתי מעורפל או לאובדן הכרה בעת התרחשות האירועים, אך אינה ראיה חלוטה לכך. אדם יכול להיות בהכרה צלולה ברגע נתון, ועדיין לא לזכור אירועים שקרו, מסיבות שונות. על כן, בנוסף להוכחת שכחת המתלוננות את השעות האבודות, יש צורך בראיות נוספות להוכיח את מצבן התודעתי בשעות הרלוונטיות.

אשר ליסוד השני, בחינת היסוד הנפשי של הנאשם, על בית המשפט להשתכנע כי בעת המעשה היתה לנאשם מחשבה פלילית, דהיינו, היה מודע ל"טיב המעשה. לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה" (סעיפים 19 ו-20א) לחוק העונשין, ובענייננו, כי היה מודע לכך שהמתלוננות נתונות במצב המונע מהן לתת הסכמה חופשית. מקום בו לא טענה המאשימה (וגם לא הוכיחה) כי הנאשם הוא שגרם למצבן המעורפל של המתלוננות, היא אינה פטורה מהוכחת יסוד זה של הסעיף.

בשים לב לכך, אבחן את שני האישומים.

אישום ראשון

להוכחת אישום זה העידו מתלוננת 1, בן הזוג, החברה והידיד. אפתח בדיון בעדות מתלוננת 1, ולאחר מכן אדון בראיות הנוספות.

ע/ת 1/מתלוננת 1

עדותה של מתלוננת 1 נשמעה בתאריכים 14.11.2019 ו- 21.11.2019, למעלה מארבע שנים לאחר האירוע. מתלוננת 1 הייתה בת 43 בעת הרלוונטית, גרושה, אם לילדים ומנהלת מקצועית של מרפאה גניקולוגית. לגרסתה, בעברה השתתפה במסיבות טבע וטראנס, אז גם התנסתה באקסטזי, אך לאחר הולדת בתה בשנת 2001, הפסיקה לפקוד אותן. היא התגרשה בשנת 2011 ובשנת 2014 החלה לבלות שוב מחוץ לבית, ואף נהגה להגיע פעמים רבות עם ילדיה למסיבות אלה. המתלוננת אישרה לשאלת הסניגורית, כי כשלקחה כדור אקסטזי, חשה ערנות אנרגטית ולא התעלפה או איבדה הכרה (פרוטוקול עמודים 29 - 30).

את פניו של הנאשם הכירה ממסיבות טבע, ואף קיבלה ממנו בירה באחת מהן. במסיבה בחודש 8/15, ניסה הנאשם ניסה ליצור עמה אינטראקציה כשרקד לידה, אך היא לא הייתה מעוניינת. למחרת הציע לה חברות בפייסבוק והיא קיבלה את הבקשה. השניים החלו להתכתב בפלטפורמה זו, והיא אף החמיאה לנאשם על מראהו הצעיר (ההתכתבות סומנה ת/10). מפגישה עם הנאשם במסיבות היו מכבדים, הוא לא ניסה לגעת בה, וגם מההתכתבויות עמו, טרם הגיעה לדירתו בליל האירוע, לא עלו כוונות למפגש מיני (פרוטוקול עמודים 31, 33).

בהתכתבות בפייסבוק, הזמין אותה הנאשם להצטרף אליו למסיבה במועדון הקומפורט בתל אביב. היא היססה, כיון שאינה חובבת בילויים במקומות דחוסים וסגורים, אך לאחר שהנאשם הבטיח לה שתיהנה מהמוסיקה ומהחברה, השתכנעה להגיע ביום חמישי. המתלוננת מצאה סידור לילדיה ואף וידאה כי ידיד שלה יהיה במסיבה. היא נענתה להזמנתו של הנאשם ל"דרינק" בדירתו טרם המסיבה, והשניים סיכמו שיצאו למסיבה מדירתו בסמוך לחצות. המתלוננת התייחסה אל הנאשם כאל ידיד ולא היו לה כוונות מיניות לגביו. הוא לא ענה לטעמה בגברים, ולכן התקשורת עמו הייתה נטולת קונוטציות מיניות. היא הגיעה לתל אביב כדי להכיר אנשים חדשים והבטיחה עצמה על ידי קביעת הפגישה עם ידידיה במועדון (פרוטוקול עמוד 16).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

כשהגיעה לתל אביב ברכבת, אסף אותה הנאשם מתחנת הרכבת ויחד נסעו לדירתו, נסיעה של 5-7 דקות. היא הביאה עמה תיק ובו בגדים להחלפה עבור המסיבה, אותו הניחה על כיסא בלובי הדירה. המתלוננת תיארה את חלל הלובי, המטבח, המרפסת, דלת השירותים, ושתי דלתות נוספות שהובילו לחדרים אותם לא הכירה. הנאשם הציע לה שתיה חריפה והיא בחרה בוודקה עם תפוזים או אשכוליות, ועמדה לצד הנאשם במטבח כשהכין את המשקה הראשון (פרוטוקול עמוד 12). הם ישבו במרפסת, משני צדי הספה ושוחחו. במהלך כשעה וחצי ניגש הנאשם למטבח פעמיים-שלוש להכין לה משקאות נוספים, מבלי שניתן לראותו ממקום מושבה במרפסת את המטבח.

מתלוננת 1 הכחישה את טענת הנאשם, לפיה שתתה כמעט בקבוק שלם של וודקה במהלך הערב. היא העידה על עצמה כי אינה "שתיינית גדולה", ושותה באירועים חברתיים כ-3-4 משקאות (פרוטוקול עמודים 12 – 13). כן הכחישה את טענת הנאשם, לפיה אכלו יחדיו רוסטביף שהכין, או חטיפים כלשהם לצד המשקאות. היא גם הכחישה את טענת הנאשם, לפיה סיפרה לו כי נטלה אנטיביוטיקה בשבוע שקדם למפגש ביניהם. לטענתה הגיעה אליו בריאה, ואם הייתה נוטלת אנטיביוטיקה, לא הייתה שותה אלכוהול (פרוטוקול עמוד 25, תמליל עימות ת/א8 עמודים 4, 24). כשקם הנאשם להכין את המשקה הרביעי, הציצה בטלפון הנייד שלה וראתה את השעה 30:23. היא אמרה לו שעליהם לצאת שכן קבעה עם אנשים במועדון, ולכן תשתה את המשקה האחרון, תחליף בגדים ויצאו למסיבה.

מספר דקות לאחר שלגמה מהמשקה האחרון, הציע לה הנאשם כדור ואמר לה שמדובר באקסטזי. היות ובעברה הרחוק התנסתה באקסטזי פעמיים-שלוש במסיבות, לא נרתעה והחליטה ליטול אותו. היא שאלה את הנאשם מדוע צורת הכדור שונה משזכרה, והוא השיב שחברותיו מעיין ודניאל השתמשו בו ונהנו מאוד. מתלוננת 1 אישרה כי היא מעשנת גויינטים לעיתים וצורכת אלכוהול באירועים חברתיים, אך הסתייגה נחרצות מהגדרתה על ידי הנאשם כ"אלופה בסמים" (פרוטוקול עמוד 57). הנאשם לא שתה אלכוהול או עישן איתה, כיון שהיה, לדבריו, אחרי ניתוח מעקפים (פרוטוקול עמוד 56, ת/8 שורה 85).

מספר דקות לאחר שנטלה את הכדור, הרגישה כי הנאשם קרוב אליה, חשה ברגלו קרובה לרגלה ובידו מונחת על ברכה. בשלב זה להבנתה כבר הייתה מעורפלת, אחרת הייתה מגיבה להנחת היד, שכן לא הייתה מעוניינת במגע. מספר דקות לאחר נטילת הכדור, אינה זוכרת דבר (פרוטוקול עמוד 13, ת/א8 עמוד 31), כולל האקט המיני או עוררות מינית שקדמה לו.

הדבר הבא שזכרה היה צלצול הטלפון שלה בשעה 11:30 בבוקר המחרת. המתלוננת לא ידעה היכן היא נמצאת, לא זכרה כי נכנסה לחדר השינה בדירה, או כי העבירה לשם את מכשיר הטלפון הנייד שלה מהמרפסת. כך תיארה את תחושותיה: "הטלפון שלי מצלצל אני פותחת עיניים, מנסה לפקוח, נורא קשה, פותחת. אני לא יודעת איפה אני, בלתי אפשרי היה לי להזיז איזה חלק בגוף פרט לעיניים, רק זזות העיניים ומה שאני רואה רק לבן, שזה למעשה קירות ותקרה, הכל לבן, לא מצליחה להזיז בכלל כלום רק שומעת את הטלפון שלי קודח מהצלצולים בלי הפסקה, כיוון שאני לא יודעת איפה אני נמצאת אני גם לא יודעת איפה לחפש את הטלפון, אוספת את עצמי ואזרת את כל כוחי ומנסה להתרומם טיפה בכדי להבין איפה הטלפון שלי. מסובבת עיניים בעקבות הצלצול בצד ימין ורואה שהטלפון שלי על השידה, מנסה טיפה להתרומם, להחזיק אותו ביד, לקחתי אותו. אני רואה שהבת שלי מתקשרת ובאותו רגע אני רואה שהשעה 11:30 בבוקר. שאני עוד לא מצליחה להבין כלום רק דבר אחד, שעזבתי את חיפה יום לפני כן...כשאני מבינה שהשעה 11:30 והילדים התעוררו ולא מצאו אותי...ההרגשה הראשונה שעוברת לי שאני חשה ממש זה בועה מוחלטת שאין לתאר, הרגשה מאוד מוזרה של ראש מצד אחד חלול לגמרי, אין מחשבה, המוח לא מצליח לחבר אחד ועוד אחד, הוא חלול לגמרי והמימות, מאוד מוזרה וכל הגוף כואב כאילו הרביץ לי עם מקלות, זה התיאור היחיד שמצאתי" (פרוטוקול עמוד 14).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

בשלב זה הבחינה המתלוננת כי היא עירומה, והנאשם שלצידה במיטה עירום אף הוא. הנאשם אמר לה בוקר טוב והוסיף לגבי ליל אמש: "היה מהמם, זרמנו, והשתוללת וכל כך נהנית". הוא יצא מהחדר כשגבו מופנה אליה והלך בהליכה צדית, המסתירה את חזית גופו. המתלוננת זכרה כי תהתה כיצד לאחר לילה מהמם כטענתו, הוא מתבייש ומסתיר ממנה את גופו (פרוטוקול עמוד 14 – 15, ת/א8 עמוד 39).

המתלוננת התיישה על המיטה וחשה כאבים ותחושות של שריפה ושפשוף בנרתיק. היא הבחינה בבגדיה פזורים על הרצפה, בציפורני ידיה שבורות בחלקן, צמיד הרגל שלה היה קרוע על הרצפה, צמיד היד נעלם, כל גופה כאב והיא התקשתה לקום ולעמוד על רגליה. היא הדגישה כי אין זה מטבעה להשליך את בגדיה על הרצפה, אלא היא נוהגת לקפלם בקפידה ואינה פרועה באופייה.

מתלוננת 1 תארה תחושה של "בועה בראש", שלא חשה מעולם, לא כאשר נטלה אקסטזי בעבר ולא לאחר שתיית אלכוהול או הרדמה בניתוח. מעולם לא חוותה כזו עמימות בראש.

היא התלבשה באיטיות ויצאה מהחדר, התקשתה לעמוד וחשה תחושת "צמד גפן" ברגליה. בזמן הזה כרכר סביבה הנאשם והציע לה קפה ומאפים שרצה להביא מבית קפה. היא סירבה, ועמדה על כך שהיא מבקשת לחזור הביתה. תחושתה הייתה כה קשה שאפילו לא נכנסה לשירותים בטרם יצאו.

היא שאלה את הנאשם כיצד הגיעה לחדר השינה מהמרפסת, והוא השיב כי ערך לה סיור בבית, וחזר שוב ושוב על כך שנהנתה מאוד, שרטה אותו, נאנתה וצווחה. מתלוננת 1 לא זכרה כל סיור שנעשה לה בדירה, ולא ידעה כלל היכן ממוקם חדר השינה (פרוטוקול עמוד 16).

הנאשם הסיעה לתחנת הרכבת, שם נפרדו דרכיהם. בדרך לתחנה לא שוחחו ומשעלתה לרכבת ישבה בהלם כל הדרך ולא הצליחה להבין מה קרה לה, שכן מעולם קודם לכן בסיטואציות אינטימיות עם גברים, לא אירע שלא זכרה דבר מהמתרחש. הפעם לא זכרה דבר: "...מסתבר שביליתי לילה סוער לפי סיפורים ואני אפילו לא יודעת איך הבן אדם נוגע, מה המגע שלו על הגוף שלי, לא יודעת איך הוא מנשק, והכי הזוי/מצחיק/סוריאליסטי לגמרי, הנאשם יצא מהחדר כשהוא עם הגב אליי, אני לא יודעת אם יש לו איבר מין, ומה הגודל שלו, אני לא יודעת כלום..." (פרוטוקול עמוד 16).

מתלוננת 1 העידה כי לא הצליחה להבין כיצד מצאה עצמה בסיטואציה שכלל לא תכננה ולא רצתה בה, ובוודאי שלא תכננה "לזרום", אלא לנסוע מהמועדון ישירות הביתה (פרוטוקול עמוד 17).

משנשאלה בחקירתה הנגדית מדוע, על רקע תחושותיה הקשות, לא נסעה במונית לתחנת הרכבת, השיבה שלא היה לה ברור כלל היכן היא נמצאת, על כן המתינה כי הנאשם יסיעה לתחנה. למרות כאביה, טרם הייתה מודעת לגמרי לחבלות הגופניות שנגרמו לה. משהגיעו לתחנה פשוט יצאה מהרכב ועזבה. הנאשם לא עמד עמה בקשר טלפוני באותו יום כלל (פרוטוקול עמוד 42).

כששבה הביתה סיפרה בכוב לבתה הגדולה כי חברים הגיעו לביתו של הנאשם, הם נשאר שם ולא יצאו למועדון. היא נרדמה ולכן שבה הביתה רק בבוקר. היא מיהרה לחדר האמבטיה והביטה בראי: "...מה שמתכיל עליי מהמראה יצור מסכן, נראה כמו איזה כלב מוכה, לא יכולה להגדיר, משהו מאוד מסכן, עלוב ואני לא מזהה את עצמי..." (פרוטוקול עמוד 17).

בשלב זה הבחינה בסימנים כחולים על פלג גופה העליון בגודל של כדור פינג פונג (על השד, באזור הבטן, ובעיקר באזור המותניים ולכיוון הישבן). כן הבחינה כי שיער ראשה בצד ימין הפך לקשר אחד גדול, מעין רסטה, אותה לא הצליחה לשחרר. בצדו השני של ראשה נוצרה רסטה קטנה יותר. שבועיים הסתובבה בשיער אסוף, ולבסוף נאלצה להסתפר קצר. היא העריכה כי הרסטות נוצרו בזמן המעשה המיני, כששכבה ללא נוע על הסדין, התחכך ראשה משני צדיו בסדין, וכך נוצרו הקשרים (פרוטוקול עמודים 27, 28).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופני

בהמשך במקלחת קרצפה את הנרתיק שלה, ואז גילתה כי התקן הדיאפרגמה נעלם (ההתקן היה בגופה מאז נישואיה, ולדבריה לא יוצא עקב חדירת איבר מין). לכן הסיקה כי הנאשם שלף אותו החוצה. הנרתיק היה משופשף ואדום והיא תיארה את תחושתה כאילו: "הכניסו לי קרשים עם כל הלב וסובבו", עד כדי כך שלא הייתה מסוגלת להטיל שתן. היא נשכבה לנוח בתקווה שהרגשתה תשתפר, אך התעוררה בערב קודחת מחוסר, פצעי הרפס התפרצו בשתי שפתייה במיקום שונה מהרגיל, היא איבדה את קולה ולא הצליחה לשוחח טלפונית עם חברה שהתקשרה מארצות הברית: "...נשארתי לשכב במיטה ולקדוח ומצד שני המחשבה קודחת במוח. מה קרה לך זה מעולם לא קרה לך, את בן אדם מבוגר מאוד יציב ועם שתי רגליים על הקרקע. יודעת בדיוק מה את רוצה מתי ואיך, ומתי את לא, איך יכול להיות שמצאת את עצמך בחדר שבכלל לא התכוונת להיות שם, והמחשבה קודחת מה קרה לך, מה קרה לך, מה קרה לך..." (פרוטוקול עמודים 17 – 18).

המתלוננת המשיכה וסיפרה כי כששכבה במיטתה וניסתה להיזכר במאורעות, הבזיקו בראשה שלושה מקטעי זיכרון מאותו לילה:

1. היא מנסה להגיע לשירותים, כשהנאשם אוחז במותניה ומכוון אותה;
 2. היא מנסה להגיע לתיקה המונח על הכיסא ולשלוף מתוכו חצאית לבנה כדי ללבוש למסיבה, תוך שהנאשם מנווט אותה בעודו אוחז במותניה;
 3. היא מרימה ראש כבד מהמיטה בעודה שוכבת, ורואה כי רגליה פשוקות ופניו של הנאשם בין רגליה, והוא מביט בה במבט מבוהל. ראשה נופל שוב לאחור כמו סלע (פרוטוקול עמוד 19).
- לפנות בוקר התעוררה המתלוננת קודחת מחוסר, בניסיון להבין מה קרה לה, וזכרה ששמעה על מקרה אונס בבר תחת השפעת "סם אונס". היא חיפשה מידע באינטרנט ושלחה מסרון לנאשם, כי נתן לה סם אונס. הנאשם הכחיש וניסה לשכנעה כי הערב היה נפלא, כי הוא דאג לה, לקח אותה לשירותים, הביא לה מים לשירותים, והעלה השערה כי תגובתה קשורה לאנטיביוטיקה שנטלה בשילוב עם אלכוהול. מכל מקום, במידה ופגע בה הוא מבקש סליחה (ההתכתבות ת/10, פרוטוקול עמודים 20 – 21).
- במהלך השבוע בו שכבה חולה, התכתבה מתלוננת 1 עם ידידה הטוב (ע/ת/4), אך לא סיפרה לו על האירוע, כי חפצה לעשות זאת פנים אל פנים. בהתכתבות ת/11 כתבה כי הנאשם היה: "ממש חמוד, עדין, נהייתי...", אך הוסיפה כי מוזר שנעלמו לה מספר שעות מהזיכרון.

לתהיות הסניגורית, כיצד תיארה אדם שאנס אותה לטענתה, בכינויים כה מחמיאים, השיבה המתלוננת שזכרה במדויק את האירועים שקדמו לשעה 30: 23. עד אז הנאשם אכן התנהג כגינטלמן, אסף אותה מתחנת הרכבת, הזמינה ל"דרינק", לא התקרב אליה, לא נגע בה ולא היווה איום. גם בבוקר התנהג יפה. לכן כינתה אותו "חמוד", כי כזה היה למיטב זיכרונה בשלב ההוא. את ההתרחשות שלאחר מכן לא רצתה לפרט בהודעה לידיד, מכיוון שרצתה לשמוע את דעתו האובייקטיבית. כשנפגשו כעבור שבוע, סיפרה המתלוננת לידיד את סיפורה, והוא אמר מיד: "הוא סימם אותך בסם אונס". אז התאמתו חשדותיה של המתלוננת והיא הרגישה כאילו חייה הסתיימו (פרוטוקול עמוד 22). המתלוננת הסבירה כי למרות תחושותיה הקשות (כאבים בגוף ובנרתיק, היעלמות הדיאפרגמה), לא פנתה להיבדק או לדווח על שאירע לגורם רפואי, כיון שהחליטה "לקבור" את הסיפור (פרוטוקול עמוד 43). היא לא חששה מהיריון, כיון שהייתה מודעת לכך שהשפעת הדיאפרגמה על הגוף נמשכת גם אחרי שהיא נשלפת. היא כן חששה שנדבקה במחלת מין, אך החליטה לעקוב בעצמה אחר הופעת תסמינים ולפנות לרופא רק אם תידרש לכך. בחקירתה הנגדית הסבירה כי לא חשה בנוח לפנות לגניקולוגים במרפאה בה עבדה (פרוטוקול עמוד 51).

מתלוננת 1 לא תכננה להתלונן במשטרה בשלב זה, למרות שהידיד הבהיר לה כי הוא לא ישתוק, כדי שהנאשם לא יחזור על מעשיו. לאחר שהידיד העביר את המידע לאחרים בקבוצת המסיבות, החלה מתלוננת 1 לקבל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

מהנאשם מסרים לפיהם יפנה לעורכי דין ויתבע אותה בגין עוגמת נפש, לאחר שייבדק במכונת אמת ויוכיח את חפותו (פרוטוקול עמודים 22 – 23).

כעבור שלוש שנים, בשנת 2018, קיבלה המתלוננת מהידיד פוסט בו נתקל בפייסבוק, שכתבה אישה המנהלת עמותה לנפגעי אונס. הפוסט פנה לנשים הפוקדות מסיבות טבע, ודיווח על גבר כבן 50 המסמס בסם אונס בחורות. לא נחשפו שמות, אך היא הבחינה בתגובה של אחד מחבריו של הנאשם לפוסט, שכתב: "אני מכיר את הברנש, שיכין תיק גדול לכלא" (פרוטוקול עמוד 23). למרות זאת קיוותה כי אין מדובר בנאשם, שכן המשמעות היא שנשים נוספות מלבדה נפגעו ממנו. למחרת יצרה קשר עם כותבת הפוסט, שאימתה לצערה כי מדובר בנאשם, והפנתה אותה לעורכת הדין של העמותה. בשלב זה טרם החליטה המתלוננת סופית כיצד לפעול, אך נזקקה לכתף עליה תוכל להישען.

בעקבות השיחות עם מנהלת העמותה, הגיעו לראינה מערוץ 11 לכתבה שהוכנה בנושא. היא התראיינה טרם הגשת התלונה במשטרה, שכן בשלב זה טרם החליטה אם להתלונן. ביום 24.7.2018, לאחר שכבר פגשה את עורכת הדין שלה, החליטה לפנות למשטרה. לערוץ 13 התראיינה אחרי חקירתה במשטרה (פרוטוקול עמודים 47 – 48).

מתלוננת 1 אינה בקשר עם הידיד מאז 2016 ולא ידעה מדוע בשיחת הריענון אמר לתובעת כי היא משקרת שלא היו לה כוונות רומנטיות כלפי הנאשם, ודווקא התכוונה "לזרום איתו" (פרוטוקול עמוד 53). מתלוננת 1 הכחישה כי אמרה זאת אי פעם.

היא הוסיפה, כי הגיעה אותו ערב לבית הנאשם מבלי שעשתה הכנות נשיות אינטימיות, וכשלגופה תחתונים יומיומיים (פרוטוקול עמוד 62). לחברה ששבה מארה"ב סיפרה כי סוממה בסם אונס ונאנסה, אך לא מעבר לכך. משעומתה עם גרסת החברה במשטרה, כי עישנה עם הנאשם גיוינטים באותו ערב, אישרה כי עישנה גיוינט אחד, רק היא ולא הנאשם. לשאלה מדוע לא הזכירה זאת מעולם, למרות שנשאלה ספציפית על סמים, השיבה כי לא ייחסה לכך חשיבות בהתחשב בתמונה הגדולה יותר, לפיה סוממה ונאנסה (פרוטוקול עמוד 56).

מהימנות גרסת מתלוננת 1

סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, קובע כי בית משפט רשאי להרשיע נאשם בעבירות מין, בהסתמך על עדותו היחידה של נפגע העבירה ומבלי להידרש לתוספת ראייתית כלשהי, בכפוף לחובת הנמקה.

עדותה של המתלוננת נמצאה על ידינו מהימנה, כפי שאפרט להלן, ועל כן גם בעלת משקל ראייתי נכבד. בנוסף, אין מדובר בעדות יחידה, שכן נמצאו לה חיזוקים חיצוניים, הן בעדויות מקורביה, להם דיווחה על דבר האירוע בסמוך לאחר התרחשותו, כולל ראיות משמעותיות בנוגע למצבה הנפשי עובר לאחר האירוע. חיזוק משמעותי לגרסתה של המתלוננת, נמצא גם בגרסת הנאשם.

אדון להלן בסימני האמת העולים מגרסת המתלוננת ובחיזוקים לה:

סימני אמת העולים מעדותה בבית המשפט – המתלוננת העידה באופן קוהרנטי, סדור, מפורט וללא הגזמות. גרסאותיה במשטרה לא הוגשו כראיה מטעם ההגנה, והיא גם לא עומתה עם סתירות בינן לבין גרסתה בבית המשפט. מכאן עולה כי גרסתה בבית המשפט תואמת את גרסאותיה במשטרה. ככל הנראה התיישבה עדותה גם עם הריאיון שנתנה בטלוויזיה, וגם זאת אני מסיקה באותו האופן. עדותה אף מתיישבת עם דבריה בעימות מול הנאשם (8/ת), שם היא נראית מטיחה בנאשם בדיוק את הדברים שאמרה בעדותה, לא פחות ולא יותר, בגרסה עקבית וסדורה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

החריג היחיד היה העדר אזכור לעישון ג'וינט בבית הנאשם, ולכך השיבה המתלוננת כי הוא שולי בעיניה לעומת חווית האונס (פרוטוקול עמוד 56 שורה 19). אין גם טענה שמריחואנה גורמת לאובדן זיכרון, כך שאי אזכור הג'וינט שעישנה לא פוגם במהימנותה.

הסניגורית טענה בסיכומיה, כי המתלוננת לא הזכירה בחקירותיה במשטרה פגישות שלה ושל בן זוגה הנוכחי עם הנאשם במסיבות טבע. בנוסף, לשיטתה, לא סביר שהשניים לא התעמתו עמו, אלא התרחקו. איני מקבלת טענה זו. כאמור, הודעותיה של המתלוננת במשטרה לא הוגשו והיא גם לא עומתה בחקירתה הנגדית עם טענה שלא הזכירה במשטרה את נושא המפגש, אלא רק נשאלה מדוע בן זוגה לא סיפר על כך במשטרה (פרוטוקול עמוד 61 שורה 18). המפגש עם הנאשם במסיבות לאחר האירוע, עולה גם מעדותה של החברה, כפי שאפרט להלן. אשר לסבירות התנהגותם של המתלוננת ובן זוגה, איני בטוחה שדווקא סצנת צעקות, לה רמזה הסניגורית, היא ההתנהגות המצופה, בפרט מאשה שהחליטה שלא להתלונן במשטרה אלא לשים את האירוע הזה מאחוריה.

עדותה של המתלוננת רצופה בפרטים אותנטיים ובתיאורים חיים, המוסיפים לאמינותה.

כך למשל מסבירה המתלוננת כי לא נמשכה לנאשם ולא תכננה בילוי אינטימי עמו, ולכן גם לא הכינה את עצמה מבעוד מועד, בכל הקשור להכנות נשיות אינטימיות: "...מעולם לא נמשכתי לנאשם, לא תכננתי לזרום איתו...אני אישה כמו כל אישה שמתכוונת לבילוי אינטימי עם גבר, מתכוונת לכך, מגלחת שערות, שמה תחתונים יפים, כי מתכוונת לרגע אינטימי, אני לא עשיתי זאת, באתי לא מגולחת ועם תחתונים של יום יום" (פרוטוקול עמוד 62 שורות 7 – 11).

או למשל תיאור המתלוננת את תחושותיה הגופניות כשהתעוררה לצלצול הטלפון הנייד, מבלי לדעת היכן היא נמצאת: "הטלפון שלי מצלצל אני פותחת עיניים, מנסה לפקוח, נורא קשה, פותחת, אני לא יודעת איפה אני, בלתי אפשרי היה לי להזיז איזה חלק בגוף פרט לעיניים, רק זזות העיניים ומה שאני רואה רק לבן, שזה למעשה קירות ותקרה, הכל לבן, לא מצליחה להזיז בכלל כלום רק שומעת את הטלפון שלי קוזח מהצלצולים בלי הפסקה" (פרוטוקול עמוד 14 שורות 9 - 12).

בהמשך תיארה את התחושה הקשה כאם שהבטיחה לילדיה שתהיה בבית חזרה בשעה שמונה בבוקר, והם התעוררו ולא מצאו אותה. תיארה את תמיהתה, כיצד הגיע הטלפון שלה לשידה ליד הראש, למרות שלא שמה אותו שם, את התחושות הקשות בגופה ובראשה: "ההרגשה הראשונה שעוברת לי שאני חשה ממש זה בועה מוחלטת שאין לתאר, הרגשה מאוד מוזרה של ראש מצד אחד חלול לגמרי, אין מחשבה, המוח לא מצליח לחבר אחד ועוד אחד, הוא חלול לגמרי והמימות, מאוד מוזרה וכל הגוף כואב כאילו הרביץ לי עם מקלות" (פרוטוקול עמוד 14 שורות 25 – 27).

המתלוננת תיארה את ההלם שאחז בה כשהבחינה שהיא והנאשם שוכבים עירומים במיטה וכשאמר לה הנאשם: "בוקר טוב היה מהמם, זרמנו, והשתוללת וכל כך נהנית". היא גם תיארה את התמיהה שלה נוכח יציאת הנאשם מהחדר, באופן שמסתיר את חזית גופו, וציינה לעצמה שמוזר שאדם שאומר שהיה לילה סוער, יוצא מהחדר עם הגב אליה, כמתבייש. בהמשך תיארה בפרטים את הניסיון לקום ומה שראתה על הרצפה: "...ובזמן הזה אני עדיין יושבת המומה על המיטה רק מנסה להפעיל איזה מחשבה למה המוח שלי לא מצליח לתת פקודה לרגל לקום, אין לי שום תחוזה בכלל, מנסה להפעיל את כל הכוח ומורידה רגליים לאט לאט אחת אחת אחרי השנייה ואז נגלה לעיני תמונה, של כל הבגדים מפוזרים, מנסה להתכופף הכל מאוד קשה, כאבים בגוף בפרקים עוד לא הבנתי הרבה דברים, רק שהגוף מאוד כואב, מנסה להתכופף ואז אני רואה שהציפורניים בידיים שבורות, בשתי אצבעות נדמה לי, צמיד מהדגל קרוע על הרצפה, תחתונים חזייה הכל מפוזר, בגדים בכלל עוד לא ראיתי. אלה ציפורניים שלי לא מלאכותיות, בגדים מפוזרים, צמיד שהיה לי על היד לא היה בכלל..." (פרוטוקול עמוד 15 שורות 7 – 14).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

המתלוננת תיארה את תחושת הבלבול ביחס לדירת הנאשם אותה לא הכירה: "אחרי שאני אוספת את הבגדים ומתלבשת ולאט לאט יוצאת לחדר כניסה שבו הייתי אתמול שזה המקום היחיד חוץ מהמרפסת והשירותים שקצת מוכרים לי, חוזרת ללובי לחדר כניסה, השולחן הקטן עם הכיסאות התיישבתי עליו, אי אפשר לעמוד, הרגליים כמו צמר גפן... לפני שיצאנו אני יושבת בשולחן הזה ולא מצליחה להבין איך הגעתי למקום שאני לא מכירה, איך אתמול ישבתי במרפסת שם ומצאתי את עצמי שם, את הדרך מהמרפסת לחדר שינה אני לא זוכרת. הסתובבתי והסתכלתי על שתי הכניסות לחדרים שהיו שם שלא הכרתי ערב לפני אמרתי איך הגעתי לשם, איך ידעתי ששם זה חדר שינה, ואז אמרתי לנאשם איך יכול להיות שאני לא יודעת ששם זה חדר שינה, איך הגעתי לשם, התחיל להסביר לי הנאשם שאתמול הוא הראה לי את החדר, עשה לי סיבוב בבית, המשכתי לבהות בתדהמה בכניסות שם ואמרתי שאני לא זוכרת דבר כזה" (פרוטוקול עמודים 15 – 16).

המתלוננת תיארה בצבעים חיים את חזרתה הביתה והכניסה למקלחת, את הקשרים בשערה, שלא ניתן היה להתיר, את ההמטומות שגילתה על גופה, ואת הנרתיק שלה, שהיה משופשף כולו, מצב אליו לא הגיעה מעולם אחרי קיום יחסי מין, והדיאפרגמה שהייתה שם שנים רבות, נעלמה: "כשהכנסתי את היד גם גיליתי שהדיאפרגמה לא נמצאת בנרתיקי, הבנתי שהיא הוצאה, הדיאפרגמה ישבה בגוף שלי מאז שהייתי נשואה, קיימתי יחסי מין עם בעלי עם הדיאפרגמה, אי אפשר להוציא אותה מהגוף עם איבר מין ומכיוון שהיא לא הייתה הבנתי שהוא פשוט הוציא לי אותה. הסתכלתי אחר כך במראה על הנרתיק, הכל היה אדום ומשופשף, התחושה שלי הייתה שהכניסו לי קרשים עם כל הלב וסובבו אותו, הכל היה משופשף אי אפשר היה להטיל שתן, הכל היה שורף, חשבתי לעצמי שזה היה דבר מוזר כי בחיים שלי קיימתי יחסי מין, מעולם לא היה דבר דומה אפילו לא קרוב. ילדתי בן 4 קילו שיצא ב-10 דקות וקצת קרע אותי ותפרו אותי זה אפילו לא דומה לזה, השפשוף היה כל כך אדום כואב ושורף שאמרתי אלוהים ישמור מה הוא עשה לי בהתחשב בכך שהוא יצא עם הגב אליי, מה יש לו שם או מה הוא דחף לי בתוך הגוף?" (פרוטוקול עמוד 18 שורות 1 – 10).

במהלך עדותה, ניכר בה הקושי להעיד, והיא השתהתה והתקשתה להמשיך לדבר. ניתן היה להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעזוץ שלה בתקירתה הנגדית, עת הוטח בה כי קיימה בהסכמה יחסי מין עם הנאשם שהתנהג כ"מאהב" (בפרוטוקול נרשם כי "התחלחה" למשמע הדברים): "אני מרגישה בחילה וקשה לי לשמוע בהתייחס לנאשם שמדובר במאהב. פשוט קשה לי עם זה" (פרוטוקול עמוד 60).

גריסת המתלוננת אינה מתיישבת עם עלילה - חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת מצאתי בכך שעל פי ההיגיון היא אינה מתיישבת עם הטענה לעלילת שווא. נפתח בשאלה, מדוע תקיים אישה יחסי מין עם גבר על פני חמש שעות, תפיק מהם הנאה כה רבה (כטענת הנאשם), ולאחר מכן תטען כי לא רצתה בכך? אין מדובר באשה מאוכזבת שהגבר עמו קיימה יחסי מין לא התקשר אליה למחרת היום. שמענו מפי שניהם כי הנאשם יצר קשר עם המתלוננת לאחר שתזרה לביתה, והיה מעוניין בהמשך הקשר, הרומנטי לשיטתו. מדוע אם כן שתמציא עלילה כזו על אדם שעשה לה רק טוב? גם נסיון סחיטה אין כאן, שהרי המתלוננת מעולם לא העלתה כל דרישה כספית או אחרת מהנאשם, אלא שיעזוב אותה במנוחה.

טענת העלילה גם אינה מתיישבת עם התנהגותה של המתלוננת לאורך השנים ועם אופן עדותה: **המתלוננת לא הגישה תלונה במשטרה אחרי האירוע, מה שמלמד כי לא רצתה להפליל את הנאשם. מצד שני, לא כבשה את תלונתה. המתלוננת דיווחה על האירוע לאנשים המקורבים לה (ועל כך ארחיב בהמשך).** כבר בכך יש כדי להחליש את טענת העלילה. הרי אילו רצתה המתלוננת להזיק לנאשם, יכולה הייתה להתלונן מיד במשטרה. לדבריה, רק לאחר שהבינה כי הנאשם ממשיך ופוגע בנשים נוספות, עשתה מעשה ובאה להתלונן. **המתלוננת דיווחה כי היא זוכרת רק שלושה מקטעי זיכרון מתוך פרק זמן של 12 שעות, וגם אלה בעיקרם אינם קשורים במעשים מיניים.** אפילו הזיכרון של ראש הנאשם בין רגליה, לא תואר כאקט מיני: "תיארת לי שאני רואה את הראש שלו בין הרגליים, מה הוא עשה אני לא יודעת" (פרוטוקול עמוד 40 שורה 14). לו רצתה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

המתלוננת להעליל על הנאשם עלילת שווא, יכולה הייתה להוסיף פרטים מפלילים ובפרט מיניים/אלימים, אך היא לא עשתה כן. היא עמדה על כך שאינה זוכרת את המעשים המיניים שנעשו באותו הלילה. זו גם תשובה לתהיית הסניגורית בסיכומיה, כיצד טוענת המתלוננת מצד אחד כי נעשו בה מעשים אלימים, אך לצד זאת, שלושת הבזקי הזיכרון שלה אינם כוללים מעשים אלימים. הרי מדובר בשלושה הבזקים של שניות מתוך קרוב ל-12 שעות אבודות, ולכן אין הכרח שיהיו מלווים באקטים אלימים. אך מעבר לכך, אילו רצתה המתלוננת להעליל על הנאשם ולטפול עליו שקרים, יכולה הייתה בקלות לספר על מעשים אלימים שנעשו בה באותם הבזקי זיכרון.

המתלוננת לא נמנעה מתיאורים המציגים את הנאשם באופן חיובי. לדבריה, הנאשם היה נתמד ואדיב, והיא גם לא נתקלה בהתנהגות פוגענית שלו כלפי אחרות. לו רצתה להשחיר את שמו, לא הייתה מציגה אותו באור חיובי כפי שעשתה. זו גם תשובה לטענת הסניגורית בחקירה הנגדית ובסיכומים, כי לא הגיוני שכינתה את הנאשם בכינויי חיבה (מפנק וכו'), בשיח שלה עם הידיד, שקדם לפגישה בין השניים, פגישה בה "הכניס" הידיד לראשה כי נאנסה. ציינתי לעיל כי המתלוננת הבהירה כי עד לאובדן הזיכרון וגם אחריו, הנאשם התנהג למופת, ולכן התייחסה אליו כך. היא הסבירה כי התקיים אצלה דיסוננס בין הזיכרון הטוב של הנאשם בערב, לבין התחושות הקשות בגופה שעוררו רק חשד (פרוטוקול עמוד 26 שורה 24 ועמוד 27 שורה 10). כך שגם מבחינת ההיגיון החיצוני וגם מבחינת הגיונה הפנימי של גרסת המתלוננת, היא אינה מתיישבת עם טענה לעלילה.

העובדות שאינן במחלוקת לא מתיישבות עם התנהגות של אם סבירה – המתלוננת העידה כי הבטיחה לילדיה להיות בבוקר בבית, והסבירה כי תכננה לסיים את המסיבה בשעה 5 – 6 בבוקר ולעלות על הרכבת הראשונה לחיפה. גרסה זו עולה בקנה אחד עם ההתכתבות בינה לבין הנאשם (ת/10), שעסקה בסידורי ההגעה למסיבה (המתלוננת תגיע ברכבת, הנאשם יאסוף אותה לביתו למשקה ויצאו בחצות למועדון). עיון בת/10 מעלה כי אין בו שיח בדבר סידורי הלינה של המתלוננת בתום המסיבה. גם הנאשם לא טען שסוכם כי המתלוננת תחזור מהמסיבה לישון אצלו בבית. לכן, טענת המתלוננת כי התכוונה עם סיום המסיבה בבוקר, לעלות על הרכבת הראשונה לחיפה, עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם.

כאן נשאלת השאלה, גם אם כטענת הנאשם, המתלוננת, בהיותה צלולה לחלוטין, בחרה לבלות את הלילה עמו במקום ללכת למסיבה, ונותרה צלולה כל הלילה בעת מעשה האהבה, מדוע שינתה את סידורי החזרה הביתה? מדוע לא חזרה בשעה שתכננה והבטיחה לילדיה, דהיינו, ברכבת הראשונה לחיפה? מדוע לא הודיעה לילדיה על שינוי התוכנית? הנאשם טען כי השניים נרדמו חבוקים לאחר מעשה האהבה הארוך בן חמש השעות בסמוך לשעה 04:00. מדוע המתלוננת, שלשיטת הנאשם הייתה צלולה כל העת, ואף העבירה את הטלפון הנייד שלה מהמרפסת לצד המיטה, לא טרחה לשים שעון מעורר שיעיר אותה בשעה 6 כדי להספיק לרכבת הבוקר, כפי שהבטיחה לילדיה? מדוע בכלל הלכה לישון, כאשר ממילא המסיבה אמורה הייתה להסתיים בסמוך לשעה זו והיא התכוונה לשים פעמיה לרכבת הראשונה? גם הנאשם הפטיר בחצי פה כי הייתה אמורה לחזור לילדיה בבוקר (פרוטוקול עמוד 137). מדוע המתלוננת קמה והייתה מזועזעת מכך שהשעה 11:30 והילדים התעוררו ולא מצאו אותה (פרוטוקול עמוד 14)?

השינוי בתוכניות, שכלל לא רק החלפת מסיבת הריקודים באירוע מסוג אחר, אלא בעיקר שינוי התוכנית לחזור הביתה לילדיה ברכבת הראשונה, והמרתה בשינה ארוכה חסרת גבול ואחריות, ללא שעון מעורר, עד קרוב לשעת צהריים, מתיישבת יותר עם טענת המתלוננת לחוסר הכרה או הכרה מעורפלת.

האם התנהגותה של המתלוננת לאחר האירוע היא התנהגות סבירה לקורבן עבירת מין? – הפסיקה קבעה כי אין התנהגות אחידה המצופה מקורבנות תקיפה מינית ומנעד התגובות נרחב. מתלוננת 1 אמנם לא פנתה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

בזמן אמת להגיש תלונה במשטרה, לא פנתה לרופא נשים להיבדק (למרות שהיא עובדת במרפאת נשים), סירבה להרחיב ולמסור פרטים מדויקים לחברתה בסמוך לאירוע, וגם חזרה בהמשך לבלות עם בן זוגה במסיבות טבע בהן שהה הנאשם, אך אין בכל אלה כדי להשליך על מהימנותה. בפסיקת בית המשפט העליון הדנה בהתנהגות נפגעת עבירת מין, נאמר בעניין זה כך: "הבחינה המרוחקת "הקרה" והמאוחרת בזמן של התנהגות קורבן עבירת מין...איננה במקומה והיא בעייתית...איננו יודעים מה עבר במוחה של המתלוננת בעת האירוע ולאחריו ולא נזכר לדעת זאת, אך אין בכך בלבד כדי לשלול את מהימנותה, או להוביל למסקנה כי גרסתה איננה אמינה, אף אם התנהגותה לאחר האונס אכן עשויה להיראות למתבונן מן הצד, שאינו מעורב רגשית במכלול - שונה במקצת מהמצופה...לא ניתן לאבחן מהי התנהגות "סבירה" מצד קורבן עבירת מין ומהי התנהגות שאיננה "סבירה" בשים לב לאופייה של עבירת האונס" (דפנה ברק ארז "האישה הסבירה" פלילים ו' 115, 127 (1997), ע"פ 4930/07 טולדו נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (נבו 10.12.2009) וגם בע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל, פסקה 345 (נבו 10.11.2011)).

וכן: "פעמים רבות התנהגותו של קורבן עבירת המין, עשויה להידמות, למתבונן מהצד, תמוהה, לא רציונאלית וכזו שאינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. לפיכך, אף אם התנהגותו של קורבן עבירת המין נראית למתבונן הסביר, בלתי הולמת, לא הגיונית או לא ראויה בנסיבות העניין, הרי שאין בכך כדי להעניז, בהכרח, כי גרסת הקורבן אינה אמת לאמיתה" (ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (נבו 10.7.2013)).

המתלוננת לא פנתה להתלונן במשטרה לאחר האירוע, אלא עשתה זאת רק כעבור שנתיים כאשר הפרשה פורסמה בתקשורת. היא הסבירה זאת בכך שביקשה לקבור את הנושא, ורק כששמעה כי הנאשם ממשיך לפגוע בנשים, החליטה להתלונן. זה הסבר סביר, בפרט נוכח העובדה שלא ניסתה לסחוט את הנאשם בדרך כלשהי. המתלוננת גם הסבירה כי לא פנתה לרופאי הנשים שעובדים עמה במרפאה כי חשה מבוכה, והחליטה לעקוב אחרי התסמינים בעצמה, וגם זה הסבר הגיוני (פרוטוקול עמודים 43, 51). היא לא חששה מהיריון לא רצוי על רקע הוצאת הדיאפרגמה, כי לפי הסבריה הדיאפרגמה נושאת חומר המעכב כניסה להיריון, גם אחרי שמסירים אותה. מדובר בהסברים סבירים, הגם שכאלה אינם מתבקשים מקורבן עבירת מין.

הסניגורית טענה לסתירות נוספות לכאורה שנפלו בגרסת המתלוננת. כך למשל, מדוע, אם מדובר במתלוננת תמת לב, התראיינה קודם בטלוויזיה ורק אחר כך התלוננה במשטרה? המתלוננת השיבה שתחילה התלבטה אם לפנות למשטרה, ורק כאשר פגשה את באת כוחה, בסמוך לפרסום הפרשה, ופרשה בפניה את סיפור המעשה, וזו אמרה לה שאין לה ספק שיאמינו לה, גמרה אומר לגשת ולהתלונן במשטרה (פרוטוקול עמודים 47, 48). מדובר בתשובה הגיונית, והיא גם מתחברת לסיבה בגינה החליטה המתלוננת אחרי האירוע "לקבור" אותו כדבריה, כי היא לבדה, ללא רשת תמיכה: "...היה לי ברור שעם כל הדצון ללוות אותי בכל מקום הוא (הידיד שהציע לה להגיש תלונה וללוות אותה - ט.ח.) לא יכול, לא בבדיקות, לא בדיונים, לא בחקירות ואת אומרת אני לבד..." (פרוטוקול עמוד 22 שורות 27 - 28).

הסניגורית תמהה, כיצד הגיע הטלפון של המתלוננת לשידה ליד ראשה, למרות שאינה זוכרת שהזיזה אותו מהמרפסת. לא הגיוני שהנאשם, שרצה לפגוע בה, עשה זאת, ומכאן מסקנת הסניגורית, שהמתלוננת העבירה את הטלפון בעצמה, דהיינו, לא היתה מעורפלת. זו טענה שאין לקבל, שכן היא מניחה הנחות מוטעות לגבי הנאשם. הרי הנאשם עשה דברים רבים "לטובת" המתלוננת, כולל הסעה שלה מהרכבת אליו הביתה, הסעה חזרה, הגשת משקאות, ובבוקר גם הציע לקנות לה מאפים מהמאפיה. כך שהעברת הטלפון ממקום למקום, אינה שונה. יתכן גם שנועדה ליצור מצג של שגרה.

הסניגורית תמהה גם לגבי הבגדים שהביאה המתלוננת להחלפה (שני סטים), וטענה כי אילו היתה מגיעה לנאשם רק במטרה ללכת למסיבה, לא היה צורך בבגדים נוספים, מה שמרמז על כך שהיו לה כוונות אחרות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

המתלוננת השיבה שהביאה שני סטים, כי לא ידעה בדיוק אילו בגדים מתאימים למסיבה, ורצתה שתהיה לה בחירה. כפי שכבר ציינתי לעיל, אילו היו למתלוננת מראש כוונות לקיים עם הנאשם יחסי מין, מדוע שתתלונן נגדו כאשר קיבלה את מבוקשה? אוסיף, שאילו היו לה כוונות לקיים עמו יחסי מין לפני המסיבה או במקומה, כטענת ההגנה, גם אז לא ברורה נחיצותם של שני סטים להחלפה. מכל מקום, הסברה של המתלוננת סביר.

חיזוקים חיצוניים לגרסת המתלוננת – בפרשת התביעה העידו ארבעה עדים הקשורים למתלוננת: החברה, הידיד, בן הזוג של המתלוננת (עמ' 2 - 4) ומנהלת העמותה (עמ' 8). עדויות הידיד והחברה, ששמעו מפי המתלוננת על האירועים בסמוך להתרחשותם, מחזקות את מידיות התלונה, אי כבישתה, וההחלטה שלא להתלונן במשטרה אלא להדחיק את האירוע. בנוסף, מחזקות עדויות הידיד והחברה את גרסת המתלוננת בנקודות המהותיות הבאות: השעות האבודות, העדר זיכרון בדבר קיום יחסי מין עם הנאשם, הבזקי הזיכרון, תוכן דבריו של הנאשם למתלוננת מיד כשהתעוררה (בדבר הנאתה הרבה מיחסי המין ביניהם), הסבך בשיער והחבלות הגופניות שנגרמו למתלוננת וכן מצבה הנפשי והפיזי לאחר האירועים. עדות בן-הזוג, אשר הכיר את המתלוננת רק לאחר האירוע, מחזקת את גרסתה בעיקר במישור החשפעה הנפשית של האירועים עליה. עדות מנהלת העמותה ששמעה את גרסת המתלוננת במסגרת הכנת הכתבה, מחזקת את המצב הנפשי המוערער בו הייתה המתלוננת נתונה עת חזרה וסיפרה את סיפור המעשה.

עמ' 4/ הידיד – הידיד והמתלוננת מכירים מעל 20 שנה ובתקופה הרלוונטית היו חברים קרובים. הידיד הוא האדם הראשון ששמע מפי המתלוננת על האירוע מושא כתב האישום. הוא ידע מבעוד מועד על דבר ההיכרות של המתלוננת עם הנאשם, וההזמנה לבוא אליו לתל אביב וללכת ביחד למסיבה במועדון הקומפורט. לדבריו, נפגש עם המתלוננת בפאב, יום או יומיים אחרי האירוע, והיא הגיעה לפגישה במצב מאד לא טוב: "חיוורת, מפוחדת, דועדת, מנוזלת, חסרת מנוחה..." (פרוטוקול עמוד 84 שורה 14). בהמשך תאר אותה כשבר כלי (פרוטוקול עמוד 85 שורה 2). הידיד שמע מפיה כי הנאשם הכין לה משקה והם ישבו במרפסת דירתו, והדבר הבא שזכרה היה את יקיצתה לצלצול השעון המעורר בטלפון, מבלי לדעת היכן היא או לזכור מה אירע. הוא שמע מפי המתלוננת על הבזק הזיכרון של ניסיון להגיע לשירותים כשהיא מועדת והנאשם אוחז בה, שמע שהתעוררה עירומה במיטה לצד הנאשם, שתיאר באוזניה עד כמה נהנו יחדיו, ובעיקר עד כמה היא נהנתה, אך היא עצמה לא זכרה דבר. העד סיפר כי המתלוננת הזכירה דבר מה בקשר לשערה, אך לא זכר פרטים, וכי הראתה לו סימנים שנותרו בפלג גופה העליון, באזור הבטן, שנראו כנשיכות (פרוטוקול עמוד 87). הוא הוסיף כי המתלוננת אמרה לו שאינה זוכרת כיצד הנאשם נראה כשהוא עירום וכי: "...היא אמרה לי ותסלחו לי על המילה אני לא זוכרת איך הזין שלו נראה..." (פרוטוקול עמוד 86). לדברי העד, מיד כשמע את הדברים, אמר למתלוננת כי לדעתו מדובר בסם אונס, אז "יורד לה האסימון" לגבי מה שחוותה, כאילו הבינה לפתע מה עבר עליה. הוא עצמו יצא מיד אל מחוץ לפאב, התקשר מזועזע למארגן המסיבות, והורה לו לדאוג כי הוא או מתלוננת 1 לא יתקלו עוד בנאשם במסיבות הטבע. בחמת זעמו אף חלפו בראשו מחשבות קיצוניות יותר בנוגע לנאשם. העד ידע כי הנאשם הציף את מתלוננת 1 בטלפונים והודעות, בניסיון לשכנעה כי היא הייתה חולה ולמעשה נהנתה מאוד בחברתו (פרוטוקול עמודים 84, 85).

הוא המליץ למתלוננת להגיש תלונה למשטרה, אך היא סירבה בטענה כי כאם לילדים קטנים אינה מעוניינת לעבור הליך משפטי.

הנאשם פנה אליו בשיחות טלפוניות "הזויות", כהגדרתו, "מתחנן ומתבכיין", ולצד זאת מאיים בתביעות משפטיות ומבקש להביא את מתלוננת 1 לעורך דינו כדי שיעבור בדיקת פוליקרף ויוכיח את חפותו. בסופו של יום חסם העד את האפשרות של הנאשם ליצור עמו קשר טלפוני או לשלוח לו הודעות (פרוטוקול עמוד 86).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

לסיכום – הידיד מאשר את גרסת המתלוננת בדבר הסימנים הפיזיים שנותרו על גופה. אין בהתרשמותו שמדובר בסימנים הדומים לנשיכה, כדי להחליש את גרסת המתלוננת, כפי שטענה הסניגורית בסיכומיה. העד אינו רופא, הוא לא בדק את המתלוננת, אלא ראה בחטף סימני אלימות על בטנה, ודי בכך כדי לחזק את טענתה. לא היו סימני אלימות על פניה של המתלוננת ולכן גם לא היה אמור להבחין בהם, ולגבי ההרפס, השיב הידיד שאינו מבין את שאלת הסניגורית בהקשר זה, והיא הניחה לנושא (פרוטוקול עמוד 87 שורה 17). הידיד מאשר את טענתה של המתלוננת כי חלתה לאחר האירוע, ותאר כי היתה מנוזלת ושבר כלי כשנפגש עמה. הוא מאשר את מצבה הנפשי ועוד עובדות רלוונטיות שסיפרה לו מיד לאחר האירוע, כגון השעות, כגון הטענה עליה חזרה המתלוננת מספר פעמים גם בעימות עם הנאשם, שהנאשם יצא מהחדר עם הגב אליה והיא לא ראתה כלל את איבר מינו (ת/8 עמודים 15, 20). הוא מאשר את הקצתה מהשינה לצלצול הטלפון (למרות שטען כי היה זה השעון המעורר שבטלפון), את הסבך בשיער והבזק הזיכרון. הוא שמע את תלונתה של המתלוננת ימים ספורים לאחר האירוע (לאחר שהחלימה), ובכך יש כדי לחזק את אמינותה. העובדה שלא ראה את ה"ראסטות" בשערה אינה מעלה ואינה מורידה, שכן המתלוננת סיפרה שאספה את שיערה עד שהסתפרה (פרוטוקול עמוד 27).

טענת הידיד בנוגע ל"שקר" לכאורה של מתלוננת 1 – בעדותו בבית המשפט טען הידיד, כי שמע את המתלוננת בתחקיר שפורסם בטלוויזיה, אומרת כי לא הייתה לה כוונה לקיים יחסי מין עם הנאשם. לטענתו, בשיחתם בפאב סיפרה לו המתלוננת כי התכוונה "לזרום עם הנאשם" והביעה פליאה מדוע היה צריך לנהוג בה כפי שנהג, אם ממילא לכך התכוונה. הסתירה הזו הדליקה אצלו נורה אדומה, ולכן סרב תחילה להגיע ולהעיד. טענה זו של הידיד לא עלתה בחקירה במשטרה, אלא רק ברענון עדותו של בפרקליטות. משנשאל בחקירתו הראשית כיצד נושא כל כך חשוב לא בא לידי ביטוי בהודעתו במשטרה, השיב כי אמר את הדברים לחוקר, אך החוקר לא רשם (פרוטוקול עמוד 86).

ההגנה רואה בכך פרט חשוב המקעקע את אמינותה של המתלוננת, אשר טענה לכל אורך הדרך כי לא התכוונה לקיים קשר אינטימי עם הנאשם, ויחסי המין היו בניגוד לרצונה, תוך ניצול מצב המונע התנגדות. איני מקבלת את השינוי בגרסת הידיד כגרסת אמת, ואסביר מדוע. מדובר בגרסה כבושה, שכבר ככזו יש לחשוד בה, בפרט כאשר לידיד אין הסבר לכבישתה, אלא אם נקבל את הסברו לפיו טענה כל כך חשובה ומהותית (בהיותה עומדת בסתירה לגרסת המתלוננת), הועלמה על ידי חוקרי המשטרה. מעבר להיותה גרסה כבושה, היא גם עומדת בסתירה חזיתית לגרסה אחרת שמסר הידיד עצמו ימים ספורים לפני חקירתו במשטרה. אזכיר כי הידיד הוא זה שפנה לעת/8 (מנהלת העמותה), בהמשך לפוסט שפרסמה, וסיפר לה שגם המתלוננת נפגעה מהנאשם. גם לעת/8 לא אמר הידיד כי המתלוננת התכוונה "לזרום עם הנאשם" כטענתו, אלא אמר לה פוזיטיבית את ההפך הגמור. עת/8 נשאלה בחקירתה הנגדית על ידי הסניגורית, האם נכון שהידיד כתב לה כי שמע בזמן אמת מהמתלוננת שהייתה עם הנאשם, והשיבה:

"ת. לא שהייתה עם בני אלא שבני נעשה לה משהו רע. מה שהוא (הידיד – ט.ח.) שמע ממנה זה שהיא אף פעם לא נמשכה אל בני, קרה לה משהו נוראי איתו ובחיים לא הייתה נכנסת איתו למיטה אלא אם הוא היה כופה עליה באמצעות סם". (פרוטוקול עמוד 96 שורות 22 – 27).

אלה הדברים ששמעה העדה מפיו של הידיד ימים ספורים לפני שמסר הודעתו במשטרה, דהיינו, ההפך הגמור מגרסתו החדשה. אזכיר כי עת/8 לא הכירה לפני המקרה את הנאשם, את הידיד או את המתלוננת. הידיד פנה אליה מיוזמתו לאחר פרסום הפוסט, ואמר לה את הדברים המצוטטים לעיל, העומדים כאמור בסתירה מוחלטת לגרסתו בבית המשפט.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

לא ברור מה אירע לידיד בין המועד בו שוחח עם ענת/8 ומסר את גרסתו במשטרה, לבין המועד בו זומן להעיד בבית המשפט, אז כבר היתה בפיו גרסה שונה. מה שברור הוא שמדובר בטענה לא אמינה, בהיותה כבושה, ההסבר לכבישתה מפוקפק (החוקר לא רשם) והיא גם הופרכה בעדות מפורשת וחסרת אינטרס של עדה אחרת שגם בפניה תאר הידיד את המקרה.

לכך נוסיף את החתול השחור שעבר בין המתלוננת לידיד מספר שנים קודם לכן, וניתוק הקשר על רקע סכסוך בין בני הזוג של השניים, מה שיכול להסביר עוינות מסוימת כלפי המתלוננת.

לבסוף אפנה לבטחונו המופרז של העד בזכרונו הטוב, אשר הוכח כשגוי בעניין אחר, הוא מועד הפגישה שלו ושל המתלוננת לאחר האירוע. המתלוננת טענה כי המפגש ביניהם אירע כשבוע לאחר האירוע, ולאחר שהתאוששה ממחלתה. העד לעומתה עמד על כך שהפגישה ביניהם התקיימה יום למחרת האירוע. הוא נשאל באיזו רמת וודאות פגש במתלוננת למחרת המפגש שלה עם הנאשם, והשיב: "99 אחוז". אז הוצגה בפניו גרסת המתלוננת לכך שנפגשו כעבור שבוע, והוא השיב: "אין שום סיכוי...אני חושב שזו טעות. אני חושב שהיא התבלבלה" והוסיף: "יכול להיות ש99ספסתי יום או יומים אני לא מאמין כי בדרך כלל אני סומך על הזיכרון שלי..." (פרוטוקול עמוד 87 שורות 5 – 14).

אלא שעיון בת/11 (התכתבות ה-WhatsApp בינו לבין המתלוננת), מלמד כי הפגישה בין השניים התקיימה כעבור שבוע ימים לפחות, כטענת המתלוננת, ולא למחרת, כטענתו. ראו התכתבות (מסומנת 2) המתחילה במילים של הידיד: "איך היה?" מיום 25.9.2015 (למחרת האירוע מושא האישום), לה משיבה המתלוננת: "היה כיף מוזר...רק דבר אחד מוזר לי שכאילו נעלמו לי כמה שעות מהזכרון". וראו בהמשך ת/11 התכתבות (המסומנת 4) העד שואל את המתלוננת מה הולך והיא משיבה: "חולה כבר שבוע" והשיחה ממשיכה על המחלה, ועל כך שהחלק הקשה כבר מאחוריה. היא גם מספרת לו שהנאשם מתקשר אליה כל יום ורוצה שתבוא לתל אביב. העד שואל: "מה עשית לזו?" והיא משיבה: "לא משהו מיוחד סיפורים בהמשך שנפגש". עולה מההתכתבות כי חלף כבר שבוע מאז האירוע, והשניים טרם נפגשו. המועד המדויק של הפגישה בין השניים, האם היה יום או שבוע אחרי האירוע, אינו מהותי מבחינה ראיתית, אבל מעניין לראות את הביטחון הבלתי מסויג של העד בזכרונו, עד כדי ביטול גרסתה של המתלוננת, למרות שהראיות האובייקטיביות מלמדות על כך שטעה.

בית המשפט רשאי לפצל עדותו של עד ולאמץ רק חלק ממנה, שכן: "אין לראות עדות, מבחינת האמינות, בהכרח ותמיד כחטיבה שלמה אחת, אשר לגביה יש רק שתי חלופות, והן - לקבלה בשלמות או לדחותה בשלמות...ניתן לערוך סינון בדברי העדות כי לנסות לבוד את הבר מן המוך ולהבדיל בין האמת לשקר, זאת על ידי היעדרות בדאיות קבילות ואמינות אחרות...או על פי הגיונם של דברים", וזאת בהתאם לכלל "פלגינן דיבורא" אשר השתרש בפסיקה (ע"פ 71/76 מרילי נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 813, 819 (1976), ע"פ 526/90 בלזר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 133, 185 (1991), ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' באדי, פ"ד מח(1) 302, 317 (1993)).

לחלקים האחרים של עדות הידיד נמצאו חיזוקים בראיות שונות (בפרט לטענות המתלוננת בדבר אובדן השעות, רסיסי הזיכרון, הסימנים הכחולים על גופה, הקשרים בשיער, מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, הסירוב להתלונן). החלק בדבר כוונתה המוקדמת של המתלוננת לקיים עם הנאשם קשר מיני, אינו נתמך בכל ראיה אחרת, אלא כבוש ועומד בניגוד להתבטאויות אחרות של העד עצמו. על כן, אני מקבלת את גרסת העד, הידיד, למעט המשפט האמור.

ענת/2 החברה – חברתה של המתלוננת, עורכת דין במקצועה, שהתה בטיול בחו"ל בזמן האירוע מושא האישום ושמעה על אודותיו כשחזרה. העדה אישרה את גרסת המתלוננת ביחס למחלתה לאחר האירוע,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

וסיפרה כי בזמן שהותה בחו"ל ניסתה לשוחח עם המתלוננת, אבל למתלוננת אבד הקול והיא כתבה לה שהיא מאד חולה ולא יכולה לדבר. כאשר חזרה העדה מחו"ל סיפרה לה המתלוננת בקווים כלליים על האירוע: הקביעה עם חבריה במועדון, אליו לא הגיעה; הגעתה לדירה עם בגדים להחלפה למסיבה; הכנת המשקאות והישיבה במרפסת; הסברי הנאשם מדוע אינו שותה או מעשן איתה (בעיות לב); כדור האקסטזי שנתן לה והיא נטלה אותו לאחר שהוא שכנעה כי "זה טוב בשבילה"; יקיצתה עירומה במיטתו בחדר שלא זיהתה עקב צלצול הטלפון מבתה; הנאשם העירום לצידה, יציאתו מהחדר כשגבו אליה באופן שלא ראתה את איבר המין שלו; הבגדים הפזורים; תחושת הדיסאורינטציה שלה; החזרה הביתה וכל התחושות והחבלות הגופניות, כולל התיאור של תחושתה כאילו "סובבו לה קרשים" בנרתיק; שלושת מקטעי הזיכרון שניעורו בה, והם תוארו על ידי העדה לפרטי פרטים, כדלקמן: "...בהמשך נזכרה בשניות במספר שניות שקרו באותו הלילה, כלומר אם בהתחלה היא בכלל לא זכרה כלום, לא היה לה מושג, אז היא נזכרה בשניות שהיו, היא תיארה בשניות הראשונות שהיא הולכת לכיוון כיסא שעליו היה מונח התיק שלה כדי להוציא ממנו את החצאית כדי להתלבש למסיבה, זה האירוע הראשון והיא תיארה שהיא לא מצליחה להגיע לכיסא כי הוא מאוד רחוק, קשה לה להגיע לכיסא, אלה השניות הראשונות, אחר כך היא תיארה רגע שהיא שוכבת במיטה והראש שלה כבד מאוד על הכרית והיא מנסה לפתוח את העיניים ולהרים את הראש כדי להסתכל מה קורה סביבה, בהתחלה לא מצליחה להרים את הראש וכשהיא מצליחה להרים את הראש אז היא רואה את הנאשם באיזור המפשעה שלה והרגע השלישי שהיא נזכרה בו זה כשהיא מנסה ללכת לשירותים ואין לה התמצאות במרחב, נפגעה לה ההתמצאות במרחב והיא מנופפת בידיים כדי לא להיתקל בשום דבר והנאשם הולך מאחוריה ומחזיק במוותניים שלה ומכוון אותה ועוזר לה להגיע לשירותים" (פרוטוקול מיום 23.1.2020 עמוד 68).

בחקירתה הנגדית נשאלה העדה וידעה לספר כי המתלוננת "לא התארגנה לזה מבחינה נשית", כלומר, לא הכינה עצמה למפגש מיני. זה פרט אותנטי משמעותי שצוין על ידי המתלוננת על מנת להמחיש ולחזק את טענתה, כי לא היה בכונתה "לזרום" עם הנאשם (פרוטוקול עמודים 67 - 72).

העדה תיארה את מצבה הנפשי של המתלוננת בזמן שסיפרה לה את הסיפור. לדבריה, המתלוננת רעדה, בכתה והייתה מכונסת ומכווצת. המתלוננת לא רצתה להתלונן במשטרה, וגם לא רצתה להרחיב בנושא, וביקשה שיניחו לה. כעבור מספר שנים, עם פרסום הפוסט של עו/8, התלבטה המתלוננת אם להגיש תלונה במשטרה, ואז הפנתה העדה את המתלוננת לעורכת דין שמתמחה בנושא. בפגישה עם עורכת הדין שמעה העדה את הסיפור על כל פרטיו. העדה הוסיפה כי מאז שהסיפור נפתח, המתלוננת במצב נפשי קשה, שוכבת הרבה במיטה, בוכה ועצבנית.

עדותה של העדה מחזקת את תלונתה המידית של המתלוננת על אירוע האונס, וכוללת את היסודות העיקריים: הנסיעה לתל אביב לבית הנאשם, העלמות 12 שעות מהזיכרון, חווית האונס, התוצאות הגופניות של האירוע ותחושותיה של המתלוננת לאחר האירוע, כמו גם המחלה הקשה שתקפה אותה לאחר האירוע. העדות גם מחזקת את גרסת המתלוננת, לפיה ביקשה לשכוח מהאירוע, להדחיק אותו ולא להמשיך לעסוק בו, ואת מצבה הנפשי אחריו, וחזרת הטראומה לאחר שעלה הנושא פעם נוספת. אשר לטענת הסניגורית, כי סט הבגדים להחלפה שהביאה המתלוננת עמה, מלמד על כוונה להישאר ולקיים קשר מיני עם הנאשם, העדה שללה זאת, והסבירה כי המתלוננת הביאה עמה בגדים להחלפה כדי להתלבש למסיבה, ולא משום כוונות מיניות כלפי הנאשם. העדה חיזקה את גרסת המתלוננת בעובדה נוספת בה הטילה הסניגורית ספק בסיכומיה, והיא המפגש של המתלוננת עם הנאשם במסיבות הטבע לאחר האירוע, מפגש עליו סיפרה המתלוננת לעדה (פרוטוקול עמודים 73, 74).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

עת/3 בן הזוג - בן זוגה הנוכחי של מתלוננת 1 התוודע למקרה לפני כארבע שנים, חצי שנה לאחר תחילת מערכת היחסים ביניהם. הוא אמנם הכיר את מתלוננת 1 לאחר האירוע, כך שאינו יכול להעיד על מצבה לפניו, אך גרסתו תומכת בגרסאות האחרים בנוגע למצבה הנפשי לאחריו: יחסי אישות מוגבלים, בכי תכוף, לחץ בעת מגע, אפילו קל, בהלה, קפיצות. כל אלה עומדים בניגוד להיותה אדם פרקטי ומסודר, אם יחידנית המגדלת שני ילדים למופת.

לדברי העד המתלוננת סיפרה לו שיצאה לבילוי כדי לפגוש מכרים, קבעה עם מישהו עמו הייתה אמורה להגיע למועדון, ומצאה עצמה 12 שעות לאחר מכן כשאינה זוכרת מה אירע לה. עוד ידע להוסיף, כי כשהגיעה הביתה ונכנסה למקלחת הבחינה בסימנים כחולים על גופה.

העד תיאר את הקשיים ואת התחושה כי "קרה לה אסון". מתלוננת 1 הייתה מושפלת וחרדה לגורל יחסיהם לאחר החשיפה בפניו, והם אכן חוו פגיעה ביחסיהם האינטימיים לאחר שגילה את הפרטים. מתלוננת 1 סובלת לדבריו מעייפות כרונית, רגישות וחרדתיות לא מוסברות, נפילות מתח, חוסר סבלנות לסביבה, כאב עצום ופציעה אנושה. הדבר עומד בניגוד לאופייה הרגיל והתנהלותה היומיומית – אימא נהדרת, בשלנית, מטופחת, בית מסודר. רק כאשר היא צריכה להתמודד עם מה שאירע לה, היא הופכת לאדם מפורק. המתלוננת סיפרה לו כי חשה שדבר מה משונה אירע לה, אך לא הייתה בטוחה במה בדיוק מדובר, לכן ניסתה תחילה להתנהג כרגיל (פרוטוקול עמודים 77 - 80).

ב"כ הנאשם טענה בסיכומיה כי עדותו אינה מעלה ואינה מורידה, היות ושמע את הדברים במרחק של זמן. אכן, אין מדובר בעדות בעלת משקל רב, אולם גם לא חסרת משמעות. נשאלת השאלה, מה בצע היה למתלוננת לספר לבן זוג שהכירה זמן רב לאחר האירוע, כי נאנסה? איזו מטרה משרת סיפור כזה, בהנחה לה רומזת הסניגורית כי הוא שקרי, במערכת יחסים חדשה? לדעתי, העובדה שסיפרה על כך לבן זוג חדש, שאינו מכיר את הנאשם ואין לו כל עניין בו, מחזקת את האותנטיות של הסיפור.

עת/8 מנהלת העמותה לנפגעי עבירות מין – העדה פגשה לראשונה במתלוננת 1 כשהגיעה עם צוות צילום של תאגיד השידור לביתה של המתלוננת, לצורך הכנת הכתבה. העדה תיארה את מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת כשסיפרה לצוות התאגיד את סיפורה, תוך שהיא ממררת בבכי, והזכירה פרטים מסוימים מסיפור המעשה, עליהם גם חזרה המתלוננת: דפוס הפעולה שכלל את "השעות האבודות", תיאוריו של הנאשם באוזני המתלוננת למחרת בבוקר את "הנאתה" הרבה מהלילה המשותף, הכאבים והסימנים בגוף המתלוננת והתפרצות ההרפס עקב האירוע (פרוטוקול עמוד 88).

על כן, העדים מחזקים את גרסת מתלוננת 1 ביסודות רבים וחשובים של האירוע, וכך את מצבה הנפשי אחריו. הידיד שמע מפיה כעבור ימים ספורים, ותאר מצב פיזי ונפשי שתאם את האירוע שחוותה (שבר כלי, בוכה, מנוזלת ומפחדת, רועדת, מכונסת ומכווצת). התנהגות של מתלוננת במהלך חשיפת סיפור המעשה, מחזקת את מהימנות גרסתה: "דאיות מהימנות בדבר מצב נפשי קשה בעת חשיפת גרסה מהוות חיזוק ראיתי מקובל ונפוץ למדי בפסיקתו של בית משפט זה לצורך הרשעה בעבירות מין" (ע"פ 2921/13 רייטבוך נ' מדינת ישראל, פסקה 62 (נבו 1.1.2015)). הידיד והחברה שמעו מפיה את הסיפור בחלוף ימים ספורים. בשיחות עמם חזרה המתלוננת על עיקרי הדברים ואלה חזרו על עצמם במדויק מכאן ואילך בכל גרסאותיה (השעות האבודות, הכאבים והחבלות הגופניות). בנוסף, שמעו החברה ומנהלת העמותה מפיה בפרטי פרטים את שחוותה (כולל הבזקי הזיכרון), בחלוף כשלוש שנים מהאירוע, עת החליטה להישף. מתלוננת 1 סיפרה את הדברים תוך שימוש בתיאורים ומונחים אותנטיים, שגם חזרו על עצמם בכל פעם, כפי שפירטתי לעיל. על כן ייחסתי משקל נכבד לאמירותיה של מתלוננת 1 לידיד, לחברה ולמנהלת העמותה, אשר מחזקים משמעותית את מהימנות גרסתה על אודות האירועים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

סערת הרגשות של המתלוננת בתארה את האירוע עולה גם מצפייה בעימות עם הנאשם בחקירת המשטרה וגם מעדותה בבית המשפט - בעדותה בבית המשפט, ולמרות חלוף הזמן מאז האירוע, ניכר הקושי להעיד, בבכי ובסערת רגשות. סערת הרגשות בה היתה נתונה עולה גם מצפייה בעימות עם הנאשם במסגרת חקירת המשטרה (ת/8), במהלכו התחממה האוירה, המתלוננת איבדה את שלוותה, צעקה על הנאשם וכינתה אותו בשמות גנאי שונים (ת/8 עמוד 43).

"הלכה פסוקה היא כי מצבו הנפשי של קורבן בסמוך לאחר ביצוע העבירה שבוצעה בו או בשעה שהוא נדרש להתייחס לאירוע הקשור למעשה וכך להעלות מחדש בתודעתו את האירוע הטראומטי יכולים לשמש כראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לעדותו" (ע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 13.01.2014)). מצבה הנפשי הרעוע עת סיפרה למקורביה על שחוויה, בשילוב עם התנהגותה האוטנטית בעימות מול הנאשם, ולמרות חלוף הזמן, מחזקים את אמינות גרסתה. לאחר שקבעתי כי עדותה של המתלוננת מהימנה, אמשיך ואבחן האם הוכחו יסודות העבירה המיוחסת לנאשם.

המאשימה הוכיחה שמתלוננת 1 הייתה במצב תודעתי השולל מתן הסכמה לקיום יחסי מין

המתלוננת תיארה בעדותה כי הגיעה ברכבת לתל אביב בשעה 22:40 והייתה בהכרה מלאה עד השעה 23:30 ומספר דקות לאחר מכן. עד לשעה זו, דהיינו, עד לאובדן הזיכרון, מוסכם גם על הנאשם כי לא התקיימה בין השניים כל אינטראקציה מינית או פלרטטנית. כך אמרה המתלוננת בעימות ביניהם: "לאורך כל השעה וחצי או שעתיים האלה נורא נחמד בעצם מביא שתייה, אוסף אותך מרכב. לא נגע בי, לא התקרב אלי, לא ניסה לנשק אותי, לא ניסה לחבק אותי, כלום ישב בקצה השני של הספה..." והנאשם השיב: "נכון". (ת/8 עמוד 3 שורות 27 – 34). גם בהמשך, הטיחה בו המתלוננת שבשלב הזה הוא לא נגע בה לא נישק אותה וכלום, והנאשם השיב: "היה לי איתה... לא כי זה... כי זה היה ההתחלה היה לנו עוד... רק את הגישושים הראשונים, אבל אחר כך היה לנו אחלה כימיה..." (ת/8 עמוד 34 שורות 20-22).

מכאן עולה כי יחסי המין, כל חמש השעות בהן התקיימו, כולל הפלירט שקדם להם, ככל שהתקיים, אירעו בשעות האבודות, לגביהן אין למתלוננת זיכרון, למעט קטעי הזיכרון.

ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה, כי די בכך שתוכיח את מהימנות גרסת המתלוננת בדבר אובדן הזיכרון, כדי שיוכח יסוד זה של העבירה, דהיינו, שאי הזיכרון מעיד על קיומו של מצב תודעתי השולל מתן הסכמה. עוד טענה, כי המתלוננת העידו על כך שהיו חסרות הכרה ובמצב שמנע מהן להביע את הסכמתן (סעיפים 4, 5), וכי הנאשם הוא זה שהביא אותן לאבדן הכרה. בכך לטענתה, גרם לפגיעה כפולה, האחת, לחוסר יכולת להביע התנגדות לקיום יחסי המין, והשנייה, לנזק ראייתי, בהעדר גרסה נגדית לגרסתו.

אני מתקשה לקבל טענות אלה של ב"כ המאשימה, באופן בו הוצגו.

ראשית, הטענה לפיה הנאשם הוא שגרם למתלוננת לאובדן הכרה לא נטענה בכתב האישום. נטען שם כי הנאשם והמתלוננת שתנו משקאות אלכוהוליים והמתלוננת לקחה כדור אקסטזי שסיפק לה הנאשם. בהמשך נטען, כי זמן קצר לאחר מכן הרגישה המתלוננת חולשה וערפול חושים. המאשימה לא קשרה בכתב האישום קשר סיבתי בין החומרים שסיפק הנאשם למתלוננת לבין מצבה ההכרתי, ומכאן שמדובר בחריגה ממסגרת כתב האישום. למותר לציין כי הטענה לגרימת המצב גם לא הוכחה.

אשר לטענת המאשימה, לפיה המתלוננת העידו שהיו חסרות הכרה במצב שמנע מהן להביע את הסכמתן, גם היא אינה מדויקת. מתלוננת 1 טענה כי אינה זוכרת דבר מהשעות האבודות, אולם היא לא טענה כעובדה, כי הייתה מתוסרת הכרה. היא טענה כי התעוררה משינה, ואינה זוכרת את השעות האבודות. אובדן ההכרה או הכרה מעורפלת הן מסקנות שהמתלוננת הסיקה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

לכן, נותרת השאלה על כנות, האם הרימה המאשימה את הנטל להוכיח את מצבה התודעתית של מתלוננת 1, לבד ממצב הזיכרון שלה, שלגביו אין חולק כי אינה זוכרת את האירועים?
 כפי שכבר ציינתי, שכחה של אירועים כשלעצמה, אינה ראייה חלוטה למצב הכרתי מעורפל בעת התרחשותם. אם זו טענת המאשימה, היא לא הוכיחה אותה באמצעות חוות דעת מומחה. קיימות דוגמאות למצבים בהם אדם אינו זוכר דברים שאירעו לו בעבר, ובכל זאת לא בהכרח היה במצב הכרתי שלא מאפשר לו לתת הסכמה. אדם גם עשוי להיכנס בהדרגה למצב של אי יכולת לתת הסכמה, למשל בעת שתיית אלכוהול נמשכת, והשאלה היא באיזה מצב תודעתי היה בעת קיום יחסי המין. על כן, העובדה שהמתלוננת אינה זוכרת את אירועי הערב אינה ראייה חלוטה לכך שלאורך כל השעות האבודות הייתה מחוסרת הכרה או בהכרה מעורפלת.

לצד זאת, אני מוכנה לראות באובדן הזיכרון ראייה אחת מתוך מכלול, למצב הכרתי מעורפל בשעות האבודות, ראייה שהיא בעלת משקל משמעותי בנסיבות הנוספות הסובבות את האירוע. המתלוננת תיארה כי היה מדובר בסיטואציה יוצאת דופן בחייה כמותה לא חוותה מעולם, לא אחרי שתיית אלכוהול, לא אחרי נטילת אקסטוזי, ואף לא אחרי הרדמה מלאה בניתוחים. צירוף זה של נסיבות: אובדן זיכרון לשעות כה רבות, כאירוע חד פעמי בחייה של המתלוננת, ביחד עם תחושות גופניות יוצאות דופן בחומרתן לאחר שהתעוררה, וההבנה כי עשתה דברים שלא התכוונה אליהם, כולל שינוי תכניות החזרה הביתה והזנחת ילדיה, יכול להעיד על כך שמצבה הקוגניטיבי בשעות שקדמו לכך היה מעורפל.

לכל אלה מצטרפות ראיות נוספות - מקטעי הזיכרון.

מתלוננת 1 תיארה בחקירתה כי אימצה את זיכרונה כדי לחפש תשובות לריק שחשה, ואז עלו בה שלושה מקטעי הזיכרון: "...ואז פתאום עולה איזה רגע הראשון ואז השני ואז השלישי, הרגע הראשון פתאום אני נזכרת ואני לא מצליחה להבין אם ראיתי את זה בעיניים או מדמינתי, ואז ראיתי את זה בעיניים, אני כאילו צופה על עצמי מהצד, אני עומדת בחדר כניסה של הנאשם ואני מנסה להגיע לשירותים שהם שני מטר בערך ואני לא מצליחה להגיע, יש לי איבוד מרחב מוחלט, מנסה להיתפס באוויר, ואין כלום, מנסה להגיע ואני לא מצליחה, אני מרגישה את הידיים של הנאשם על המותניים שלי (העדה מראה על מותניה) והוא מנווט אותי לאט לאט, מוביל אותי, מנסה להחזיק באוויר, נגמר... עולה לי עוד זכרון שאני עומדת באותו מקום הפעם אני מכוונת להגיע לכיסא שעוד יותר קרוב מהשירותים, שעליו ערב לפני כן הנחתי את התיק ואני מנסה להגיע לתיק ואומרת שאני מתכננת להחליף בגדים ועוד פעם הוא תופס אותי במותניים ומנווט אותי לכיוון ואני מנסה לתפוס באוויר ולא מצליחה ובאיזה שלב הוא מוביל אותי לקיר, אני פותחת ומוציאה חציאה לבנה ומרימה אותה ככה ואומרת "את זה אני אלבש". נגמר...תמונה שלישית אני מנסה להרים ראש, אני עוד לא יודעת איפה אני, מה מו, חושך מוחלט אני מנסה להרים ראש ואני מרגישה שמשהו מתרחש למטה, אני לא יודעת בדיוק איפה למטה, משהו שאני רוצה לראות מה קורה שם, זוכרת שאני פותחת את העיניים חושך מוחלט ואני רואה לבן בעיניים זה כנראה הייתה התקרה, אני מנסה להתרומם, משימה בלתי אפשרית, החלק העליון של הגוף שלי שוקל כמו סלע, בעיקר הראש, אי אפשר היה להרים אותו בכלל, ואני מאוד מתאמצת כדי לראות מה קורה שם, זה משהו שמפריע לי כנראה, זה בלתי אפשרי לנטרל כתפיים מאיפה שאני נמצאת, אני מצליחה טיפה להרים רק ראש, לא כתפיים, אני מרימה טיפה ראש אני רואה רגליים שלי מפושקות ופנים של בני בין הרגליים שלי והוא מסתכל עליי במבט שהיום אני יכולה להגדיר את זה במבט מבוהל והראש שלי נופל אחורה סלע פשוט, הר. זה שלוש רגעים שאני זוכרת מה-12 שעות שאיבדתי." (פרוטוקול עמוד 19).

תיאורים אלה של הבזקי הזיכרון נתמכו גם בעדויות עדי התביעה, כפי שפירטתי לעיל, וגם ובפרט בגרסת הנאשם.

הנאשם אישר את שלושת מקטעי הזיכרון של מתלוננת 1.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

ראשית, אימת הנאשם את מקטע הזיכרון בדבר הליכתה בליווי ותמיכה שלו לתיק הבגדים המונח על הכיסא ובו חצאיתה הלבנה אותה התעתדה ללבוש למסיבה, ואת הקושי שלה להחליף בגדים (למרות שלשיטתו היא לא הצליחה להתלבש בשל התשוקה אליו, שמנעה ממנה לעשות כן): "אבל כמה פעמים ניסית להתלבש... ובסוף ויתדת" (תמליל עימות ת/8א עמוד 10 שורות 7 - 10). תשומת הלב לבחירת המילים של הנאשם. הוא לא טוען כי רצתה להתלבש למסיבה אבל במקום זאת נסחפה בתשוקה וכו', אלא משתמש במילים "ניסית" ו"ויתרת", אשר שייכות יותר לעולם של קושי פיזי. בחירת המילים מתיישבת פחות עם סיטואציה של תשוקה סוחפת בגינה בחרה המתלוננת שלא להחליף בגדים, ויותר עם מצב פיזי ירוד שמנע ממנה לעשות כן.

שנית, הנאשם אימת את הובלתה לשירותים ואף הוסיף כי הביא לה מים כשישבה שם. הנאשם התבקש להסביר את הסיטואציה התמוהה הזו בחקירתו הנגדית:

"ש... אני זוכר כל רגע שליווייתי אותך לשירותים והבאתי לך מים. ודאגתי לך. אז אני שואלת: למה היית צריך ללוות אותה לשירותים?"

ת: זה אני זוכר בוודאות היטב.

ש: אוקיי. בוא נתחיל מלמה היית צריך ללוות אותה לשירותים.

ת: אני אגיד לך. רמת הפתיחות שנוצר לנו בערב, הכיף שהיה לי איתה – היה לי, כל-כך נהייתי, אז ממש שיףתי אותה. היינו בחוויה כל-כך טובה וכל-כך גבוהה, שהיה נראה לי – ולא היה בינינו שום מחסומים, אז פשוט גם הגשתי לה מים, הגשתי לה מים בשירותים. מהכיף... מהרצון הגדול שלי לרצות אותה. לעשות לה כיף. כן, ככה אני". (פרוטוקול עמודים 133 - 134).

ראו גם את ההתכתבות ביניהם ת/10, בה "הזכיר" לה הנאשם כי ליווה אותה לשירותים, הביא לה מים ודאג לה "כמו אהוב יקר". גם במהלך העימות (ת/8), לא עלה בידי הנאשם להשיב למתלוננת 1 ולחוקרת, מדוע התעורר צורך "לנווט" את המתלוננת לשירותים, או ללוות אותה בכלל (ת/8א עמודים 11, 33). גם תשובתו בחקירתו בבית המשפט שצוטטה לעיל, אינה מניחה את הדעת.

גם אם נפלו כל המחיצות בין השניים, עדיין לא ברור מדוע היה הנאשם צריך ללוות אישה בוגרת, צלולה לחלוטין, לשיטתו, לשירותים, וגם להביא לה מים לשם? מדוע לא להגיש לה כוס מים לפני או אחרי השירותים, כפי שהגיש לה את האלכוהול? סיטואציה זו של אישה הנזקקת לליווי לשירותים ולכוס מים כשהיא יושבת בשירותים, מתיישבת יותר עם מצב פיזי לא תקין, מאשר עם "פתיחות והעדר מחסומים" כטענת הנאשם. בהקשר זה אעיר כי התעקשותו של הנאשם שלא לספק פרטים בדבר השעות האבודות, נושא אשר ידון בהרחבה להלן בפרק העוסק במהימנות הנאשם, הייתה בעוכריו גם כאן. לבד מכותרות של "פתיחות" ו"העדר מחסומים" הנאשם לא נתן פרטים בנוגע לאינטראקציה ביניהם (מה נאמר ביניהם, מה נעשה וכו' כדי להגיע לאותן כותרות של פתיחות והעדר מחסומים), כך שהטענה נותרה תלושה וללא ביסוס. לבסוף, הנאשם אימת את העובדה שביצע במתלוננת מין אוראלי (פרוטוקול עמודים 135, 138) וכן אישר שכל רסיסי הזיכרון עליהם דיווחה, הם נכונים.

ש: במהלך חמש השעות הללו היו יחסי מין אוראליים? אתה ביצעת בה מין אוראלי?

ת: יש מצב, כן.

כן, נמשכתי אליה, כן.

ש: אתה יודע למה אני שואלת. כי רסיס הזיכרון הנוסף שלה – וכל רסיסי הזיכרון אתה מאשר שהם

נכונים. זה לא המצאות.

ת: בהחלט, כן.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

ש: רסיס הזיכרון הנוסף שלה הוא שהיא פותחת את עיניה, רואה את רגליה מפורקות, ואת פניך בין רגליה. אוקיי?

ת: בסדר, כן.

(פרוטוקול עמוד 135 שורות 23 – 30, ראו גם פרוטוקול עמודים 134, 136, 138).

לסיכום נקודה זו של מקטעי הזיכרון, תיאורה של המתלוננת את שלושת מקטעי הזיכרון הוא ראיה מהימנה, באשר היא מקבלת חיזוק אפילו מהנאשם עצמו. משקלה של הראיה הוא משקל נכבד להוכחת ערפול החושים בו הייתה מצויה המתלוננת, ערפול אשר מנע ממנה, פיזית, להגיע לבגדיה, להתלבש, להגיע לשירותים, וכנראה גם גרם לה לתחושת סחרחורת או בחילה, עד שנזקקה לכוס מים ביושבה בשירותים. מצב זה גם הביא אותה לכך שבעת האקט המיני האוראלי, היא לא הבינה איפה היא נמצאת, ולא הצליחה להחזיק את ראשה יציב, והוא נשמט לאחור "כמו סלע".

שלושה מקטעי זיכרון אלה מוכיחים את ערפול החושים וחוסר ההכרה בהם הייתה המתלוננת נתונה בשעות האבודות, ומוכיחים גם כי לערפול החושים היה ביטוי מובהק במישור הפיזי, כך שהמתבונן מהצד ידע בוודאות כי לצידי אישה מעורפלת או חסרת הכרה, שאינה מסוגלת ללכת בכוחות עצמה, ונזקקת לתמיכה וליזון, ולכן גם אינה במצב שמאפשר ליתן הסכמה ליחסי מין.

המאשימה הוכיחה את שני יסודות העבירה שהיו נתונים במחלוקת

לאחר שהוכח כי המתלוננת הייתה במצב של הכרה מעורפלת בחלק מהשעות האבודות, והוכח גם כי כל אדם סביר היה מבחין בכך, שכן ערפול החושים בא לידי ביטוי מובהק ברמה הפיזית, המסקנה היא שהוכחו שני יסודות העבירה שהיו במחלוקת.

אבחן עתה את גרסת ההגנה, והאם הצליח הנאשם לטעת ספק סביר במיוחס לו.

גרסת ההגנה - מהימנות הנאשם

כללי

הנאשם הותיר רושם לא אמין וכך אציע לחברי לקבוע.

סימני אי אמירת האמת עולים בבירור מצפייה ועיון בחקירותיו במשטרה ובבית המשפט.

הם ניבטים הן מתוכן של הגרסאות והן מהאופן בו נמסרו.

בכל הנוגע לתוכן, נמצאו בעדות הנאשם אי דיוקים ואף שקרים של ממש, בין בנקודות מהותיות ובין בנקודות צדדיות לכאורה, אשר במבט מקרוב עולה כי נועדו על מנת לשרת נרטיב שיקרי. בכל הנוגע לאופן מסירת העדות, הנאשם הרבה להתחמק מתשובות לשאלות רלוונטיות, על דרך מענה ארוך ורב מלל, תוך חזרה על נושאים שביקש הוא להדגיש, אך מבלי להשיב לגוף השאלה.

המניפולציה שעשה הנאשם בעובדות על מנת לבסס נרטיב שקרי

במהלך חקירותיו במשטרה ובבית המשפט הציג הנאשם מספר מצגים המיטיבים עמו ומרחיקים אותו מהמעשים המיוחסים לו. אציג אותם בקצרה, ואז אפרט כל אחד מהם.

ראשית, המצג לפיו הנאשם לא היה מנוסה בעולם הסמים בעת האירוע הראשון. מדוע חשוב היה לנאשם להציג בפני חוקריו תמונת מציאות של "טירון" בעולם הסמים? לגרסת המתלוננת, הן נאנסו תחת השפעת סם אונס. בנוסף לכך, במסגרת החקירה אותרו התכתבויות של הנאשם במדינות שונות הקושרות אותו לעיסוק נרחב בסמי מסיבות, במועדים הסמוכים למעצרו. בחיפוש בביתו נמצאה מריחואנה. על כן, היה חשוב לנאשם להציג בחקירותיו מצג, לפיו האירוע מושא האישום הראשון התרחש בסמוך לאחר גירושיו (בשנת 2011 ולא בשנת 2015 כפי שאירע בפועל), טרם החל את מעורבותו במסיבות טראנס/טבע ובסמי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

20 יולי 2022

מסיבות. בתקופה זו היה כהגדרתו: "טירון", "תלמיד" ו"תינוק" בכל הנוגע למסיבות טבע ולסמים הנלווים אליהן. הוא לא הכיר סמים, לא עסק בהם ומכאן גם לא יתכן שסיפק סם למתלוננת 1 בביקורה אצלו, לא בגלוי (כדור האקסטזי) ולא בסתר (סם אונס).

כדי לבסס טענה זו, מסר הנאשם פרטים לא נכונים בדבר המועדים הרלוונטיים: מועד גירושיו, מועד כניסתו לסצנת מסיבות הטראנס ומועד התרחשות האירוע הראשון, תוך שהוא מכנה עצמו שוב ושוב: "תינוק" "תמים" "טירון" בעולם המסיבות. מנגד, דאג הנאשם להציג את מתלוננת 1 כ"שועלת מסיבות ותיקה", צרכנית סמים ואלכוהול כבדה, אשר ציפתה ממנו לספק לה סמים וכמובן לא נענתה.

מצג נוסף אליו רתם הנאשם עובדות בדויות, היה תיאור מהלך האירועים בסמוך לפני חצות – הוא מועד אובדן הזיכרון של מתלוננת 1 ותחילת המגע המיני בין השניים. הנאשם ביקש להציג בפני תוקריו ולאחר מכן בפני בית המשפט, תרחיש של בילוי ערב רומנטי עם מתלוננת 1 אשר במהלך הטבעי של הדברים, כעבור מספר שעות, גלש ליחסים אינטימיים. לצורך בניית התרחיש, "הקדים" הנאשם את שעת הגעת המתלוננת לדירתו, כך שמשך הביקור, עד תחילת קיום יחסי המין, הוארך משעה לארבע שעות, וגם שתל בתוך הביקור ארוחת ערב בדויה שבישל למתלוננת. תרחיש זה נועד להחליף את העובדות שאינן שנויות במחלוקת, לפיהן המתלוננת שהתה בדירת הנאשם עד לאובדן הזיכרון, פחות משעה ולא אכלה דבר. פרק זמן קצר כזה גם פחות מתיישב עם שתיית בקבוק וודקה שלם על ידי המתלוננת, כטענת הנאשם, או שינוי של מאה ושמונים מעלות בכוונתיה של המתלוננת, ביחס לבילוי שתכננה לאותו ערב.

בהמשך לדיון בלוחות הזמנים, יש להרהר בטענה נוספת שהעלה הנאשם, לפיה הוא והמתלוננת קיימו יחסי מין במשך חמש שעות ברציפות. הרי התוכנית המקורית הייתה לצאת למסיבה, לרקוד ולשמוע את האומנים המצוינים שהופיעו במועדון, כפי שהבטיח הנאשם למתלוננת (ת/10). המתלוננת התכוננה לבילוי במועדון, קבעה עם ידיד, הצטיידה בבגדים להחלפה וטרחה והגיעה במיוחד ברכבת מחיפה. גם אם נניח לצורך הדיון כי מדובר היה במין בהסכמה, עדיין נשאלת השאלה, מדוע, לאחר שהסתיים פרק יחסי המין, לא יצאו השניים למסיבה כפי שתכננו מראש? אם לא הייתה המתלוננת במצב של חוסר הכרה או הכרה מעורפלת, כטענתה, מדוע לא מימשו את תכניתם המקורית? אדון להלן גם בתמיהות שעלו מגרסת הנאשם בנושא זה. מצג נוסף שביקש הנאשם להטמיע בשומעיו היה האזרת שמו אל מול השחרת המתלוננת. בחקירותיו במשטרה ובבית המשפט חזר הנאשם והדגיש את מעלותיו, היותו אדם שומר חוק, לוחם בגולני, חבר למופת, עדין ורומנטיקן, אהוב על הבריות, מארח נדיב, אדיב ומכבד נשים. את המתלוננת הציג מנגד כדמויות בעייתיות, כל אחת בתחומה. מתלוננת 1 תוארה על ידו כ"שועלה ותיקה" במסיבות טראנס, בסמים ואלכוהול, מוצאה הרוסי הודגש על מנת לחזק את נרטיב שתיית הוודקה בביתו "כמו משוגעת" ואת מניעיה האפלים לסחוט אותו, כשהוא "כמו תינוק" לידה. מתלוננת 2 תוארה כ-"פסיכוטית", "מפחידה", "לא נודמטיבית", "עבריינית", "נשואה לבורר". וגם בהשוואה אליה, היה למעשה "תינוק" (ראו דוגמאות: פרוטוקול עמודים 101 – 102, 108, 111, 135, 137, 146, ת/1א עמודים 3, 6, 7, 19, 27 – 28, ת/2א עמודים 2 – 3, 10, 13, 14, 21 – 23, 28, 34, 35, 37, 38, 42, 44, ת/3א עמודים 1, 3, ת/4א עמוד 10, 15, 16, 17, 26, 27, ת/5א עמוד 3, ת/6א עמודים 8, 9).

נמקד עתה את המבט בפרטי התרחישים הבדויים שפורטו לעיל.

השקר בדבר מועד האירוע מושא האישום הראשון - לאורך חקירותיו במשטרה עמד הנאשם על כך שהאירוע מושא האישום הראשון התרחש בשנת 2011, ולא בשנת 2015 כטענת המתלוננת. הנרטיב שביקש הנאשם להציג לחוקרים, וכך גם טען במפורש, היה כי האירוע הראשון התקיים בסמוך לאחר גירושיו. בתקופה זו היה הנאשם בתחילת דרכו בעולם מסיבות הטבע והסמים: "טירון, לא מכיר שום דבר" (ת/1א עמודים 13, 19,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

ת/2 עמוד 6, ומכאן שלא יתכן שסיפק סמים למתלוננת 1, "השועלה הוותיקה". הוא אף חזר במהלך חקירותיו (בשנת 2018) על כך ששנים רבות חלפו מאז האירוע (שבע שנים) ועמד על כך שמתלוננת 1 שיקרה בנוגע למועד האירוע (ראו דוגמאות: ת/1 עמודים 3, 5, 13, 14, 17, 23, 30, 43, 46, 47, 48, ת/2 עמודים 2, 3, 6, 9, 13, 14, 18, 33, 34, ת/5 עמוד 7, ת/8 עמודים 2, 23, 41, 42).

כשהגיע הנאשם להעיד בבית המשפט, הודה כי האירוע הראשון התרחש בשנת 2015, כטענת מתלוננת 1, והסביר כי היה לו "בלק אאוט" בנוגע לתאריכים. בנסיבות אלה יסבור השומע, כי אם בשנת 2011 היה הנאשם בתחילת דרכו במסיבות הטראנס, הרי שבשנת 2015, גם לשיטתו שלו, כבר ידע דבר או שניים לגבי המסיבות וסמי המסיבות. אלא שעתה הוסיף הנאשם נתון חדש למשוואה, ש"מחזיר" אותו לפוזיציה של טירון חסר ניסיון בענייני מסיבות. עתה סיפר הנאשם על חברה קבועה שהייתה לו במשך תקופה של כארבע שנים, מיד לאחר גירושיו ועד לשנת 2015, אשר מנעה ממנו לצאת למסיבות. לכן, גם לפי גרסתו המחודשת והכבושה של הנאשם, בשנת 2015 היה עדיין טירון בעולם המסיבות והסמים: "פיזית היציאה שלי למסיבות הייתה ב-2015. איך אני יכול להסביר לך את זה? אחרי הגירושין הכרתי מישהי והייתי איתה 4 שנים, גרתי בגוש הגדול ולא היה לנו שום דבר שקשור לסמים, ב-2014 נפרדתי ממנה וגרתי לבד, ויצאתי למסיבות, זו התחלת ההיכרות שלי במסיבות, נכון שב-2018 עשיתי עוד סוג של התקדמות, אבל כשהכרתי את [מתלוננת 1] בפועל הייתי חסר תודעה והבנה בתחום הזה" (פרוטוקול עמודים 122 – 123).

מדובר בזוגיות משמעותית, לא בת חודש-חודשיים שניתן לשכוח בחקירה. לטענת הנאשם, הוא ובת הזוג גם תכננו לרכוש דירה ביחד לפני שנפרדו. על כן, "שיכחת" הנאשם את דבר מערכת היחסים הזו, לאורך כל חקירותיו במשטרה, תמוהה, ומתיישבת עם הרצון שלו לחבר בין האירוע הראשון לגירושיו. הגרסה בדבר אורכה של מערכת היחסים עם אותה בת זוג אף היא משתנה לפי הצורך, ובנשימה אחת הנאשם "מזיז" גם את תאריך הפרידה ממנה: "עד 2014 הייתי בכלל בזוגיות שלא הייתה קשורה לעולם הזה. אם די. ראיתי בפעם הראשונה ראיתי בתחילת 2015... גם כרונולוגית אני מסביר לך נכון. עד סוף 2015 הייתי בזוגיות" (פרוטוקול עמוד 114 שורות 21 – 26). למותר לציין כי בת הזוג הנטענת לא זומנה להעיד מטעם ההגנה.

למרות טענותיו של הנאשם לניסיון דל בעולם סמי המסיבות בשנת 2015, הראיות מלמדות כי גם בנושא זה לא דבק באמת. מעדותו עולה כי בשנת 2015, כשהכיר את מתלוננת 1, היה כבר "שועל ותיק" ופעיל מאד בתוך סצנת מסיבות הטראנס וסמי המסיבות. הוא מעיד על עצמו כי שנים לפני שפגש את המתלוננת הלך למסיבות טראנס במועדון הקומפורט: "...רציתי שנצא למועדון לילה של טרנס הכי קרוב למסיבת טבע מבחינת החוויה, מדהים. קראו לזה קומפורט 13. זה היה מקום ששנים הלכנו אליו. התכוונתי לקחת אותה לשם" (פרוטוקול עמוד 107 שורות 2 - 4).

זאת ועוד, באותה תקופה היו לנאשם, לגרסתו, חברים בסצנת המסיבות, שאף סיפקו לו סמים. הנאשם סיפר כי ימים ספורים לפני האירוע הראשון, ניגש אליו במסיבה חבר בשם שרון ונתן לו כדור אקסטזי (פרוטוקול מיום 14.3.21 עמוד 106 שורה 32). זה הכדור אותו סיפק למתלוננת. גם את חברתו הטובה מעיין, זו ששוחחה עם המתלוננת לבקשתו לאחר האירוע הראשון, הכיר בסצנת מסיבות הטראנס, והיא לשיטתו גם סיפקה לו סמים (פרוטוקול עמוד 112).

על כן, כבר בהסתמך על גרסת הנאשם, בשנת 2015, מועד האירוע הראשון, הוא לא היה חסר ניסיון בעולם מסיבות הטראנס או בעולם סמי המסיבות.

בהקשר זה אציין, כי גם בנוגע למועד האירוע השני והיכרותו עם מתלוננת 2, לא דייק הנאשם בגרסתו, וטען כי אירע בשנת 2015, חלף שנת 2017 בה אירע בפועל, דהיינו, כשנה לפני פתיחת החקירה (ת/2 עמוד 18, 19, 26, 28, 33, ת/4 עמוד 16, 17, 19, ת/6 עמוד 3, ת/7 עמודים 41, 42, 43).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

השקרים בדבר זיקתו של הנאשם לסמי מסיבות – הנאשם מסר גרסאות שונות בחקירותיו, בדבר הקשר שלו לסמי מסיבות, החל מהכחשה גורפת ועד להודיה ברכישת MDMA (להלן: "MD"). הנאשם נחקר גם בנושא המריחואנה שנתפסה בביתו, אולם בכך לא אעסוק כי לא יוחסה לנאשם עבירה בגינה.

כאמור, תחילה טען הנאשם בחקירותיו, כי לא ראה או נגע בסמים במסיבות הטבע, וכי מבחינה רפואית אסור לו להשתמש בסמים (ראו למשל ת/1א עמוד 10, ת/4א עמוד 22). לאתר מכך הודה כי הוא מעשן גיוינט מידי פעם כדי להירגע, אך תזר והדגיש כי בתקופה הרלוונטית היה גרוש טרי ולא הבין דבר בסמי מסיבות או באלכוהול (ת/1א עמודים 11, 19, 28). פעם אחרת טען כי נתקל לפני שנים בסם מסוג MD, אך לא עשה בו שימוש, מעולם לא רכש או קיבל ממישהו MD או סם אחר, והוא מתרחק מסמים בכלל (ת/3א עמודים 2 – 3, ת/4א עמודים 22, 26). בשלב מאוחר יותר בחקירה, הודה כי צרך MD בעבר, אך לפני זמן רב 6 – 8 שנים קודם לכן, והכחיש כל קשר לאספקת סמים לאחרים: "לא, לא, אני לא מעביר, לא עושה מסחר, אני לא עושה טובות לאנשים, לא מעניין אותי בכלל...חס ושלום להתרחק מהדברים האלה... מתרחק מזה כמו מאש" (ת/3א עמוד 3).

על כן עומת הנאשם עם התכתבויות שלו מהעת האחרונה במדיות השונות, שהעידו על אורח חיים המערב לכאורה רכישה של סמי מסיבות מסוגים שונים, כמו גם אספקתם לאחרים (ואחרות). הוצגה בפניו התכתבות עם אדם בשם מלכי (ת/4ג) בתקופה שבין 1/18 – 4/18 (הנאשם נעצר ביולי 2018), הנחזית כהתכתבות עם ספק סמים. מדובר בשיח על חומרים שונים, התשלום עבורם ודרך אספקתם. כך למשל אומר לו מלכי: "העניינים אצלי מתוק...הביא 2 ב-12 בלילה" הנאשם משיב: "מלא 2...". בהמשך, לאחר שהשניים מתאמים פגישה ומשוחחים על כסף, כותב לו הנאשם: "נראה לי סוג טוב...לפי הצורה" מלכי משיב לו: "כן נגלה חדש אתמול הגיע טרי טרי נקי נקי אתה רואה שבבים גדולים לא אבקה נקי". בהמשך ההתכתבות פונה אליו הנאשם ומבקש: "יש מצב למים אחד?" מלכי משיב: "כן יש סיכוי". הנאשם שואל: "אני רוצה לדעת אח אם תוכל להביא לי 2 דשא" ומלכי משיב: "יש סיכוי נראה איך מתחיל היום". ובהמשך אומר הנאשם: "תראה אם תוכל לארגן... בבקשה...וגם דשא 2...אם יש יחד...משכתי כסף לשניהן". בהמשך כותב לו מלכי: "השגתי לך" והנאשם משיב: "וואו...רוצה..." ונענה: "כמה? 1 380 2 700". ביום אחר שואל הנאשם את מלכי: "אח יש כיוון לשני מים?". מלכי משיב: "כן כמו הפעם שלפני אחרונה" והנאשם עונה: "בסדר מתאים" "מתי אח הכי מהר...תודה הכסף מוכן". בהמשך נערכים תיאומים להעביר את המוצרים.

הנאשם סרב להסביר בחקירתו את פשר ההתכתבות הזו (ת/4א עמוד 21 שורות 26 – 32).

כן עומת הנאשם עם התכתבויות עם ידידתו אורטל (ת/3ג) הכוללות ביטויים כגון: "יש לי הכול, מילאתי את המחסנים, הבאתי רכש חדש". הנאשם נשאל על ידי אורטל: "חתח מה זה רכש חדש?" ומשיב: "כל מרכיבי השמחה את יודעת" שואלת אורטל: "אההה כל מרכיבי השמחה ועירפול החושים אתה מתכוון" והנאשם משיב: "חלקית כן זה מגיע קודם מעצמנו". בהמשך כותב הנאשם: "חילקתי, זה בנשיפה, ואוהבות. אני לא מעיז לגעת בזה". אורטל שואלת: "אז למה אתה מביא אם לא מעיז לגעת בזה?" הנאשם משיב: "לפנק את האורחים שלי זה רק 200 ש"ח". הנאשם ממשיך ואומר לאורטל: "יש לי חבר קרוב שהוא מפיק את החומר הזה, וזה זמין לכל הזמן, בשמחה הוא מצ'פר אותי", אורטל אומרת לו: "זה לא בריא בני", הוא משיב: "אני במינונים הכי נמוכים קונה גם לכבד...אפילו הבאתי את הסוג שלך בנות אוהבות. שבוע שעבר יצאתי עם שני חברים ושלוש בנות...חילקתי זה בנשיפה". הנאשם טען תחילה כי לא שותח עם אורטל על רכישת סמים, וכאשר עומת עם ת/3ג השיב: "לא יודע, אולי התרברבתי, אולי דיברתי, אולי משהו" (ת/3א עמוד 16 שורה 1).

החוקרת ניסתה לאורך כל עמוד 16 בתמליל החקירה לברר עמו על מה התרברב ומה דיבר בנושא של סמים,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

והנאשם סרב לענות לה, וחזר שוב ושוב (למרות שלא נשאל) על כך שלא שכב עם אורטל (ראו גם עמודים 17 - 19 בהם ניסיונות חוזרים ונשנים של החוקרת לעמת אותו עם הכתוב, והנאשם מתחמק מלהסביר). אשר לכדור האקסטזי, שהודה כי סיפק למתלוננת 1, בחקירותיו במשטרה הכחיש זאת מכל וכל: "ממש לא נתתי לה כלום, ממש לא נתתי לה כלום, שנתתיי. שתפיל עלי כאלה דברים..." (ת/א1 עמוד 25, ת/א2 עמודים 15 - 17). עד כדי כך, שאפילו דרש כדרכו להיבדק במכונת אמת: "לא לא הבאתי לה שום דבר...לא הבאתי לה שום דבר...לא סמים ולא כלום...ולא ראיתי את זה בכלל את האבקות האלה ושום דבר...ולא נגעתי בחיים, בוא תבחן אותי שים אותי במכונת אמת" (ת/א1 עמוד 26). ובעימות מול מתלוננת 1, כשטענה כי נתן לה כדור אקסטזי, הגיב: "אוי ואבוי לך. אוי ואבוי לך", "באבא, לא" (ת/א8 עמודים 5, 24). למרות הכחשותיו הנמרצות בחקירה, במענה לכתב האישום כבר הודה הנאשם כי נתן אקסטזי למתלוננת 1, אך זאת לבקשתה, מתוקף היותה "ותיקה" בענייני סמים (כך גם בעדותו, פרוטוקול עמוד 138).

בחקירתו הנגדית הוטח בו, כי למרות הכחשותיו בחקירות, ההתבטאויות בתכתובות שנתפסו מלמדות על מעורבות אינטנסיבית בעולם הסמים. הנאשם הודה כי רכש סמים, אך טען כי באותה תקופה "פתח מבערים" במסיבות הטבע (פרוטוקול עמודים 115 - 116, 118 - 120).

את שקריו במשטרה בנושא הסמים הסביר בחקירה אגרסיבית: "...אני הייתי בחקירה תחת לחץ. הראש שלי עכשיו במקום אני יכול לענות לך, לא במצב כמו שהייתי בחקירות של תת אדם שלחצו במלחציים על הראש שלי...מה אני אמור להגיד בחקירה משטרתית? אני עומד מול המערכת הכי עויינת שיכולה להיות, מזעזעת לי את כל הבסיס הקיומי שלי, מעמידה אותי באשמה שלא עשיתי, מציגה אותי בטלוויזיה, שוברת לי את כל מודשת החיים שלי, אותי, את החיים שלי, את המשפחה שלי, את רוצה שאשב עם השוטר שאני אשב איתו ואני יעשה איתו איזה דין ודברים" (פרוטוקול עמוד 114).

את גרסתו השקרית בעניין כדור האקסטזי שסיפק למתלוננת 1, תרץ בחקירה אגרסיבית ובשלילת זכויות בסיסיות: "אני יכול להגיד לכם שלפי הדרך שחקרו אותי, במקום ששמו אותי, לפי איך שסיפרתי את כל הגרסה שלי...בדרך שנחקרתי, בדרך שלקחו אותי מהבית, העמידו אותי מול הכתבה בטלוויזיה; הרעיבו אותי. הדרך שלא יכולתי בכלל להביע את עצמי שם, ולדאיה - ארבעה חודשים עכשיו שלא יכולתי לפגוש את עורכת-הדין שלי...למה אמרתי לה שתתבייש לה? לא יכולתי לספר על הסם, על הכדור הבודד, האקסטזה הבודדת הזאת, כי ראיתי את כל כיוון החקירה, באיזו צורה לקחו אותי, ואיך התנהגו איתי, והייתי בפחד ובמורא גדול, כן. כן." (פרוטוקול עמודים 129 - 130).

במקרה של הנאשם שבפנינו, הטענה לחקירה לא הוגנת או אגרסיבית, רחוקה מהאמת. מעיון בסרטוני חקירותיו של הנאשם ומקריאת התמלילים (ת/א1 - ת/א6), עולה תמונה הפוכה. היחס אל הנאשם במהלך החקירות היה מכבד וסבלני. איש מהחוקרים לא התעמר בו או הרים את הקול, וחשוב מכך, ניתנה לו אפשרות לשטוח את שלל גרסאותיו באריכות שוב ושוב. בחקירה (ת/א5) הנאשם אף התריס בפני החוקרת שהוא ישיב לה לשאלה כפי שהוא רוצה להשיב ולא כפי שהיא שואלת, וכך פעם אחר פעם:

"ש: אתה לא עונה לי על השאלה.

ת: אני עונה לך בדיוק כמו שאני רוצה שככה ייכתב, לא כמו שאת רוצה גברת יקרה, בסדר? גברת יקרה, לא כמו שאת רוצה, אני אענה לך בדיוק כמו שהדברים קרו..." (ת/א8, עמוד 3).

וגם:

"ש: אני רוצה להבין מה אמרת למעין..."

ת: ...רק רגע, אני אעשה את זה כמו שאני רוצה, בסדר?

ש: רק תענה לי על השאלה.

ת: אני אענה את מה שאני רוצה גברת נטלי....

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"י 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

השיח בדבר ההפתעות, מקורו בהפתעתה של מתלוננת 1 כשגילתה כי הנאשם בן 50, למרות שחשבה שהוא צעיר יותר.

מבחינה כרונולוגית האמירה הזו נאמרה לפני שהשניים קבעו ללכת למסיבה, ואף ניתן להבין מההקשר (המוצג לא כולל את תאריכי ושעות ההתכתבות), כי השיח בנוגע למסיבה התקיים ביום אחר מאוחר ל"שיח ההפתעות". הוא נפתח במילות הנאשם: "הי מותק, חתימה טובה...", והמתלוננת משיבה: "בוקר אור, מותק...". בהמשך כותב הנאשם למתלוננת: "מתי תרצי ללכת לקונפורט?". רק אז מתפתחת בין השניים השיחה, בה מסבירה המתלוננת שהיא מתלבטת בנוגע לבילוי במועדון סגור, הנאשם מהלל את המועדון ומתחייב שתהנה, וגם מבטיח שידאג לכל ושהיא בידיים טובות. אז מסכימה המתלוננת להגיע למסיבה. בחלק זה של השיחה אין כל דיבור על הפתעות טובות או רמזים אחרים הקשורים לסמים. מכאן, שהפרשנות שנתן הנאשם למילים "הפתעות טובות", אינה מתיישבת עם ההקשר או המיקום שלהן בשיחה, אולם היא תואמת את הנרטיב המשחיר שצוייר על ידי הנאשם, לפיו המתלוננת הודיעה לו מראש שהיא מצפה לסמים כשתגיע אליו.

במשטרה העלה טענה הפוכה, לפיה לא סיפק למתלוננת 1 סמים (ת/א עמודים 25 – 26), והיא גם לא ציפתה ממנו לכך, בהיותו חסר ניסיון. לשאלת החוקר אם מתלוננת 1 ביקשה ממנו משהו לעשן, או אקסטה, השיב: "לא לא גם היא לא ציפתה שיהיה לי דבר כזה... אמרתי לה אני תלמיד אני כולה תלמיד אין לי שום... דבר בעניין הזה... תלמיד עד היום... זה רחוק ממני, לא נוגע לא בסמים לא כלום מדי פעם מעשן טיפה בשביל המצב רוח" (ת/א עמוד 29 שורות 3 – 15).

הנה כי כן, הנאשם מסר בעניין אספקת האקסטזי למתלוננת, שתי גרסאות סותרות. בראשונה, לא סיפק למתלוננת סם והיא גם לא ציפתה לכך. בשנייה, כן סיפק למתלוננת סם, אך רק כי היא ציפתה לכך. למרות קוטביות הגרסאות, הנאשם נותר בשתייהן בתפקיד ה"תלמיד" בענייני סמים, והמתלוננת נשארה בתפקיד ה"שועלה הוותיקה".

השקר בדבר שעת הגעת מתלוננת 1 לדירתו – בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי אסף את מתלוננת 1 מתחנת הרכבת בשעה 20:00 (ת/א עמודים 7, 9). בפועל, כעולה מההתכתבות ביניהם (ת/א 10), רק בשעה 22:40 ירדה המתלוננת מהרכבת בתחנת עזריאלי בתל-אביב, והוא אסף אותה משם לדירתו ברמת גן. כשהתבקש הנאשם ליישב את הסתירה, הסביר כי קיווה שהמתלוננת תגיע מוקדם יותר והם יבלו פרק זמן ארוך יותר יחד: "יש משאת נפש ויש עובדות. אני ציפיתי שהיא תגיע, רצייתי שהיא תגיע לפני. הייתי בהתרגשות שהיא תגיע, הייתי זרזרן שהיא תגיע. ברגע שהיא אמרה לי שהיא הגיעה, ניגשתי לתחנת הרכבת והבאתי אותה" (פרוטוקול עמודים 125 - 126).

תשובה זו לא מסבירה מדוע שיקר בדבר שעת הגעת המתלוננת לדירתו, אולם היא מדגימה את נזילותה של האמת בתודעת הנאשם.

והנה, העדפת משאת הנפש או התקווה על פני האמת, הנחתה את הנאשם גם כשבדה מליבו ארוחת ערב משותפת שלא הייתה ולא נבראה.

ארוחת הערב הבדויה - הנאשם טען בחקירותיו במשטרה, כי הכין לכבוד המתלוננת תבשיל רוסטביף ותפוחי אדמה, ממתכון שביקש מאמו במיוחד. כשהגיעה המתלוננת לביתו, ישבו השניים וסעדו את ליבם במטבח הדירה (ת/א עמודים 14 – 16, ת/א עמודים 6 – 7, 16, 18). בהמשך הודה הנאשם כי שיקר גם בעניין זה, אך לא הצליח להסביר מדוע, ושוב תלה את הסיבה במשאלות לב: "...אילו היא הגיעה אליי בשעה שמונה כמו שקיוויתי שהיא תגיע – בשמונה, שמונה וחצי, תשע – אז כמובן הייתי מגיש אוכל. הכול היה בתזמון של הזמן" (ת/א עמוד 8, פרוטוקול עמוד 126).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

הטענה בדבר צריכת האלכוהול המופרזת של מתלוננת 1 – בגרסת הערב הרומנטי שילב הנאשם טענה נוספת, לפיה המתלוננת שתתה קרוב לבקבוק וודקה שלם, "כמו משוגעת" כהגדרתו, ובכך ביקש לרמוז על הסיבה לאובדן הזיכרון. מצד שני, עמד הנאשם על כך שלכמות הענק הזו לא הייתה השפעה על הכרתה, עקב מוצאה הרוסי, ובכך ביקש לחמוק מחשד שניצל את מצבה המעורפל עקב שכרות: "היא שתתה את כל הבקבוק... את כל הבקבוק של ליטר היא שתתה", "...היא שתתה שלושת רבעי וודקה היא שתתה... היא רוטיה, היא שתתה... אבל לא הייתה שיכורה... אבל היא שתתה, היא שתתה את כל הבקבוק כמעט. כן, היא שתתה את כל הבקבוק כמעט... היא לא הייתה שיכורה" (ת/א1 עמודים 16, 26, ת/א2 עמודים 15 - 17). "הייתה בתפקוד מלא מלא מלא" וב"הכרה מלאה" (ראו לדוגמה ת/א2 עמוד 7, ת/א4 עמוד 7).

המתלוננת מנגד, טענה כי שתתה שניים או שלושה קוקטיילים שהכין לה הנאשם במטבח והביא למרפסת. בחקירתו בבית המשפט התעקש הנאשם כי מתלוננת 1 שתתה את הכמות שייחס לה, וכי הוא עצמו לא מזג לה את המשקה, אלא הניח את הבקבוק על שולחן המרפסת והיא מזוגה לעצמה. **אלא שמבלי משים, בחקירתו במשטרה אישר הנאשם את גרסת המתלוננת.**

ראו העימות בין השניים (ת/8). המתלוננת תיארה כיצד עמדה לצדו של הנאשם במטבח עת הכין את המשקה הראשון, בטרם התיישבו במרפסת. בהמשך סיפרה כי הנאשם ניגש למטבח להכין משקה נוסף בשעה 30:23, אז גם הביטה בשעון והתכוונה לצאת למועדון עם סיום המשקה. היא הוסיפה כי במהלך הביקור שתתה שניים או שלושה משקאות לכל היותר. הנאשם ששמע את דבריה, לא התקומם, אלא אישר את הדברים (תמליל ת/א8 עמוד 3 שורה 36) ואמר לחוקרת: "כמו שסיפרתי לך בדיוק" (ת/א8 עמוד 4 שורה 4). במהלך הצפייה בעימות רואים את שפת גופו של הנאשם, כשהוא מהנהן בעת סיפורה של המתלוננת. כך שגם בטענה זו הודה הנאשם, בדרכו.

גרסת המתלוננת אף מתיישבת עם ההיגיון ועם אורך הביקור עד אובדן הזיכרון – כשעה בלבד.

הטענה ליחסי מין שנמשכו חמש שעות ומנעו מהשניים לצאת למסיבה - הנרטיב של יחסי מין שנמשכו חמש שעות רצופות, אמור ליישב את התמיהה העולה במוחו של המאזין, מדוע בסופו של יום לא הגיעה המתלוננת למסיבה, למרות שבאה מחיפה לתל אביב במיוחד לצורך כך, וגם קבעה שם עם חברים? גם אם נסחפו השניים ליחסים אינטימיים, לא הייתה מניעה שלאחריהם ילכו למסיבה, שממילא החלה רק בשעת חצות ונמשכה כל הלילה. גם לכך היו בפי הנאשם מספר גרסאות סותרות, וגם בנושא חשוב זה, בו היה על הנאשם לפרט כדבעי בהיותו היחיד שזוכר, העדיף למסך את הפרטים ולהיותו עמום.

אפתח בהתארגנות לקראת היציאה למסיבה. לשלב ההתארגנות למסיבה נודעת חשיבות, בהיותו ממוקם בקו התפר בין הזיכרון לאובדנו, לשיטת המתלוננת, ובקו התפר בין שיחה ידידותית ליחסי מין סוערים, לשיטת הנאשם. מוסכם שעד לשלב שבו קמו השניים להתלבש לקראת המסיבה, דהיינו, כשישבו ושוחחו במרפסת, לא היה בהתנהלותם כל רמז לאינטראקציה מינית. ראו למשל בעימות ת/א8 המתלוננת הטיחה בנאשם, שבכל הזמן שישבו על הספה ודיברו, הוא לא נגע בה לא נישק אותה. הנאשם אישר את הדברים ואמר לחוקרת: "כמו שסיפרתי לך בדיוק" (עמוד 4 שורה 4), ובהמשך אישר את גרסת המתלוננת: "עד עכשיו הכל היה בסדר גמור" (עמוד 4 שורה 19). עוד הוסיף באותו הקשר: "...לא... כי זה היה ההתחלה היה לנו עוד... רק את הגישושים הראשונים, אבל אחר כך היה לנו אחלה כימיה..." (עמוד 34 שורות 20 - 22 ראו גם עמוד 3 שורות 29 - 32).

המתלוננת טענה כי זיכרונה אבד דקות ספורות אחרי השעה 23:30, אז קיבלה מהנאשם את המשקה האחרון ואת כדור האקסטוזי, וסוכם כי יצאו למועדון עם סיום המשקה. בהמשך, אחד משברי הזיכרון שלה היה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

שהיא מנסה להגיע לתיקה המונח על הכיסא ולשלוף מתוכו חצאית לבנה שהביאה עמה כדי ללבוש למסיבה, תוך שהנאשם מנווט אותה בעודו ארוז במותניה.

הנאשם אישר את גרסת המתלוננת, כולל את שבר הזיכרון של ההליכה לתיק ושליפת החצאית. לטענתו, בערך בחצות החל החלק האינטימי של המפגש. היה זה בשלב בו ניגשה המתלוננת אל תיק הבגדים שהביאה עמה על מנת להתלבש. אז נסחפו שניהם בתשוקה והחלו לקיים יחסי מין: "ובשלב הזה... התחבקנו... והתחלנו לקיים יחסי מין" (ת/א8 עמוד 34 שורות 3 – 7).

הנה כי כן, הנאשם מאשר כי המתלוננת עשתה את אשר תכננה, דהיינו, סיימה את המשקה וניגשה להתלבש לקראת למסיבה, בשעה היעודה.

מה אירע באותן שניות גורליות, בהן צעדה המתלוננת לכיוון התיק והוציאה ממנו חצאית בכוונה להתלבש, אך במקום זאת גלשו השניים ליחסים אינטימיים? כיצד עברו משיחה ידידותית שלא כללה פלירטוט או רמיזות מיניות, לתשוקה סוחפת? כיצד שינתה המתלוננת את לבבה ביחס לנאשם? ומה אירע בהמשך שהביא את המתלוננת להחליט לוותר כליל על המסיבה לכבודה הגיעה במיוחד מחיפה, ואפילו לא להתקשר לידיד שהמתין לה שם ולבטל את המפגש? (ת/א1 עמוד 16, ת/א2 עמודים 6, 7, 8, פרוטוקול עמודים 107, 133). (המאמצים להגיע לתל אביב מתוארים בת/10).

הנאשם לא סיפק פרטים, למרות שבחקירותיו במשטרה נשאל על כך שוב ושוב על ידי חוקרים שונים. מי הוא זה שחייב ראשון? מה עשה השני? כיצד המשיך האקט? הנאשם נשאל על כך גם על ידי המתלוננת בעימות ת/א8. היא ביקשה לדעת כיצד עברו ממצב של שיחה ידידותית למצב של קיום יחסי מין, ומדוע לא יצאו למועדון? גם שם הנאשם נמנע מפירוט: "א.ו. קי בסוף... נכנסנו למצב שנהנינו ושכבנו..." (עמוד 14 שורות 6 – 9).

אין זאת משום שהנאשם לא זכר את המפגש. בחקירותיו במשטרה ובבית המשפט, הוא לא חסך בפרטים בנושאים בהם בחר לפרט, וחזר שוב ושוב ובהרחבה יתירה על עובדות שביקש להדגיש. על כן, תמוהה שבעתיים התעקשותו לקמץ בפרטים דווקא בנושא כה משמעותי. להימנעותו של הנאשם ממסירת פרטים חיוניים, כשיטה, אתיחס בהרחבה בפרק העוסק באופן מתן הגרסה.

אפנה עתה לשאלה, מדוע לא המשיכו השניים בתוכנית המקורית ללכת למסיבה, גם אם קיימו יחסי מין קודם לכן? יתכן שגם הנאשם חש בקושי העולה מגרסתו, בפרט בשאלה מדוע לא הגיעו השניים למסיבה שנמשכה כל הלילה, למרות שניתן היה מבחינת לוחות הזמנים להספיק את שתי הפעילויות? לכן טען, כי לא הייתה זו החלטה הדדית של השניים לוותר על המסיבה בשל תשוקתם, אלא החלטה חד צדדית של מתלוננת 1, שביקשה ממנו בפירוש שלא לצאת "למסיבה מלחיצה במועדון" (פרוטוקול עמוד 133). הוא עצמו, כך לשיטתו, דווקא רצה כבר לסיים את פרק יחסי המין וללכת למסיבה, ואף ניסה לשדל שוב ושוב את מתלוננת 1 לעשות כן, אך היא בשלה: "...היינו אמורים... שלוש פעמים אמרתי לה בואי נצא לבלות", "ניסיתי כמה פעמים להגיד לה בואי נלך, בואי נצא בואי נצא". "כמה פעמים אמרתי לה בואי נצא בואי נצא, ואז בסוף החלטנו לוותר על היציאה", "הצעתי לה כמה פעמים ללכת..." (ת/א1 עמוד 16, ת/א2 עמודים 6, 7, 8, ת/א8 עמוד 4, ת/א4 עמוד 7, פרוטוקול עמוד 107).

כפי שהנאשם לא פירט קודם כיצד ארע המעבר החד בין שיחה ידידותית ולא פלרטטנית למין סוער, הוא גם לא נידב פרטים בדבר הסיטואציה שבה הוא מיצה את פרק יחסי המין ורצה כבר לצאת למסיבה, והמתלוננת סרבה. הוא אמר רק: "ואז בסוף החלטנו לוותר על היציאה". מה השיבה לו המתלוננת כשביקש ממנה שוב ושוב להפסיק כבר וללכת למסיבה? כיצד הסבירה את רצונה להישאר בדירתו ולא ללכת למסיבה, אליה הגיעה במיוחד מחיפה? הנאשם סתם ולא פירש, למרות שנשאל רבות על השתלשלות העניינים. ראו גם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

בעימות בין השניים אומר הנאשם: "אבל כמה פעמים ניסית להתלבש... ובסוף ויתרת" (ת/8א עמוד 10 שורות 8 – 10). כבר ציינתי לעיל כי מדובר בבחירת מילים מוזרה. מדוע **ניסתה** המתלוננת להתלבש? ויותר חשוב, מדוע **לא הצליחה**? מדוע מתאר הנאשם את הדברים כניסיונות והצלחות, שעה שאנו עוסקים בהחלטה של אישה להתלבש או לא? בנוסף, מה פירוש המילה "ויתרת", בנסיבות העניין? הרי לשיטתו של הנאשם המתלוננת היא זו שהחליטה שלא ילכו למסיבה בסופו של דבר, למרות הפצרותיו. אם כן, כיצד ניתן להגיד שהמתלוננת "ויתרה" על משהו שלא חפצה בו ממילא.

עוד נושא בו ארחיב בהמשך, הוא שתיקת המתלוננת במהלך השעות האבודות. בשלב זה רק אומר, כי מסיפורו מרובה הפרטים של הנאשם נעדר קולה של המתלוננת. אין בו ולו ציטוט אחד מדבריה במהלך השעות האבודות, וגם בכך יש כדי לרמוז על כך שלא דיברה, כטענתה.

התנהגות הנאשם בימים שאחרי האירוע – הנאשם הרבה לטעון כי רצה להיבדק במכונת אמת, וגם הציע למתלוננת פיצוי כספי אם יצא דובר שקר, אך היא סירבה. מההתכתבות ביניהם עולה סגנון אחר. ראו למשל **ת/10**: "עשית לי ים נזק אני יקח עורך דין למרות שלא חשבתי שתגיעי לדרגה הזאת, אני אדרוש מכונת אמת ואת תלכי לבדיקה. **גופנית יבדקו אותך מכל הכיוונים**. במידה ואת תצאי עם האשמות לא נכוונות כלפי אני נשבע לך שאני יבקש פיצויים ועוגמת נפש ועל הצער שגרמת לי. אני שואל שוב להיגיון שלך את רוצה להיכנס לזה..." (אין תאריך). עיינו הרואות כי הנאשם לא הציע רק שהוא עצמו ילך לבדיקת פולגרף, אלא גם שהמתלוננת תיגש לבדיקה **גופנית** במסגרתה יבדקו אותה כלשונו "מכל הכיוונים", וגם הוסיף איום של תביעת פיצויים. כך שאין מדובר בהצעה תמימה כפי שביקש להציג, ומכל מקום, בסופו של יום הרי לא נדרשה לו הסכמת המתלוננת כדי ללכת לבדיקת פולגרף, ובכל זאת החליט שלא לעשות כן.

עובדות נוספות נטענו על ידי הנאשם באופן שאינו מעורר אמון

הגרסה בדבר נטילת האנטיביוטיקה על ידי מתלוננת 1 עובר לביקור – הנאשם טען כי המתלוננת טופלה באנטיביוטיקה לפני הביקור אצלו. המתלוננת מצידה הכחישה זאת וטענה כי לא הייתה חולה, לא טופלה באנטיביוטיקה, ומטבע הדברים גם לא אמרה זאת לנאשם (ת/8א עמודים 4, 15, 16, פרוטוקול עמוד 25). גם בנושא האנטיביוטיקה הנאשם סיפק מגוון גרסאות. בחקירותיו במשטרה טען תחילה כי המתלוננת סיפרה לו **במהלך הערב**, כי הייתה חולה במשך השבוע וטופלה באנטיביוטיקה (ת/2א עמוד 9). עם התקדמות החקירה טען, כי שמע על נטילת האנטיביוטיקה מפיה רק **בדיעבד**, בשיחת טלפון למחרת הביקור, אז אמרה לו שאינה חשה טוב (ת/1א עמוד 18, ת/2א עמוד 7, ת/8א עמוד 15). גרסה שלישית נמסרה בחקירתו בבית המשפט, לפיה סיפרה לו על כך טלפונית, **עובר לפגישתם**, והוא אף הרחיב והסביר כי פגישתם הועמדה בספק עקב כך, ולולא השתפר מצבה הבריאותי, לא הייתה מגיעה כלל לתל אביב כמתוכנן (פרוטוקול עמודים 143 – 145). לטענה זו אין כל אינדיקציה בהתכתבות ביניהם (ת/10).

הנאשם לא סיפק הסבר לסתירות בין גרסאותיו, וגם לשאלה מדוע בכלל טרח לציין את דבר נטילת האנטיביוטיקה פעמים כה רבות, לא השיב תשובה עניינית: "כי ציינתי כל דבר שהיה... כל פרט שהיה מתוך הערב הזה... יש אנשים שחולפים כלפיך והם לא משאירים לך שום זיכרון. הבחורה הזאת, היה לי אינטרס מובהק ללמוד אותה נכון, לרצות אותה נכון, ושתייה לי המשכיות איתה. אז כל פרט, היה לו משמעות בתוך המשוואה... המשמעות – שהיא מרגישה טוב, שהיא מגיעה אליי, שהיא מאה אחוז איתי" (פרוטוקול עמוד 145). בהסתמך על אמינות גרסתה של מתלוננת 1, אשר הכחישה כי נטלה אנטיביוטיקה או כי הייתה חולה בשבוע עובר לביקור, ובשים לב לשלל הגרסאות של הנאשם בנושא, לא נותר אלא להסיק כי זהו ניסיון נוסף לספק הסבר ל"יבעיית הזיכרון" של מתלוננת 1, בדומה לגרסה בדבר כמות האלכוהול ששתתה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

20 יולי 2022

האם המגע המיני היה כרוך באלימות? – הנאשם טען כי יחסי המין התאפיינו בעדינות רבה מצדו והיו נטולי כל פן אליים. הוא חזר פעמים רבות על כך שאין באופיו ולו שמץ של אלימות, אלא רק עדינות ורומנטיקה. למשל: "לא אני לא...בן אדם אליים" (ת/א1 עמוד 24, 25), "אני לא בן אדם שיש לי בכלל אלמנט של אלימות" (ת/א2 עמוד 17), "אני בכלל לא בן אדם אליים, אין לי מעט אלימות אפילו...לא, אין לי דבר כזה בכלל, אין לי בתכונות שלי, אני נגד זה. בן אדם מאוד מאוד עדין. להיפך היא יותר אלימה, בפיזיות, היא יותר אלימה ממני, היא בחורה כוחנית...היא בחורה מאוד כוחנית ואני שונא כוחניות..." , ואף תיאר כיצד ליטף את שיערה של מתלוננת 1 בשנתה, לאחר הבילוי המיני (ת/א2 עמודים 12, 15, 44).

גם בעדותו בבית המשפט חזר והבהיר: "איזה כואבת? אין לי צד כזה אליים. אין לי צד כזה, על מה את בכלל מדברת?" "בשום פנים ואופן לא הייתה אלימות, לא היה לי צד כזה אליים. אני בן-אדם, אני יכול להגיד שאני מאהב הכי... הכי רגשי, הכי הכול. הכוונה שלי הייתה שהיא תצא מהערב הזה הכי שמחה והכי נהנית" (פרוטוקול עמודים 140, 147).

אבל הראיות מלמדות אחרת. גרסת המאהב העדין אינה מתיישבת עם הכאבים והחבלות שהותיר המפגש המיני בגופה של מתלוננת 1, כפי שפורט לעיל באריכות (סימנים כחולים, סבך בשיער שאילץ אותה להסתפר, כאבים חזקים באיבר המין ותחושה שהכניסו לתוכה קרשים וסובבו עם כל הלב), ואומתו בעדויותיהם המחזקות של חברתה וידידה, ששמעו עליהם בסמוך לאירוע מפיה. הידיד אף הבחין בחבלות באזור הבטן. גרסת העדינות אינה עולה בקנה אחד גם עם תבלותיה של מתלוננת 2 כפי שיפורט בהמשך.

"התנדבות" הנאשם לבדיקה במכונת אמת – גם בהתכתבות עם מתלוננת 1 וגם בחקירותיו במשטרה, חזר הנאשם שוב ושוב על רצונו להעמיד את אמיתות גרסתו לבדיקת פוליגרף (ראו דוגמאות בת/א1 עמודים 6, 8, 15, 21, 25, 26, 28, 30, 31, 46, 47, ת/א2 עמודים 17, 41, 46, ת/א3 עמודים 2, 3, 7, 8, ת/א5 עמודים 5, 6, ת/א8 עמודים 8, 10, 19, 21, 22, 40, 41, 42). בעדותו בבית המשפט חזר על כך, כראיה לאמיתות דבריו (פרוטוקול עמודים 109, 113, 114, 122, 123, 134, 135). גם באת כוחו התייחסה בסיכומיה להצעותיו למתלוננת לעבור בדיקות פוליגרף, כראיה לחפותו. אלא שכפי שהראיתי לעיל, דרישתו של הנאשם במשטרה להיבדק בפוליגרף, התייחסה גם לעובדות שמאוחר יותר הוא עצמו הודה כי שיקר לגביהן.

כך בנוגע לשאלה האם סיפק אקסטזי למתלוננת 1 בביקור אצלו: "לא לא הבאתי לה שום דבר...לא הבאתי לה שום דבר...לא סמים ולא כלום...ולא ראיתי את זה בכלל את האבקות האלה ושום דבר...ולא נגעתי בחיים, בוא תבחן אותי שים אותי במכונת אמת" (ת/א1 עמוד 26). כך גם כשהכחיש את היכרותו עם סמי מסיבות: "חוק מידי פעם אני מעשן טיפה וזהו אסור לי לא סמים ולא כלום. אסור לי בוא תבחן אותי במכונת אמת..." (ת/א1 עמוד 28), וכך כשהתייחס למועד האירוע הראשון: "...שבע שנים, את יודעת, בכל זאת. הקטע שהיא שיקרה גם על התאריך, זה הקטע...את כתבת שאני מוכן למכונת אמת? אני מוכן למכונת אמת. מוכן לכל דבר." (ת/א2 עמוד 13). בכל המקרים הללו שיקר בחקירה, גם לגרסתו שלו, ובכל זאת ביקש להיבדק במכונת אמת. מכאן, שהצעותיו החוזרות להיבדק במכונת אמת, הן מניפולציה.

עלילת השווא של "נשות הטראנס" – הנאשם טען לעלילה של "נשות הטראנס", דהיינו, נשים החברות בקבוצת פייסבוק בשם זה. קבוצת הנשים, שכללה לטענתו גם את המתלוננות, ביקשה להרע לו על לא עוול בכפו. הנאשם תאר את נשות הקבוצה במהלך חקירותיו במילים קשות: "כל המשוגעות האלה מהטראנס", "הרוע של הנשים", "מטומטמות", "קומבינה של האגודה הזאת" (ת/א1 עמודים 32, 49, ת/א2 עמודים 4, 45, ת/א3 עמוד 27 – 28, ת/א6 עמוד 9). בין היתר הבהיר: "...נשות בטראנס זה גרעין שיש בו משהו שאי אפשר להבין אותו, למה הוא כל כך יש בו שנאה, אי אפשר להבין את זה, יש שמה בחורות שפשוט...אתה לא מבין למה" (ת/א3 עמוד 7).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

20 יולי 2022

וגם: "יש פה קנוניה של הנשים, הנשות בטרנס, שאני לא מצליח לדעת לעומק למה הם כל כך רעים, לא יודע מה הם רוצים, למה הם רוצים לעשות לי כל כך הרבה רע... זה כל הרוע של הדבר הזה... זה משהו מטורף, חייבים לדעת לעומק העניין..." (ת/א3 עמודים 27 - 28).

בעדותו בבית המשפט הסביר הנאשם את מקור העלילה. לשיטתו, כל המתלוננות כוונו והונחו על ידי עת/8 (מנהלת העמותה לנפגעי תקיפה מינית), אשר חפצה להאדיר את שמה ועל כן יצרה "מחזה" המופנה נגדו, לצורך קבלת תקציבים וחשיפה תקשורתית. ניהול "המחזה האישי" על ידה ומסירת "תיק סגור" עליו לחוקרים, הובילו למחדלי חקירה, אשר מנעו ממנו חקירה הוגנת והשמעת גרסתו (פרוטוקול עמודים 141 - 142).

כבר הבהרתי לעיל, כי מחומרי חקירת הנאשם עולה כי התאפשר לו לשטוח את גרסתו במלואה, וכי חוקריו היו הוגנים וסבלניים כלפיו במהלך החקירות. לגוף טענת העלילה, בפסיקה נקבע כי: "לצורך קבלת טענה מסוג עלילת שווא, עליה 'להיות ממשית לעמוד במבחן ההיגיון והשכל הישר'" (ע"פ 6819/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (נבו 9.12.2021)). הנאשם לא הצביע על סיבה הגיונית בגינה אישה שאינה מכירה אותו (עת/8) וגם אינה שייכת לאותה קבוצה "שטנית" לשיטתו של נשות הטרנס, תרקום נגדו עלילת דם, ואף תניע שתי נשים זרות זו לזו ולה עצמה לשתף עמה פעולה, למרות שלכאורה לאף אחת מהן אין סכסוך עמו. גם לא ברור את מי שירתה "העלילה" הנטענת ובאיזו דרך? האם קיבלה עת/8 או ניסתה לקבל, על ידי פרסום הפרשה, חשיפה תקשורתית ותקציבים? היא אפילו לא נשאלה על כך בחקירתה הנגדית, ולכן מעבר להפרחת הטענה בעלמא, אין בה ממש. עת/8 העידה כי לא הייתה חלק מסצנת מסיבות הטרנס, כי עשתה את עבודתה בעמותה **בהתנדבות**, ובמסגרת זו הקשיבה לעשרות נשים ביום, במשך חודשים, אשר פנו אליה בעקבות הפוסט ושתפו אותה בכאבן (פרוטוקול עמודים 92, 94, 96). לא נמצאו כל תימוכין לטענת העלילה, ודינה להידחות.

טענת הסחיטה על ידי מתלוננת 1 - בין יתר טענותיו, העלה הנאשם גם את האפשרות כי מטרתה של מתלוננת 1 הייתה לסחוט אותו. טענה זו לא נתמכה בכל ראיה, והנאשם עצמו הודה בחקירתו הנגדית כי היא לא ביקשה ממנו כסף בשום שלב (עמודים 108, 135, 137, 146).

לסיכום טענת הסחיטה או העלילה, שתי המתלוננות נזהרו שלא להשחיר את דמות הנאשם שלא לצורך. נהפוך הוא, הן ציינו את אדיבותו והיחס הטוב שלו כלפיהן בטרם איבדו את זיכרוןן וגם לאחר ששב אליהן. ברי כי באם בנקמה או בעלילה היו חפצות, לא היה מקום לשבחן, וסביר שאף לא היו טוענות לאובדן הזיכרון, שהוא בעוכריהן בכל הנוגע להוכחת המעשים. אזכיר גם כי שתיהן לא התלוננו במשטרה מיד לאחר המעשים, הגם שמתלוננת 1 סיפרה על האירוע למקורביה. גם התנהגות כזו אינה מתיישבת עם עלילה.

טקטיקת הנאשם בחקירותיו - התחמקות ממתן תשובות לשאלות שבלב המחלוקת

עד כה דנתי בתוכן העדות. אדון עתה באופן בו בחר הנאשם למסור את גרסתו בחקירה. הנאשם נמנע במפגיע מלהשיב לרבות מהשאלות שנשאל. פורמאלית לא שמר על זכות השתיקה, אלא דיבר בהרחבה וחזר שוב ושוב על נושאים שחפץ להדגיש. אלא שכל שאלה עליה ביקש להימנע מתשובה ישירה, נותרה ללא מענה.

דוגמא מובהקת לכך היא שתיקתו של הנאשם בנושא "השעות האבודות". כל האירועים שאירעו לפני ואחרי השעות האבודות נסקרו בפרוטרוט על ידי הנאשם, אך אותן שעות, בהן בין היתר קיימו הנאשם והמתלוננות יחסי מין, נותרו לוטות בערפל. הנאשם סיפק **חותרות בלבד ונמנע מפרטים**.

במהלך חקירותיו של הנאשם במשטרה, ביקשו ממנו חוקריו שוב ושוב לתאר את ההתרחשות האינטימית בינו לבין המתלוננות בדירתו. הובהר לו שיש חשיבות לפרטים. כך למשל הנושא בו דנתי בהרחבה לעיל, כיצד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

אירע המעבר עם מתלוננת 1 משיחה ידידותית לסקס, ומדוע בוטלה התוכנית ללכת למסיבה? הנאשם נותר בשלו, השיב תשובות כלליות ומתחמקות, עשה שימוש בכותרות וסיסמאות ונמנע ממסירת פרטים. אין מדובר בשכחה של הנאשם את פרטי האירועים. הנאשם זכר לפרטי פרטים את המפגשים עם המתלוננת, לפני ואחרי השעות האבודות, עד לרמת סוג הגבינה שהגיש למתלוננת 2. הנאשם חזר שוב ושוב על נושאים אזוטריים שראה לנכון להדגיש, אך סרב להשיב לחוקרים על שאלותיהם לגבי השעות האבודות. גם בסיומו של ההליך המשפטי נותרנו עם חלל עובדתי ביחס למאורעות במהלך האקט המיני עם המתלוננת. אפרט להלן מספר דוגמאות לניסיונות הנאשם להתחמק מתשובה בנושאים המהותיים:

התיאור החסר לגבי יחסי המין עם מתלוננת 1

בחקירתו הראשונה ת/א1 עמודים 23 – 24 :

ש: איך היה הסקס בינכם?

ת: פצצה. טוב מאוד. עולמי עולמי.

ש: כן? מה עשית?

ת: כן.

ש: תסביר.

ת: נשיקות כיף כל כל החוויה כל החוויה שיש כמו שצריך, תשמע היא בחורה מאוד מנוסה היא בחורה ותיקה היא הרבה שנים בזה היא נראית טוב היא חתיכה.

ש: נו.

ת: ממש טוב נהייתי איתה מאוד..."

בחקירה הבאה ניסתה החוקרת לקבל פרטים על האירועים בתחילת האקט המיני, ובחמש השעות הבאות. היא ביקשה מהנאשם להסביר לה "שלב שלב" את ההתקדמות, החל משלב הריקודים, דרך הפשטת הבגדים וכלה בתיאור האקט עצמו, ונענתה שוב ושוב בכותרות וביסמאות. הנאשם חזר והדגיש כי היה להם: "ערב ממש ממש ממש נחמד", מתלוננת 1 נענתה לו באהבה, הם עשו אהבה בכיף, משך חמש שעות ברציפות (חזר על כך גם בעימות ת/א8 עמודים 7, 20), הכל היה נפלא והדדי ביניהם, והוא התנהג אליה בעדינות ודאגה: "מתחבקים, נכניסים לאט לאט, הרי...אני בן אדם עדין, אני לאט לאט נכנסתי איתה לתוך החוויה, נשיקות, כל...כאילו, את יודעת, כאילו עדין, הכל בעדינות, זה...הכל התפתח לאט לאט ואני דואג לה...מתחבקים, מתפשטים הכל בעדינות כזה, אני בן אדם עדין...הורדנו בגדים...שינינו ביחד...אני מוריד לעצמי והיא מורידה לעצמה אני לא, לא הפשטתי אותה...שכבנו בכיף עם חיבוקים, נשיקות, טוב, נעים, עדין, כמו שאני ברגיל שלי...חלק במיטה, אחר כך זזנו קצת למטבח, אממ...כאילו כמו ה...כיסא כזה, את יודעת, בתכלס פעם השתמשנו בכיסא, פעם אחת במיטה שלי...הלכנו כאילו, עשינו לפעמים עצירות קטנות...פעם אחת היינו בחדר שלי...פעם אחת עברנו למרפסת, על הספה, למרפסת...בהליכה, בעמידה, בהליכה עשינו הפוגות, עצירות מידי פעם...שכבנו, עצרנו קצת, עשינו הפוגה, הלכנו לטייל קצת בבית, חזרנו, עוד פעם... " (ת/א2 עמודים 8, 9, 10, 11 – 12, 18).

תשומת לב הקורא לכך שתיאורו של הנאשם עתיר במילים, אך דל בפרטים. הנאשם לא מפרט מה פירוש: "הכל התפתח לאט לאט?". מה פירוש "ואני דואג לה"? מדוע צריכה הייתה המתלוננת שידאגו לה? מה פירוש: "טוב נעים עדין, כמו שאני ברגיל שלי"? מה עשו על הכיסא? מה עשו במרפסת? ממה עשו הפוגות? מה פירוש הלכו לטייל קצת בבית, בהינתן שמדובר בדירה קטנה? היכן הריקודים להם טען בהמשך? כל אלה ביחד עם הצהרתו של הנאשם כי בא על סיפוקו פעם אחת בלבד, מותירים חלל עובדתי גדול. החוקרת ממשיכה לבקש פרטים יותר מדוייקים בעמוד 33. הוא נשאל איך היא התנהגה בזמן האקט מה היא אמרה לו בזמן האקט ומשיב: "רגיל מאוד" (שורה 15).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

חוקרי המשטרה חששו כי הנאשם מתבייש לספר פרטים אינטימיים לחוקרת אישה, ולכן מינו חוקר גבר לחקור אותו. הנאשם נותר בשלו. ראו תמליל ת/א4 עמודים 6 – 7:

ש: אני רוצה שתסביר לי בצורה הכי מפורטת שאפשר, הכי גרפית שאפשר...איך זה התחיל? איך זה נמשך? איפה זה היה? מה היה? מי עשה למי? מה עשה למי? הכל מהתחלה ועד הסוף בצורה הכי גרפית שיש.
ת: מאה אחוז מאה אחוז.

אז החל הנאשם לספר שוב על נסיבות היכרותו את מתלוננת 1. החוקר עצר אותו והבהיר לו שעליו לדבר על יחסי המין, והנאשם התעקש לספר קודם איך הכיר את המתלוננת ועל הביולוגיה הקולינרי בדירה (שכזכור, לא היה ולא נברא). משעמד החוקר על דרישתו לקבלת פרטים על אודות האקט המיני, השיב הנאשם: "התחלנו...להתחבק...באזור המרפסת, אחר כך... אה כמה פעמים ניגשנו לבגדים כדי להתלבש ועוד פעם התחבקנו ועוד פעם היינו בתוך החוויה ה...כך, כך, כן, הייתה לנו משיכה מאוד טובה. אני גם אליה ו...ממש התחבר...ממש התחברתי...עשינו סקס ממש טוב, קוליני, כש...כמה שעות ביתד, בחורה עוצמתית כמו ש...ממש כיפית וזה. אחרי שסיימנו את הסקס ישנו...חמש שעות ישנו. ולקחתי אותה ל...לרכבת. בדרך אפילו אמרה לי אני ישמח להיפגש איתך עוד פעם" (ת/א4, עמוד 8).

החוקר ביקש שוב ושוב מהנאשם להשיב על מה שנשאל ולתאר: "בצורה הכי מפורטת שאפשר מה כללו יחסי המין, איך התחיל, איך המשיך, מה קרה, איפה קרה". הנאשם התעלם והמשיך בשלו: "כמו...כמו שכל זוג מתחיל מערכת יחס...אה...מינית. נשיקות חיבוקים...שום דבר לא היה חריג. עם אפילו אלמנט של חיבה אפילו...היה לי כיף איתה. אני לא אופי אלים...ממש נהניתי".

הנאשם נשאל כמה פעמים קיימו יחסי מין אותו לילה, והשיב: "פעם אחת ארוכה" (ת/א4 עמוד 9 שורה 30), ומשהתבקש לתאר היכן החלו יחסי המין, שוב לא השיב לשאלה: "אה...לזכור ככה בשניה. אה...יש לי מוזיקה ב...במטבח, אז רקדנו קצת, התחבקנו באזור המטבח, סלון, חדר שינה שלי, ולפעמים היינו הפוגה קטנה יושבים קצת במרפסת אוכלים..." (ת/א4 עמוד 11). זה המקום לציין כי בחקירתו זו לעניין הכיבוד, בניגוד לקודמות בהן הופיעה "גרסת הרוסטביף", אמר שהגיש "אוכל קצת, חטיפים" (ת/א4 עמוד 8 שורה 6). בבית המשפט טען תחילה שהגיש "אוכל ודברים" (פרוטוקול מיום 14.3.21 עמוד 107 שורה 10), ובחקירתו הנגדית כבר הודה כי לא הגיש אוכל כלל מפאת השעה המאוחרת, אלא שתיה בלבד (פרוטוקול עמודים 125 – 126), כטענת המתלוננת.

כך, ממשיך החוקר ומתעקש, והנאשם בשלו: "כמו שתיתארתי לך בדיוק...ממש ממש רגיל, בחורה סימפטית, נאה...הכי כיפית שיכולה להיות...איך אני יכול להיזכר במשהו שכל כך הרבה שנים אחורה? היה תענוג, היה כיף..." (ת/א4 עמודים 12, 13).

הנאשם נשאל האם קיימו יחסים אוראליים או אנאליים והשיב: "לא. אה...אנאליים בחיים אני לא עושה. ואוראליים אני לא יודע אם במקרה הזה. אני לא זוכר...אני לא יכול, גם לא זוכר במקרה הזה..." (ת/א4 עמודים 9 – 11). נזכיר כי היחסים האוראליים נרמזו בהבזק הזיכרון של מתלוננת 1, ולכן, חרף אובדן זכרוננו בחקירה בנוגע לקיום יחסים אוראליים עם מתלוננת 1, בחקירתו בבית המשפט (שלוש שנים מאוחר יותר), נזכר לפתע כי קיים עמה יחסים אוראליים, מאחר והייתה מקסימה ומצאה חן בעיניו, והוא נמשך אליה (פרוטוקול עמודים 135, 136, 138).

גם בחקירתו בבית המשפט לא מסר הנאשם פרטים בנוגע לאקט המיני, אלא כותרות בלבד: "...מאוד נהניתי איתה...התחברנו חזק, הייתה לנו משיכה גופנית חזקה, היה מדהים, היה סקס מלא עם כל המרכיבים, סקס של אנשים בטרנס, זה מוסיקה, זה תנועות, זה ריקוד...היה מגע איתה נהדר, ברמה הגבוהה באמת..." (פרוטוקול עמוד 107). בחקירה הנגדית, כשהתבקש לתאר את המעבר מהשלב הראשון של הערב לשלב של המגע הפיזי ביניהם, שוב לא סיפק פרטים: "זה הלך, סוג של שרשרת. ישבנו לדבר קודם כול, שיחה לבבית, ולאט-לאט

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

נכנסנו לתוך החוויה. אין כאן שום דבר מעבר לזה. ברור, גם אני לא קופץ על אף אחד ואני לא שולח ידיים לפני שאני מרגיש שמגיע איזו שהיא נקודה שהיא נכונה. יש לי כבוד כלפי אישה... (פרוטוקול עמוד 133).
האמירה "לאט לאט נכנסנו לתוך החוויה", עומדת כמובן בסתירה מוחלטת לגרסתו של הנאשם, לפיה לא היה כל פלירטוט לפני השעה 23.30 בלילה, ורק בסמוך לשעה זו, כשהלכו להתלבש כדי לצאת למסיבה (והמתלוננת איבדה את זיכרונה), החלו לקיים יחסי מין.

זה המקום לדבר על העדרו של השיח בתיאור היחסים האינטימיים. הנאשם טוען ליחסים אינטימיים לאורך חמש שעות, שכללו לשיטתו טיולים בבית ממקום למקום, ריקודים וכיו. הנאשם לא ציטט ולו מילה אחת שאמרה לו המתלוננת, או שהוא אמר לה במהלך כל אותן חמש שעות. השיח היחיד שזכר הנאשם, היה האמירה של המתלוננת במהלך האקט המיני שאינה רוצה ללכת למסיבה: "אני זוכר שהיא בסוף אמרה לי שהיא לא רוצה ללכת למסיבה מלחיצה במועדון" (חקירה נגדית פרוטוקול עמוד 133 שורה 29), אשר מהווה מעין פראפרזה על דברים שאמרה המתלוננת בהתכתבות המקדימה ת/10.

מעבר לכך לא ציטט או סיפר הנאשם על שיח כלשהו לאורך כל האקט המיני. ציינתי לעיל כי קולה של המתלוננת במהלך השעות האבודות, בלט בהעדרו, בפרט בסיטואציה בה ביקש הנאשם, לשיטתו, להפסיק את הסקס וללכת למסיבה והמתלוננת סירבה. זוהי טענה תמוהה. היה מקום לשפוף עליה אור ולפרט קצת יותר, כיצד הגיעו השניים למצב שבו הנאשם, שהיה להוט מאד אחרי המתלוננת (כך לשיטתו), מבקש שוב ושוב להפסיק את קיום יחסי המין, והיא, שלא התכוונה כלל להגיע עמו לאינטימיות, מסרבת ורוצה עוד ועוד, כך חמש שעות תמימות.

העדר תיאור של שיח לאורך כל המעשה המיני שהתמשך על פני חמש שעות, פוגע במהימנות הגרסה, ומחזק את המסקנה לפיה המתלוננת באמת לא דיברה בשעות הללו, כי לא הייתה במצב הכרתי הולם לשיחה. כך גם לעניין השתייה החריפה. הנאשם טען כי עוד לפני חצות, המתלוננת ישבה במרפסת ושתתה בקבוק וודקה כמעט שלם "כמו משוגע" (פרוטוקול עמודים 126 – 127). המסקנה היא כי לאחר מכן, משך חמש שעות תמימות שבמהלכן קיימו השניים יחסי מין, המתלוננת לא שתתה דבר, שהרי הבקבוק נותר כפי שהיה, כמעט ריק. ועל כך אתה: האם המתלוננת "הרוסייה" כפי שחזר הנאשם והדגיש, ששותה בקבוק וודקה שלם בפחות משעה, הפסיקה לשתות אלכוהול! בחמש שעות של סקס לסירוגין, היא לא שתתה דבר? למעט כוס מים שהביא לה הנאשם לשירותים?

לבסוף, אתיחס לסיטואציה בה הודה הנאשם בכך שתמך במתלוננת כשהלכה לשירותים, וכשישבה שם הביא לה כוס מים. גם סיטואציה זו לא זכתה להסבר סביר. מדוע נזקקה המתלוננת לתמיכה והובלה לשירותים? מדוע נזקקה למים דווקא שם?

ש: בחורה שאתה מכיר ערב ראשון – חיבור נהדר. אתה מביא לה מים לתוך השירותים? זה קורה לך הרבה, שאתה מביא שתייה לתוך השירותים לנשים שאתה מכיר?

ת: היינו ברמת פתיחות כל-כך גבוהה, שיכול להיות... מהמקום שאת שואלת את זה, זה אולי יידאח לך מוזר. אבל רמת השחרור והפתיחות איתה הייתה ברמה כזאת שלא היו בינינו גבולות. זה... תראי, אנשים נורמטיביים, אולי יידאח להם מוזר, אבל בטרנס, שאתה בחוויה השמימית ואתה עף איתה וכל זה – זה נראה הכי טבעי. הכי-הכי טבעי" (פרוטוקול עמוד 135 שורות 3 – 9 חקירה נגדית).

גם כאן עושה הנאשם שימוש בכותרות וסיסמאות. "רמת פתיחות" "חוויה שמימית" אבל לא מסביר את הצורך והנזקקות שעולים מתוך הסיטואציה.

לבד מזאת, התיאור של השניים חסרי גבולות עפים בחוויה השמימית, לא מתיישב עם גרסת הנאשם, לפיה הוא עצמו לא צרך אקסטזי בערב זה, או סמים בכלל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

20 יולי 2022

עוד נושא שהנאשם סרב לדון בו, היה ההאשמות שהטיחה בו מתלוננת 1 בשיחתם למחרת היום. כך למשל טען בחקירתו מיום 15.8.18 (5/ת) כי מתלוננת 1 אמרה לו שהיא חשה ברע ואינה זוכרת מה אירע אמש, והוא השיב כי הוא יכול להזכיר לה "כל נקודה בערב... כל שלב", שהיה "ערב ממש נחמד" (5/ת א עמוד 2). מעבר לכך, סרב הנאשם להשיב לשאלות החוקרת, מה אמרה לו מתלוננת 1 ועל מה כעסה, וחזר על מידע לא רלוונטי (5/ת א עמוד 3). החוקרת התעקשה לשמוע מפיו מה הטיחה בפניו מתלוננת 1, אך הנאשם בשלו:

ש: "הטחות על מה?"

ת: הטחות, הטחות

ש: איזה הטחות?"

ת: הטחות.

ש: בהתחלה אמרת...

ת: סיפרתי למעיין שהיא הייתה אצלי והיה אירוח מאוד נחמד... שכבנו והיה הכל בהסכמה... ו... פתאום זורקת לי הטחות שהן לא קשורות לערב ולשום דבר וכל זה..."

ש: שנייה, מה אמרת למעיין? מה זה הטחות?"

ת: אני אסביר לך. מעיין באה אליי...

ש: אתה לא עונה לי על השאלה.

ת: אני עונה לך בדיוק כמו שאני רוצה שככה ייכתב..."

לבסוף, הטיחה בו החוקרת כי מתלוננת 1 האשימה אותו באותה שיחה ראשונה, כי השתמש בסם אונס ואנס אותה. הנאשם הכחיש: "אף פעם לא הוציאה מילה כזאת מהפה... לא אמרה לי, לא אונס ולא סם ולא שום דבר, מה פתאום? בחיים לא הוציאה משפט כזה מהפה" (5/ת א עמוד 6). בבית המשפט טען, כי למחרת היום מתלוננת 1 החלה לדבר אתו "מאוד מוזר", אבל: "היא לא אמרה לי ששכבתי לא בהסכמתה. היא לא ציינה את זה אף פעם, בסדר? זו תוספת שלך" (פרוטוקול עמודים 108, 140).

אלא שבחקירתו הראשונה (1/ת) הודה הנאשם שהאשמה בדבר סם האונס כן עלתה בשיחתם:

ש: היא אמרה לך משהו על סם אונס לא?"

ת: זרקה לי את זה כמו מפגרת בפרצוף.

ש: מה היא אמרה לך?..."

ת: אני לא זוכרת מה היה אני לא זה, אמרתי לה תקשיבי לי אני מה עשיתי לך? לא עשיתי לך שום דבר בואי בבקשה בבקשה בואי למכונת אמת... (1/ת א עמוד 30). גם מהדברים שכתב לה בעקבות שיחת הטלפון, עולה כי הטענה הוטחה בו, כגרסת מתלוננת 1, וכך כותב הנאשם למתלוננת 1: "בשיחה הראשונה לא האמנתי שככה תגיד... סליחה אם פגעתי בך סליחה, סליחה, סליחה, סליחה, סליחה, סליחה, סליחה, סליחה, סליחה, סליחה...". בין היתר הוא אף כתב לה כי הוא מעוניין להיבדק בפוליגרף ולהישאל כל שאלה שתבקש, והוסיף: "בחיים לא ראיתי סם כזה" (10/ת).

לא ברור מדוע הכחיש הנאשם את טיב ההאשמות שהטיחה בו מתלוננת 1. הרי זו הייתה טענתה כלפיו מאז ומעולם, בכך נחשד, מפני טענה זו התגונן בחקירותיו, וככל הנראה אף בשיח עם המתלוננת עוד בשנת 2015. התפתלויותיו ומסירת פרטים שקריים לחוקריו בעניין זה, מרמזים גם כאן על נזילות האמת בתודעת הנאשם, ועל העדפתו את תקוותיו ומשאת הלב שלו על פני דיווח אמתי על העובדות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

דוגמא נוספת למיסוך ולטשטוש בהם נקט הנאשם, ולסירובו להשיב לשאלות שאינן נוחות לו, נמצא בחקירתו בנושא התכתבויותיו עם ידידתו אורטל בנוגע לסמי מסיבות. עיון בקטע זה בחקירה מעלה כי הנאשם, למרות המלל הרב שהשמיע, סרב להשיב לשאלות ישירות בנוגע לדברים שכתב, מהם עולה כי הוא עוסק בסמי מסיבות. הוא רק שב וחזר על כך שלא שכב עם אורטל, שאלה שכלל לא הוצגה לו וגם לא עניינה איש:

ש: אנחנו מדברים עכשיו על משהו ספציפי.

ת: שום דבר מעבר לזה. שום דבר, לא שכבתי איתה, לא הייתי איתה, רק טוב עשיתי לה, בסדר? אוקי.

ש: לא. אני לא מבינה אותך. אני שואלת למה אתה מספר לה על סמים שאתה רוכש?

ת: אני לא יודע, אני לא יודע, יש לי איתה..

ש: מה זה אתה לא יודע?

ת: לא יודע מה את מראה, אני יש לי התכתבויות איתה של עשרות דפים של רגש, של דברים, של מסיבות... ממש ממש את הולכת על.. על איזה שהוא פסיק בכל התהליך של ההכרות שלי איתה...

ש: למשל כתבת לה, כתבת לאורטל... יש לי בכל, מילאתי את המחסנים, הבאתי רכש חדש..

ת: בסדר, אז מה? אז מה? אז מה? ... ננו או קי ואז מה? מה זה אומר? לא שכבתי איתה...

ש: אתה מדבר איתה על סמים?

ת: לא שכבתי איתה. לא יודע.

ש: מה זה לא יודע?

ת: לא יודע, אם אני מתכוון אולי הבאתי לה לעשן? מה הבעיה? ... ואם התרדבתי בעיניה ואם זה? לא שכבתי איתה והיינו... איזה עשיר פעמים יצאנו, מה לא בסדר? (ת/א עמודים 16 – 17).

החוקרת מתעקשת ומציגה לנאשם התכתבויות, הכוללות התבטאויות שלו הנוגעות לסמי מסיבות, בניסיון לקבל תשובה עניינית לשאלתה, אך ללא הועיל:

ת: סתם שטויות.

ש: רגע, מה זה סתם שטויות? תסתכל.

ת: מה זה.. אז מה? מה זה אומר?

ש: כל מרכיבי השמחה, זה ערפול חושים אתה מתכוון..

ת: ממש, ממש.

ש: תסתכל עד הסוף, ... תסביר את עצמך... הבאתי את הסוג שלך, בנות אוהבות, חילקתי..

ת: מה, מה.. מה זה..

ש: מה קניתי?

ת: קצת לעשן. מה הבעיה? אז מה? ...

ש: אתה אומר פה בהודעות חילקתי, זה בנשיפה, אתה לא מדבר פה על גראס, אתה רוצה להסביר לי... ת: לא

ש: להסביר לי על מה אתה מדבר?

ת: לא, לא, לא, זה שלה, היא עושה בנשיפה...

ש: אז למה אתה אומר שאתה מחלק את זה?

ת: היא לוקחת, היא לוקחת בנשיפה...

ש: אז למה אתה אומר שאתה מחלק את זה?

ת: אבל את לא יכולה לקחת חלק מוואטסאפ ולעשות מזה טרור.

ש: זה לא קטע, זה בהמשכיות...

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

ת: נו ומה?

ש: אתה אומר פה אני קונה במינונים הכי נמוכים, קונה גם לכבד, כשבאים אליי.

ת: לא, לא זה, לא זה, זה הראית לי כבר...

ש: ...אתה רוצה את ההמשך, חילקתי, חילקתי, זה בנשיפה...

ת: למה מה עשיתי לה? למה מה עשיתי לה? רק טוב, רק, רק, דק... שלושה חודשים השקעתי בבחורה הזאתי,

ביחסים, בקניות, בדברים טובים, איזה כפזית טובה היא.. " (ת/א 3/עמודים 17 – 18, 20 – 21).

עוד דוגמאות להתחמקות הנאשם מתשובות ענייניות, נמצא בחקירותיו בנושאים נוספים. למשל, האם איים

או לא איים לתבוע את מתלוננת 1?

ש: אמרת לה אתה תתבע אותה?

ת: לא לא רציתי רציתי לא לתבוע.

ש: מה?

ת: בהתחלה.

ש: נו.

ת: בהתחלה רציתי.

ש: נו.

ת: תראה, אני נכנסתי לסרט אני...

ש: אמרת לה או לא? שאלה פשוטה אין פה זה...

ש: כן או לא?

ת: לא לתבוע לא תביעה.

ש: אז מה אמרת לה?

ת: לא תביעה.

ש: לא.

ת: לא תביעה לא תביעה אני אגיד לך מה, ... בסך הכל רציתי כאילו אתה מביין? להוריד אותה.

ש: אז מה אמרת לה?

ת: בנעימות, בואי נלך למכונת אמת... " (ת/א 1/עמוד 31).

לגבי ה"נעימות" שבה נאמרו הדברים כבר התייחסתי לעיל.

וגם בנושא המניע של מתלוננת 2 לפרסום הפוסט:

ש: ... אבל אתה לא ממש ענית לי על השאלה... אתה אומר היא רצתה לנקום בי שלא לקחתי לך..

ת: אני לא יודע לה, היא רצתה אולי למצוא חן בעיני החברה שלה...

ש: שלא לקחת אותה טרמפ. אבל כן לקחת אותה.

ת: אני לא יודע, אני לא יודע, היא ניסתה אולי למצוא חן בעיני החברה שלה... היא בחורה שמכירים אותה בין

הבנות שמה בטראנס, והיא כנראה ניסתה כאילו... תקשיבי נגיד שבן אדם יש לו איזה בעיה עם משהו, והוא

רוצה למצוא חן או לגלות סימפטיה למשהו...

ש: בני, אתה הולך סחור סחור..

ת: אני מספר לך רק אמת.

(ת/א 2/עמוד 32)

גם בחקירתו הנגדית הלך הנאשם סחור סחור, בעיקר בנושאי מעורבותו בסצנת המסיבות והסמים, ויחסינו

עם נשים בעת הרלוונטית:

ש: עכשיו אני שואל אותך את אותה שאלה עוד פעם, אחרי שחשבת והתכוננת, תסכים איתי שלפי הטלפון

שלך אתה השתמשת בסמים לפחות בשני סוגים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

ת: סוג אחד.

ש: אתה בעצמך אמרת גראס ואס.די.

ת: נכון.

ש: אתה גם נתת לאחרים, קנית לפעמים בשביל אחרים.

ת: בהחלט לא.

ש: אני אראה לך התכתבות שלפיה אתה אומר שאתה צריך בשביל חבר. אני מפנה אותך להתכתבות מה-16.4.18, מקריאה.

ת: אין לי מה להגיד על זה, אני לא זוכר את זה. אני לא עושה מסחר בשביל אנשים, ולא מביא לאנשים. אולי אני נותן לאנשים לחלוק משלי. אלה שנים משוגעות של פרק זמן אחרי הנישואין שלי ולפעמים הייתי שטותניק.

ש: יש סמים שנשים אוהבות וגברים לא?

ת: את שואלת אותי בתור מומחה בתחום?

ש: לא. אני שואלת אותך שאלה.

ת: אני לא יודע מה לענות לך.

(פרוטוקול עמודים 116 – 117).

ש: אני מדברת על ההתכתבויות ב-1 וב-2 ביולי, כשכל הפוסט עלה, כשהתחלת להתכתב עם אנשים. אתה כתבת ששכבתם.

ת: אחרי שהייתי במשטרה, כן. אחרי שהייתי במשטרה, שהגשתי תלונה. על שיימינג. כן. כן.

ש: אני שואלת שאלה נורא פשוטה.

ת: כן.

ש: אתה כתבת – יש לי את זה בכתוב. אתה כתבת לאנשים ששכבתם.

ת: באיזה הקשר?

ש: בהקשר של התלונה.

ת: בהקשר של התלונה. אני אסביר לך למה.

ש: עזוב אנשים ועזוב הקשר. אני מפנה אותך לחקירה שלך.

ת: כן.

ש: אתה כתבת: שכבנו בכיף. ואני שואלת – מה זה אומר, לשכב.

ת: את רוצה את ההגדרה של מה זה לשכב?

(פרוטוקול עמוד 153).

לסיכום נקודה זו, הראיתי לעיל כי הנאשם מסר גרסה לא מהימנה. בחלק מהנושאים שיקר במצח נחושה (אספקת האקסטזי למתלוננת 1, ארוחת הערב שהגיש, מועד האירועים על ציר השנים, מועד הגעת המתלוננת לביתו, הרגלי השימוש בסמים שלו ועוד).

על חלק אחר של הנושאים פשוט סרב להשיב לחוקריו, כולל בעימותים עם המתלוננות. כך עשה בנושא החשוב ביותר - השעות האבודות - ולא הסביר תמיהות שעלו מהסיטואציה. הוא התחמק מתשובות גם בנושאים של עיסוק בסמי מסיבות ודבק בגישה "קורבנית", למרות שניתנו לו הזדמנויות לומר את אשר על ליבו, ובאריכות, בכל נושא. כך נהג הנאשם בחקירותיו לגבי שני האישומים, את הנושאים האזוטריים זכר היטב וחזר שוב ושוב על כל פרט זנית, ובנושאים החשובים, שם נדרשה גרסתו כגרסה יחידה על מנת לקבוע קביעות עובדתיות, איבד הנאשם את יכולות הפירוט, ומסר גרסאות דלות וכותרות ללא תוכן.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

גרסת הנאשם בנוגע לאישום השני

אתייחס גם לסוגיות מהימנות הנובעות מחקירתו בנושא האישום השני, בהיותן דומות במהותן. **התיאור החסר בדבר יחסי המין עם מתלוננת 2** - הנאשם התחמק ממתן פרטים גם ביחס ליחסים האינטימיים עם מתלוננת 2. בחקירתו מיום 5.8.2018, מתאר הנאשם לבקשת החוקרת, את ההתרחשויות, כשהוא פורט לפרטים את אופן ההיכרות ביניהם במסיבה והבילוי בדירתו, אך "מדלג" בתיאור על שלב יחסי המין: "...אספתי אותה מהבית. באנו, ישבנו, זיברנו, היא סיפרה לי על המשפחה שלה...אכלנו, רקדנו, באיזשהו שלב הלכנו לישון, הלכנו לישון, בבוקר הלכנו ביחד למסיבה...". החוקרת מתעקשת לקבל גרסתו בנושא זה, אך הנאשם טוען כי האקט היה קצר, לא הותיר בו רושם, ולכן אינו זוכר פרטים:

ש: מה קורה אחרי ארוחת ערב?

ת: שכבנו בכיף. כן, שכבנו בכיף.

ש: לפני כן.

ת: זהו.

ש: אתם אוכלים. שוב, איפה אתם אוכלים?

ת: במטבח...שמעתי על החיים שלה קצת...בחזרה לא פשוטה...למדתי אותה טוב טוב טוב...משהו מאוד מאוד מסובך, אפילו קצת קוקו...לא בחזרה רגילה.

ש: ישבתם, אכלתם בסלון/מטבח, נכון?

ת: כן כן כן. היה לנו אקט קצר מאוד, ממש קצר, של...עשר דקות רבע שעה, ממש, אקט מאוד קצר, הלכנו לישון...

ש: לפני זה, שוב, אתם אוכלים.

ת: כן...

ש: ...סיימתם לאכול, איר מפה קופצים ל...

ת: אני לא זוכר בדיוק...לא השאירה לי חותם, לא משהו מעניין". (ת/2 עמודים 18 – 20).

שוב ושוב מנסה החוקרת לקבל את גרסתו לאקט המיני ובפרט כיצד החל, אך הנאשם מסתפק בכך שהיה מדובר באקט קצר ולא מעניין: "שכבנו בכיף. כן, שכבנו בכיף", "סתם אקט גרוע. בלי טעם ובלי ריח", ומאחר ומתלוננת 2 לא עניינה אותו במיוחד, הסביר: "עשינו אקט מאוד מאוד מאוד מאוד קצר...", "לא היה לי כיף איתה, לא היה לי כיף איתה...היה חלש, היה כמה דקות רק...ממש קצר קצר קצר קצר" (ת/2 עמודים 19, 20, 36, 39).

החוקרת ממשיכה לבקש ממנו לתאר את האקט המיני לפרטיו, ואף מבהירה לו אילו פרטים היא מבקשת לשמוע: מה לבשה מתלוננת 2 אותו ערב, מי הפשיט את מי, סוג המגע המיני: "אוראלי, אנאלי, מה? וגיאלי, מה?...היא הייתה עליך או אתה היית עליה? זה היה בעמידה או היה בישיבה?", "אני שואלת אותך מה היה באקט?...מה היה גרוע?...אז מה זה אקט?", אך התשובות היחידות שהיא מצליחה לחלץ מהנאשם מסתכמות ב: "עשינו אקט מאוד מאוד קצר...לא זוכר, ממש לא זוכר. היא לא השאירה חותם, לא משהו מיוחד..., לא נשאר לי כלום כלום, במיוחד, מהלילה הזה...אקט קצר מאוד...אפילו לא כיפי...לא השאירה לי חותם של מישהי של מישהי שאני רוצה להיות איתה בקשר...סתם, לא מעניין, לא משהו...רגיל לגמרי, קצר, לגמרי רגיל, לגמרי...הכי פשוט...כמה דקות ממש וזהו...לא משהו שהשאיר לי חותם...".

גם כשמתלוננת 2 מטיחה בו בפירוש כי אנס אותה, תגובותיו אינן ענייניות, וגם אז אינו מספק פרטים, כדי להזכיר לה את הסכמתה לכאורה, לקיום יחסי מין עמו, אלא מסתפק בתשובות מתחמקות:

"מתלוננת 2: ...לומר לך את זה שקרעת לי את הצורה.

הנאשם: אַת שנתיים...שנתיים את בקשר איתי..

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

מתלוננת 2: ...מה קשור?

הנאשם: את נכשיר לפני חודשיים רצית ללכת איתי עוד פעם...

מתלוננת 2: להגיד לך.

הנאשם: התנהגתי איתך יפה.

מתלוננת 2: שאתה אנסת אותי.

הנאשם: שילמתי אותך...שילמתי עליך את הכניסות.

מתלוננת 2: מה קשור?

הנאשם: הבאתי ציוד, אה...לקחתי אותך אחר כך למסעדה. שכבת איתי בכיף בהסכמה והכל.

מתלוננת 2: אני לא בהסכמה.

הנאשם: ועכשיר לפני כמה חודשים רצית עוד פעם להיות איתי.

מתלוננת 2: סליחה אני בהסכמה?

הנאשם: ורצית ללכת איתי עוד פעם.

מתלוננת 2: אני הייתי מעורפלת

הנאשם: את מדברת שטו..

מתלוננת 2: אני לא זוכרת מה היה שם בכלל.

הנאשם: רגע מה את אומרת ולמחרת היית כל היום במסיבת טבע...רקדת... " (ת/47 עמוד 28)

בחקירתו על ידי חוקר גבר (ת/4), התבקש הנאשם שוב למסור תיאור מפורט לגבי האקט המיני עם מתלוננת

2. שוב האריך הנאשם בפרטים על אודות נסיבות המפגש ביניהם, ותאר את אופייה הרע של מתלוננת 2 ואת

מסיבת הטראנס. החוקר ניסה למקד אותו ולקבל את גרסתו, ואף חזר והבהיר לו כי אינו מעוניין ברקע, אלא

בתיאור יחסי המין בלבד: "לא רלוונטי...אני שאלתי אותך על יחסי מין...אני רוצה על היחסי מין, לא מעניין

אותי המסיבה...אבל זה לא מעניין אותי...לא משמעותי...אבל אני שאלתי על היחסי מין...אבל בוא תספר לי

את מה ששאלתי...ועדיין לא אמרת לי מילה על מה ששאלתי...אני פשוט רוצה את התשובה על מה ששאלתי..."

ונענה: "אני רוצה לספר לך הכל...זה משמעותי...אתה צריך להבין שהיא הייתה איתי יומיים". הנאשם התעקש,

חרף מחאות החוקר, לספר לפרטים את כל השתלשלות האירועים לאחר האקט המיני, במסיבה ואחריה, על

התמלה שלו כלפיה וכד' (ת/47 עמודים 14 – 15, 17, 18). הכול סיפר הנאשם באריכות ופרטנות, אך לא השיב

לשאלות מאוד ממוקדות של החוקר, הנוגעות לקיום יחסי המין ביניהם. לבסוף, כל שהצליח החוקר לחלץ

מפי הנאשם היה: "ישבנו במרפסת קצת, שמענו מזדיקה, באיזה שהוא שלב אה...נכנסנו לתוך החוויה למרות

שהיא הייתה מאוד קצרה אה...לא...לא נהייתי איתה ולא כלום...לא גמרתי, לא...שום דבר...". "עשר דקות אקט,

הכי טכני והכי לא מעניין שהיה...כמה דקות שלום על ישראל...הכי...שום דבר" (ת/47 עמודים 18, 20).

כך שמצד אחד חזינו בהימנעות של הנאשם מהתמודדות עם דבריה של מתלוננת 2 בעימות, ותשובות דלות

פרטים לחוקר בנושא האקט המיני, ומצד שני, בשטף של פרטים אזוטריים בנוגע לאירועים שלפניו ואחריו.

כך למשל, נמסרו פרטים מדויקים בנוגע לתפריט הארוחה החלבית שהכין עבור מתלוננת 2 (כולל פירוט

המרכיבים עד לרמת סוג הגבינות: ברי וקממבר, עוגות גבינה); דווח בפרוטרוט על הקשיים עם בנותיה עליהם

סיפרה לו בבכי; על תכולת הציודנית שהכין למסיבה (סנדוויצ'ים, חטיפים, מיצים); על המיקום המדויק של

חניית הרכב ("בין שני עצים" כדי שיזכור לאן לשוב בתום המסיבה); על מרחק הצעידה למסיבה מהחניה (6

או 8 ק"מ), ומיקומה המדויק בחוף הקשתות בקיסריה; על הצעידה חזרה בדיונות העמוקות עם הציוד הכבד

אותו סחב (תוך פירוט הציוד ותיאור הטיפוס על הגבעות בחיפוש אחר הרכב); מה אכלו במסעדה בדרכם

חזרה (ושם המסעדה), ועוד פרטים אזוטריים, עליהם חזר שוב ושוב (ת/47 עמודים 20, 22, 23, 24, 25, 33,

34, 35, ת/43 עמוד 28).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

גם כאן כמו באישום הראשון, לא ברור, והנאשם לא מסביר, כיצד הגיעו השניים משיחה על בעיותיה האישיות של המתלוננת והאזנה למוסיקה, ליחסי מין. הנאשם לא מדבר על פלירטוט שקדם ליחסי המין, על שיח מיני, על נגיעה, על נשיקה, אפילו לא על "התמזמות" (שנולדה רק בגרסתו הכבושה בבית המשפט), או מהלך אחר שיש בו כדי להוביל ליחסי מין. גם כאן, בדיוק כמו בעניינה של מתלוננת 1, לפתע פתאום משיחה שגרתית עברו השניים לפעילות מינית. גם כאן הוא מתעקש שלא לפרט זאת, למרות שאלות החוקר. גרסת הנאשם ביחס לאקט המיני עברה שינויים, עד לחקירתו בבית המשפט. בבית המשפט כבר מסר גרסה כבושה, לפיה לא קיים עם מתלוננת 2 יחסי מין מלאים. בחקירתו במשטרה טען הנאשם, כפי שהראיתי לעיל, כי היה "אקט קצר". בעימות מול מתלוננת 2, חל השינוי הראשון בגרסה. תחילה טען שהיה אקט קצר וטוב: "היה אקט מאוד קצר... היה סבבה אני... היה טוב". (עמוד 25 שורה 31), ואז שינה את טעמו, וטען לראשונה שלא בא על סיפוקו: "אני אפילו לא גמרתי... לא גמרתי ולא כלום היה לנו אקט קצר לגמרי" (ת/ת 7/א עמודים 25, 31). בחקירתו הראשית צצה גרסה חדשה, העומדת בסתירה לגרסתו בחקירה וגם לתשובתו לכתב האישום. עתה טען כי כלל לא קיימו יחסי מין מלאים, דהיינו לא היתה חדירה, אלא "התמזמוז" בלבד (פרוטוקול עמודים 103 – 104). משהוטת בו בחקירתו הנגדית, כי גרסה זו סותרת את גרסתו במשטרה, לפיה היה אקט מיני קצר וגרוע, כיון שמתלוננת 2 "לא הייתה בעניין" ולא הייתה "קואופרטיבית" (והוא אף לא בא על סיפוקו), ועם העובדה שבהתכתבויות השונות עם חבריו סיפר כי הוא ומתלוננת 2 שכבו, לא עלה בידו לספק תשובה מניחה את הדעת לסתירה, אך דבק בגרסתו החדשה, לפיה: "לא הייתה לי חדירה איתה" (פרוטוקול עמודים 152 – 154 אל מול ת/ת 2/א עמוד 40). הוא גם לא ידע להסביר את הסתירה בין גרסתו בחקירתו במשטרה, לפיה הוא ומתלוננת 2 ישנו יחד (ת/ת 2/א עמודים 33, 40), לבין הגרסה בבית המשפט, לפיה ישנו בנפרד והיא התעוררה בבוקר בסלון הדירה (פרוטוקול עמוד 154).

הימנעות הנאשם ממסירת פרטים רלוונטיים לאקט המיני, מערערת את מהימנותו. כך גם המצאת אקט ה"התמזמות" במסגרת החקירה הראשית, טענה שלא נשמעה בחקירתו במשטרה, וכן כפירתו הכבושה בקיום מגע מיני מלא (כלומר בחדירה) עם מתלוננת 2, שיתכן ומקורה נעוץ ברצון להרחיק עצמו ממחלת המין, שעל פי טענתה נדבקה בה ממנו.

בע"פ 5920/13 זוסף מרדכי אטלן נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (נבו 2.7.2015) נקבע: "הלכה היא כי שקרי נאשם עשויים לשמש תוספת מסייעת לדאיות התביעה זאת בכפוף לעמידתם במספר תנאים... "התנאי הראשון הוא, כי השקר יהיה מהותי ולא בענין פעוט ערך. התנאי השני הוא כי השקרים נעשו בודד, ומתוך כוונה להעלים את האמת מפני בית-המשפט, ולא מתוך פחד שיינתן נגד הנאשם פסק-דין שלא כדין. התנאי השלישי הוא, כי השקר יהיה ברור וחד-משמעי. והתנאי הרביעי הוא, כי השקר יוכח מתוך עדות עצמאית ולא מתוך העדות העיקרית הטעונה סיוע". התנאי החמישי הנוסף... קובע "כי השקר גם אם הוכח, קשור אל העבירה עליה נסב המשפט, ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלבנטית לצורך בחינת האשמה". ראו גם ע"פ 6813/16 אלי סמסון נחמני נ' מדינת ישראל, פסקאות 38 – 42 לפסק דינו של כב' השופט הנדל (נבו 17.9.2018): "היחס לשקרי הנאשם כאל התנהגות מפלילה טמון בתפיסה כי יש סיבה מדוע נאשם משקר. בחירת נאשם לצעוד בדרך זו חושפת את רצונו להסתיר את האמת. על בסיס זה עולה התהייה מדוע רצה להסתיר את אותה אמת. לפי גישה זו, שקריו של הנאשם מבטאים תחושת אשם, ומהווים סוג של התנהגות מפלילה מצדו. לכן השקר עשוי להיות ראיה נגדו, ואף ראייט סיוע".

שקריו של הנאשם הם בעניינים מהותיים. יחסי המין לא היו במחלוקת, והמחלוקת נסבה אך ורק על מצבן המנטלי של המתלוננות, בעת מתן ההסכמה הנטענת ליחסים, ובעת היחסים עצמם. על כן, כל השאלות המתמקדות באירועים שאירעו בסמוך עובר לקיום יחסי המין ובמהלכם, כולל כיצד הגיעו הצדדים להסכמה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופני

הנטענת, וכולל כאלה העוסקות בנטילת חומרים משני תודעה או כאלה העוסקות בנגישותו של הנאשם לחומרים כאלה, הן שאלות בעניינים מהותיים, ושקרים בנושאים אלה הם שקרים בעניינים מהותיים. מכאן, שהשקרים בנושאים שהם לכאורה אזוטריים, כגון האם הגיש הנאשם או לא הגיש למתלוננת רוסטביף, או באיזו שעה בדיוק (וגם באיזו שנה) הגיעה המתלוננת לביתו, שסופרו על מנת לשרת נרטיב מזכה שיקרי, כפי שהראיתי, אף הם מהותיים ולא בגדר אי דיוקים תמימים שנבעו מחלוף הזמן. הדברים יפים שבעתיים בכל הנוגע להתחמקות הנאשם ממתן תשובות, שנגעו לעניין המהותי ביותר, אשר היה בזיכרונו של הנאשם בלבד: **מה אירע בשעות האבודות?**

גם התנאים השלישי והרביעי, לפיהם השקר ברור וחד משמעי, וכי הוכח מתוך עדות עצמאית, התקיימו. הנאשם עצמו הודה כי שיקר וסיפק את הגרסה האמיתית אשר גם תואמת את גרסת מתלוננת 1. בכל הנוגע לאישום השני, מסר גרסאות כבושות וסותרות ביתס לחדירה. הסבריו של הנאשם מדוע שיקר, נדחו על ידי כבלתי מהימנים.

על כן, גם שקרי הנאשם מחזקים את ראיות התביעה.

אי זימון עדים רלוונטיים כמחזק את ראיות התביעה – הנאשם נמנע מלזמן את מעיין, ידידה ששוחחה לבקשתו עם מתלוננת 1 מיד לאחר האירוע, ולאחר שהמתלוננת שטחה באוזניו את טענותיה. לכאורה מדובר בעדה שיכולה היתה לתזק את גרסתו בדבר תוכן אימרותיה הראשונות של המתלוננת בנושא (כמו למשל שלא העלתה את טענת סם האונס), ובהיותה קרובה אליו בתקופה הרלוונטית, גם עניינים נוספים, כמו הרגלי צריכת/אספקת הסמים שלו וכד'.

לבסוף אתיחס לעימות בין הנאשם למתלוננת השלישית.

לאחר מחיקת האישום השלישי לא היה בכוונתי להתייחס לעימות בין הנאשם לבין המתלוננת השלישית, אשר הוגש כראיה טרם מחיקת האישום, שהרי היא לא נחקרה, וגרסתה כפי שהובאה בעימות לא עמדה למבחן. אלא שבסיכומיה (פרוטוקול עמוד 171), הפנתה ב"כ הנאשם לעימות הזה, וביקשה מבית המשפט לעיין בו וללמוד ממנו כי המתלוננת השלישית לא רצתה להתלונן כנגד הנאשם, מהטעם שהיה ביניהם קשר ארוך של מספר מפגשים מיניים, ואמרה לחוקרים, שאם הנאשם כופר בדברים, אז אולי באמת הם לא קרו. לטענת הסניגורית, המתלוננת השלישית אמרה גם שהיא מאמינה לנאשם, ולמרות זאת עודדו אותה בפרקליטות להמשיך בתלונה.

זו, לטענת ההגנה, הוכחה למגמתיות החקירה.

מכיוון שהדברים נטענו, לא ניתן להשאירם ללא תגובה.

עיון בעימות בין הנאשם למתלוננת השלישית (ת/א9) מלמד על ההיפך הגמור מהנטען על ידי הסניגורית. מדובר בראיה מפלילה מאין כמותה, אשר לא רק מלמדת על כך שהמתלוננת עמדה על גרסתה ולא חזרה בה, אלא גם על כך שהסיטואציה שתוארה על ידה, דומה להפליא לשני האירועים שבאישומים הנותרים, בעיקר לעניינה של מתלוננת 1.

לגרסת המתלוננת השלישית, היא ביקרה אצל הנאשם פעמיים בלבד בטווח של שבוע, ובביקור השני נוצלה מינית על ידו (עמוד 7 לתמליל). היא הגיעה לביתו לפני מסיבה במועדון **הקומפורט** אשר אליה היו אמורים ללכת ביחד, ואמרה לו במפורש כי הם הולכים למועדון והיא לא רוצה להתמסטל. אלא שתוך 20 דקות, כשהיא ישובה במרפסת, כבר כאב לה הראש. היא הניחה אותו אחורה: "ואז, זהו". לילה שלם הנאשם התעלל בה מינית. כך מספרת המתלוננת בעמוד 10 לתמליל: "...גם אני באתי אליו והוא... ולא יודעת איך איבדתי את ההכרה והוא הריץ אותי בכל חדר בבית. ההכרה שלי היתה מתעוררת רק שהוא אומר לי טוב, עכשיו נעשה את זה במטבח, גורד אותי למטבח, מזיין אותי שמה, ההכרה שלי מתעוררת בחדר הקטן, ההכרה שלי מתעוררת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

20 יולי 2022

במרפסת ואני לא יכולה לדבר ואני לא יכולה להגיד כלום...כי אני בחוסר הכרה..." (עמוד 11 לתמליל). היא התעוררה בבוקר כולה שבורה, יצאה מביתו ומאז לא רצתה לראותו. לאחר שחסמה אותו בפייסבוק הוא "חפר" לה לדבריה בוואטסאפ שאל אותה למה היא כועסת והתחנן שיהיו בקשר, אבל היא לא היתה מסוגלת לדבר איתו על כך. כעבור שנתיים (שנה לפני מסירת העדות) שחררה את החסימה שלו בפייסבוק, כי לדבריה לקחה את האחריות על עצמה, שאולי היא עשתה משהו לא בסדר. מאז לא היתה מסוגלת לראות אותו במסיבות והפנתה לו את גבה כשהיה רוקד מולה. היא חזרה להגיד לו שלום בלבד. לשאלה מדוע הסירה את החסימה בפייסבוק לפני שנה, השיבה כי חלפו שנתיים מאז האירוע, היא פוגשת אותו בהרבה מסיבות ולא רצתה שתהיה אנרגיה של ברוגז מסביב. אבל הזהירה חברות ממנו. גם אמרה שכעסה עליו ושנאה אותו הרבה זמן.

המשפט אליו מכוונת הסניגורית נמצא ככל הנראה בעמוד 11 לפרוטוקול. אחרי שהנאשם מתחנן בפני המתלוננת שתגיד למשטרה שיאפשרו לו לעבור פולגרף משיבה המתלוננת: "תני לו פולגרף, אולי באמת הוא לא שם לי, תני לו פולגרף, אני מרחמת עליו שאני רואה אותו ככה. אני מרחמת עליו". ואז, כשהנאשם ממשיך ועומד על כך שלא עשה לה כלום, היא משיבה: "אני הייתי קוברת את הסיפור הזה בתוכי ולא עושה איתו כלום אם לא שהשם שלו קפץ שהוא עשה את זה לעוד הרבה נשים אחרות...". היא גם מסבירה כי לא ראתה שהנאשם שם משהו בתוך הכוס, אבל לא יתכן שמחצי כוס קטנה תאבד את ההכרה. הנאשם ממשיך ומתחנן בפניה, ואומר לה שחיינו נתונים על כף המאזנים, ואז משיבה המתלוננת: "אני יוצאת מהתביעה הזאת, אני לא רוצה לתבוע את הבן אדם. מותק (פונה לחוקרת – ט.ח) תבטלי לי את כל העדות. אני מרחמת עליו, אני סולחת לך אני מתפללת לך שהשם יעזור לך...סולחת לך...כל מה שאמרתי נכון. אני לא רוצה להגיש נגדו תביעה..." וממשיכה ומסבירה לחוקרת מדוע אינה רוצה להפליל אותו: "אני יודעת שהוא בחיים לא יעשה כאלה דברים, אני יודעת שהוא מפורק לחתיכות, לא נראה לי שהוא בחיים יחזור לסדר ואני לא רוצה להיות שותפה" ואז מוסיפה למען הסר ספק: "אלפיים וחמש עשרה זה היה בני ואתה...כן היה שם משהו ששמת לי משהו במשקה וכן היה לי התעללות מינית לילה שלם...לך לחיים שלך ועזוב אותי בשקט...אתה כן התעללת בי, מה זה התעללת? אתה זיינת אותי לילה שלם בכל פינה בבית שלך בחייאת דאבק... אבל אני לא רוצה להגיש נגדך תלונה...אבל כן היית חרא, בגלל זה שנתיים אחרי לא רציתי לראות לך את הפרצוף ואני מאחלת לך שאלוהים יעזור לך" (עמוד 13). ולבסוף אמרה: "אני לא מפילה דבר ממה שאמרתי, תקשיבי כל מה שאמרתי זה אמת לאמיתה. אני מרחמת עליו, אני לא רוצה להגיש עליו תלונה והשם יעזור לו שהוא יתקן את הדרכים שלו. אני לא במשחק הזה, כל בן אדם הוא טוב ביסודו וזהו הוא לא רצח אף אחד. כן אולי הוא סימם ואנס הוא לא רצח בסדר עזבי אותי אני לא רוצה להיכנס לזה השם יסלח לך" (עמוד 15).

עינינו הרואות אפוא, כי המתלוננת עמדה על תלונתה כנגד הנאשם, כי סימם אותה ואנס אותה, לאורך כל העימות. היא לא חזרה בה כהוא זה. אמנם היא לא ראתה כי הכניס סם לכוס שלה, ולכן לא היתה בטוחה שסוממה, אבל מאידך גיסא איבדה את הכרתה לאחר כוסית אחת, וזכרה כי בהיותה חסרת אונים קיים עמה הנאשם יחסי מין, לילה שלם בביתו. היא ריחמה על הנאשם, ולכן לא רצתה להיות שותפה להפללתו, מתוך רחמים בלבד, ולא כי חזרה בה מאמיתות הטענות.

לסיום, ונוכח טענות ההגנה למגמתיות החקירה, אומר כי ההיפך הוא הנכון. צפייה בעימות מלמדת כי הבמה ניתנה באופן גורף לנאשם, והמתלוננת נותרה חסרת אונים, בהעדר יד מכוונת. מיד כשהוכנס הנאשם לחדר העימות, הוא פנה אל המתלוננת והחל במאמצים בלתי פוסקים לשכנע אותה לחזור בה מתלונתה, וכך לאורך כל העימות. הוא חזר שוב ושוב על כך שלא אירע דבר ושעליה לחזור בה, הוא לא נתן למתלוננת להשלים משפט, וכל העת התחנן לרחמים, סיפר לה על מר גורלו במעצר, וחזר ודרש שתחזור בה מהדברים. הצפייה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

בעימות אינה נוחה, ונראה לי כי היה מקום לנהלו באופן מתחשב יותר בזכויות נפגעת העבירה. מכל מקום, זכויותיו של הנאשם בעימות זה לבטח לא נפגעו.
על כן, העימות בין הנאשם לבין המתלוננת השלישית אינו מחזק את גרסת ההגנה, ולבטח אינו מחזק את הטענה לחקירה מגמתית.
לאחר שקבעתי כי המאשימה הרימה את נטל הראיה והוכיחה את עובדות האישום הראשון, והנאשם בגרסתו הבלתי מהימנה, לא זו בלבד שלא הצליח להטיל ספק בכך, אלא שחזק את הראיות נגדו, אציע לחבריי להרשיע את הנאשם באישום הראשון.

אישום שני

העדים הרלוונטיים להוכחת אישום זה היו מתלוננת 2 (ע/ת5), המאמנת האישית (ע/ת7) ומנהלת העמותה (ע/ת8). כן צורפו התכתבויות שונות בין הצדדים ומסמכים מתוך רשת פייסבוק. אדון ראשית בעבירת האינוס ולאחר מכן בעבירת שיבוש מהלכי המשפט.

עבירת האינוס

אפתח בדיון בעדות מתלוננת 2, ולאחריה אדון בראיות הנוספות המוכיחות אישום זה.

ע/ת5 – מתלוננת 2

עדותה של מתלוננת 2 נשמעה כשלוש שנים לאחר האירוע מושא האישום השני, עת הייתה בת 48, אם לשלושה, טבחיית במקצועה.
מתלוננת 2 הכירה את הנאשם באופן שטחי ממסיבות טבע. בחג השבועות 2017 הזמין אותה הנאשם לארוחת ערב בדירתו, והשניים תכננו לנסוע בצוותא למחרת בבוקר למסיבת טבע, בה מאוד רצתה להשתתף (ערב חג שבועות חל בשנת 2017 ב-31.5.2017 – ט.ח.). לדבריה, היא נענתה להזמנתו, שכן הייתה באותה תקופה בודדה ושבורת, הוא נראה לה אדם טוב והיא סברה כי היציאה מהבית תיטיב עמה (פרוטוקול מיום 6.2.2020 עמוד 95).

השתלשלות העניינים בדירת הנאשם בערב האירוע – הנאשם אסף אותה מביתה לדירתו, והשניים סעדו יחדיו ארוחת ערב מפוארת ושתו וודקה. חברים נוספים היו אמורים להצטרף אליהם ולנסוע למחרת למסיבה בצפון, אבל בשלב כלשהו הודיע לה הנאשם כי החברים לא יגיעו, אלא יפגשו אותם למחרת במסיבה (פרוטוקול עמודים 94, 95). במהלך הערב ישבו במרפסת, דיברו ועישנו יחד גיוניטים. בקבוקי הודקה והתפוזים היו על השולחן, והנאשם מזג לה משקאות (פרוטוקול עמודים 95, 131 ועימות ת/א7 עמוד 25). המתלוננת טענה כי היא נוהגת לשתות אלכוהול ולעשן גיוניטים באירועים ובמסיבות, אך מעולם לא עד כדי ערפול או אובדן זיכרון (פרוטוקול עמודים 96, 97, 107, 131). היא מצאה אצל הנאשם אוזן קשבת, תינתה באוזניו את צרותיה המשפחתיות והבריאותיות (פרוטוקול עמודים 103, 104), וגם הראתה לו גידול שעמדו להסיר מהירך הפנימית שלה, אך ללא כוונת פיתוי (פרוטוקול עמוד 105). הנאשם אינו לטעמה, לא היו לה כוונות מיניות לגביו (פרוטוקול עמודים 97, 130), ומעולם לא קיימה יחסי מין עם גבר במפגש הראשון (עימות ת/א7, עמודים 25 שורות 26 - 29, 41 שורות 20 - 23). לדבריה, הנאשם ידע כי אינה מעוניינת בו מינית (פרוטוקול עמודים 109, 145, 127, 158), הגם שאולי הייתה נענית, לו ביקש ממנה לקיים עמה יחסים. הוא לא עשה כן והיא לא נתנה הסכמה לכך. בשלב מסוים של הערב הלכה המתלוננת לשירותים וכשבה למרפסת, החלה לחוש ברע. היא ביקשה מהנאשם משהו נוח ללבוש, הוא הביא לה גופיה שלו, והיא נשכבה על הספה בסלון. המתלוננת לא זכרה היכן היה הנאשם כשהחליפה בגדים, אך לטענתה הוא לא ראה אותה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

מתפשטת. היא זכרה כי בטרם נשכבה בסלון, כשלגופה תחתונים וגופיה, הראה לה הנאשם חדר סגול רומנטי בדירה, וציין כי "זה חדר הביצועים שלו". בדיעבד נודע לה כי הנאשם סיפר לחבריו, שבחדר זה עשה לה "מה שהוא רוצה" (פרוטוקול עמודים 110 – 111).

המתלוננת לא זכרה כיצד ומתי נרדמה, אך היה זה בערך בשעה אחת לפנות בוקר. הדבר האחרון שזכור לה, היה שהנאשם כרע על ארבע לצידה בסלון וליטף אותה, והיא אמרה לו "תוריד את הידיים" (פרוטוקול עמודים 96, 98, 108, 109). פרט אחרון זה סיפרה לראשונה בעת הריענון בפרקליטות לפני עדותה (פרוטוקול עמודים 109, 146).

אירועי יום המחרת - הזיכרון הבא של המתלוננת היה שהתעוררה על הספה בסלון בגפה בבוקר המחרת, כשלגופה תחתוניה והגופייה שנתן לה הנאשם. היא נכנסה להתקלח, בעוד הנאשם אורז ציננית למסיבה (פרוטוקול עמודים 109, 110, 113). במקלחת חשה כי הנאשם קיים עמה יחסי מין. היא לא ידעה מה הוא עשה לה, אך היה שם לדבריה "סקס פרוגע". היא חשה נפחות וכאבים באיבר מינה ובישבנה (פרוטוקול עמוד 97): "התלבשתי ואז קיבלתי טראומה שראיתי שנגעו בי. ראיתי שהרחם שלי מכל הכיוונים, לא יודעת מה היה שם" (פרוטוקול עמוד 110). לגרסתה, הייתה פצועה "שם", האזור כולו היה נפוח ואדום: "אני ידעתי שהוא שכב איתי בלי ידיעתי, אני ידעתי שאני הייתי גמורה, אני זוכרת המגע שלו ששכבתי על הספה, הוא ישב על ארבע, אז אמרתי לו להוריד את הידיים, מאז לא זכור לי כלום יותר. בבוקר אני ראיתי שהוא נגע בי, הוא שכב איתי מכל הכיוונים, הוא עשה מה שהוא רוצה כל הלילה, אני לא יודעת אם היו שם צילומים או גברים שם, אני לא יודעת מה היה שם, רק אני יודעת ששכבו איתי...הוא אמר לי איזה דבר חלומי אני, אין דברים כמוני, יש מצב שאולי שיתפתי פעולה ואני לא יודעת, יכול להיות" (פרוטוקול מיום 31.5.2020 עמוד 145 שורה 27). וגם: "למה הוא נגע בי בלי רשותי אם אני הולכת לישון ולא מרגישה טוב ואני אומרת לו שאני לא מרגישה טוב ורוצה לשכב בסלון ואני מבקשת ממנו משהו ללבוש, והוא נותן לי, הגעתי לספה לסלון התפשטתי גם, כשעברתי לחדר יש לו חדר סגול כזה עם מיטה זוגית וראיתי אותו בערפל והוא שאל אותי אם אני רוצה לישון שם ואני פשוט עברתי ושכבתי כי לא הרגשתי טוב. הוא ליטף אותי ואמרתי לו להוריד את הידיים" (פרוטוקול עמוד 146). גם בעימות עמו טענה כי הייתה "מעורפלת", "כמו זומבי", ולא ידעה "מה היה שם בכלל" (ת/א7, עמודים 25, 26, 28, 31).

המתלוננת שאלה את הנאשם אם קיימו יחסי מין, והוא השיב בחיוב והוסיף כי היה להם "כיף" והיא "מזדהימה" וחלומית, ו"אין דברים כמוה" (פרוטוקול עמודים 97, 113). המתלוננת לא הבינה על מה הוא מדבר, אך לא התעמתה עמו, כיון שרצתה להגיע באמצעותו למסיבה. היא הסבירה כי היה חשוב לה להשתתף במסיבה בשל מצוקתה הנפשית, בין היתר עקב מריבה עם בתה, מריבה שמנעה ממנה לשוב הביתה (פרוטוקול עמוד 118). היא התכוונה לחזור בחזרה בטרמפ עם מישהו, אך לא הצליחה למצוא הסעה, ונאלצה גם לחזור מהמסיבה עם הנאשם (פרוטוקול עמודים 119, 140, 141). במהלך הנסיעה צפונה למסיבה, עצרו השניים בתחנת דלק והנאשם רכש עבורה כריך לארוחת בוקר (פרוטוקול עמוד 117). היא שתתה כוסית אחת בדרך (בציננית היה בקבוק וודקה), נוכח החרדה שחשה בעקבות האירוע, אך לא יכלה לשתף תחושות אלה עם האדם שטוען כי נהנתה עמו בלילה (פרוטוקול עמוד 98, 139).

כשהגיעו לאזור המסיבה, סתבו ביחד את הציוד מהתנייה המרוחקת כשלושה קילומטרים. במסיבה המתלוננת התרחקה מהנאשם, אך הוא הפגין אגרסיביות, אחז בידה וכעס על התנהגותה, אחרי הערב המדהים שבילו (פרוטוקול עמודים 98, 125). בהמשך, הנאשם הכפיש אותה בפני חבריו, סיפר ששכבו, והציגה כ"זונה ושרמוטה". כך הבינה משפת הגוף שלהם. לקראת החזרה הביתה משך אותה הנאשם בידה בכעס, וביישה בפני האחרים, היה אגרסיבי והורה לה ללכת בשלב כלשהו אף סרב לקחתה הביתה, כי התעלמה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

ממנו במהלך המסיבה, והטיח בה בכעס כי תשוב עם חבריה (פרוטוקול עמודים 125 – 130 ו-143). המתלוננת הוסיפה כי שתתה במסיבה כוסית ועישנה ג'וינטים, אך הייתה בהכרה מלאה (פרוטוקול עמוד 131). בדרך הביתה ניסה הנאשם לפייסה, והשניים עצרו לאכול במסעדת "אחמד את סלים" (פרוטוקול עמודים 99, 130). המתלוננת אישרה כי אחרי המסיבה פרסמה ברשת פייסבוק פוסט חיובי בצרף תמונתה (1/ג). היא הסבירה כי כלפי חוץ הפגינה "עסקים כרגיל" ולא מצאה לנכון לשתף אחרים במה שהתחולל בקירבה, מטעמי שמירה על פרטיותה (פרוטוקול עמודים 132, 133).

מצבה הרפואי לאחר האירוע – בעקבות המגע המיני עם הנאשם, נדבקה המתלוננת במחלת מין המועברת ביחסי מין אנאליים, כמותם לא קיימה עם איש מימיה. פנייתה הראשונה לרופא נעשתה בחלוף שבועיים מהאירוע, ומצבה הבריאותי הלך והתדרדר עם הזמן (פרוטוקול עמודים 99, 114, 148). הוגשו מסמכים רפואיים (ת/13), לפיהם קיבלה טיפולים שונים במהלך יותר משנה וחצי, בעקבות מחלות וגינאליות ואבצס אנאלי. בין היתר הוגש מכתב שחרור ממחלקת מיון נשים בבית חולים מ-26.12.2017, לפיו המתלוננת סובלת מתסמינים מאז 7/17, כאבים בבטן תחתונה, ונעשו ניסיונות טיפול שונים. הוגשו פניותיה לרופאים מומחים מחודשים 11/17 ו-12/17, בגין כאבים, הפרשות ודימומים, מהם סבלה לשיטתה כבר מבוקר המחרת (פרוטוקול עמודים 116, 117, 148).

מצבה הנפשי בעקבות האירוע – לדברי המתלוננת, בעקבות האירוע נכנסה לדיכאון קשה, שכבה במיטה ולא שיתפה איש במצוקתה, בין היתר עקב תחושת אשמה על כך שהגיעה מרצונה לדירת הנאשם. היא לא תפקדה כאם, שכבה בבית כמה ימים עם חוס, ועד היום עובדת באופן לא סדיר כי מתקשה לקום מהמיטה. היא התביישה לספר על האירוע לאנשים. בחקירתה הנגדית השיבה כי סיפרה על כך לחברים, אנשי עסקים על כך, אך סרבה למסור את שמותיהם, בטענה שאינה מעוניינת לערב אותם (פרוטוקול עמודים 99, 120, 121, 145, 150, 151).

המתלוננת הוסיפה כי ניסתה ליצור קשר עם הנאשם לאחר האירוע ולפגוש בו, והסבירה כי רצתה לשמוע מפיו מה בדיוק אירע באותו לילה גורלי מבחינתה. היא רצתה לברר באיזו מחלת מין הדביק אותה, והגדירה את ניסיונותיה לפגוש בו כרצון מצידה להביאו "למגרש שלה", אך הנאשם התחמק מלשוחח או להיפגש עמה. בין היתר הודתה כי רצתה ממנו עזרה כספית לצורך רכישת תרופות להן נזקקה בעקבות מצבה, ומעולם לא הייתה לה כל כוונה לסחוט אותו, כפי שטען (פרוטוקול עמודים 96, 100, 147, 148, 149). היא גם הסבירה מדוע לא פנתה למשטרה: "כי לא ידעתי מה קרה שם באותו רגע, לא ידעתי שנאנסתי. לא ידעתי מה היה איך אני יכולה לפנות למשטרה? זה משהו שאי אפשר להאמין דבר כזה, אתה נמצא במקום ויש כמה שעות שאתה לא זוכר אותם. זה נעלם לך, ממשיך את החיים רגיל" (פרוטוקול עמוד 100 שורות 21 – 24).

כעבור שנה, עקב מצבה הקשה, פנתה לקבלת עזרה ותמיכה ממאמנת אישית (ע/7), לה סיפרה על האירועים. במהלך הטיפול העריכה המאמנת אישית שיתכן והמתלוננת עברה אונס ברוטאלי אך אינה זוכרת זאת. המתלוננת אמרה למאמנת את שם הנאשם, ולמשמע השם הזדעזעה המאמנת האישית, וסיפרה למתלוננת כי היא מכירה את אחיו, ושמעה מהאח כי הנאשם נוהג לאנוס בחורות באמצעות סם אונס (פרוטוקול עמודים 101, 153, 155).

חשיפת הפרשה – ביום 27.6.2018 העלתה המאמנת פוסט בפייסבוק המתאר את האירוע ומזהיר משיטת הפעולה של הנאשם. הפוסט פורסם ללא שמות, ונשים החלו פונות אליה בנדון (פרוטוקול עמודים 101, 154). פוסט ברוח זו, אף הוא ללא שמות, הועלה ביום 1.7.18, על ידי מנהלת עמותה לנפגעי עבירות מין (ע/8), אליה פנתה ע/7.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

בעקבות הפוסטים החל הנאשם להתכתב עמה ואיים עליה כי יתלונן נגדה במשטרה. הוא גם הכפיש את שמה בקבוצות שונות בפייסבוק, כינה אותה "זונה", טען כי מדובר בעבריינית המנסה לסחוט אותו, נערת ליווי הנשואה לבורר, שיש להיזהר ממנה, והיא עברה התעללות קשה ברשת בשל כך. בעקבות הפוסטים פנו אליה נשים רבות וחלקן עמה סיפורים דומים על הנאשם (פרוטוקול עמודים 102, 154, 156, 157). המתלוננת חזרה שוב ושוב על כך שלא רצתה להתלונן ולא הגיעה למשטרה לדווח כי נאנסה, היות ולא ממש ידעה מה קרה לה. את התלונה הגישה לבסוף כדי למנוע פגיעה באחרות. היא לוותה לתחנת המשטרה על ידי עת/7 ועת/8 (פרוטוקול עמודים 100, 103, 130, 159).

מהימנות גרסת המתלוננת 2

אפתח את הדיון, בהתרשמות הבלתי אמצעית ממנה כעדה על דוכן העדים. האופן בו דיברה והציגה את גרסתה, השיבה לשאלות והסבירה אי דיוקים או סתירות שעלו מגרסתה. בהמשך אדון באי הדיוקים והסתירות עצמם, כמו גם גרסאות שנכבשו, ועד כמה יש בהם כדי לפגום במהימנותה של המתלוננת ומשקל עדותה אתייחס גם להתנהגותה אחרי האירוע.

לבסוף אבחן את החיזוקים לעדות מתוך הראיות האחרות.

ההתרשמות הישירה מעדות המתלוננת. ניכר היה כי המתלוננת דיברה מדם ליבה. היא העידה בכאב גדול, ויחד עם זאת הייתה גלויה וישירה, חשפה פרטים אינטימיים שלא בנקל יחשפו על ידי נשים (כך בנוגע לחבלות באבריה המוצנעים, הרגליה המיניים, העובדה כי אינה מסוגלת שגבר יגע בה מאז האירוע, מחלת המין על פרטיה המביכים, תיאור תחושותיה לפיהן "שכבו אותה מכל הכיוונים", כולל בעימות עם הנאשם (ת/7א עמודים 27, 35, 42)). המתלוננת גם לא היססה לחשוף פרטים אישיים שאינם מציגים אותה באור חיובי, כמו למשל הרגלי עישון הגראס שלה, או פרטים משפחתיים קשים וחושפניים בדבר יחסיה עם ילדיה (פרוטוקול עמוד 96 שורה 13). האמור לעיל מוסיף לאמינות גרסתה.

לצד הכנות ששידרה המתלוננת והחשיפה המוחלטת, לא ניתן היה להתעלם מן נוסף שעלה משמיעת עדותה, והוא נטייתה לערב בין עובדות להשערות או הערכות, וליישב סתירות בדרך זו. ההתרשמות הכללית הנסמכת על הטקסט והסבטקסט של העדה, היא שמדובר באשה קשת יום, שהייתה קשורה בעברה לאדם אשר כונה "בורר" ונרמז כי הוא שייך לחוגים עברייניים; אישה שחווה דחיות בניסיונותיה להתקבל לחוגים חברתיים הקשורים במסיבות טראנס, וחשה תחושה של בדידות. נרמז על כך בפוסט שכתבה בפייסבוק בקבוצה של "נשים בטראנס" ממנו עולה טרונייה שלה שלא מסייעים לה להגיע למסיבות: "שבוע טוב בנות לא מבינה מה הבעיה לקחת אותי למסיבות, מה אני מצורעת...?" היא גם ממודרת ואינה מוזמנת למסיבות סגורות, למרות בקשותיה (פרוטוקול עמוד 122 שורות 15, 21 ועמוד 152 שורה 1). התרשמות זו מתחזקת גם למשמע הסברה של המתלוננת, מדוע לא התעמתה עם הנאשם בבוקר, לאחר שגילתה שקיים עמה יחסי מין בלא רשותה. היא הסבירה שרצתה מאד להגיע למסיבה, ועימות כזה היה פוגע בסיכוייה להגיע לשם: "אני הייתי מאוד כועסת אבל שתקתי... כי רציתי להגיע למסיבה הזו... ואני הייתי בפנים מאוד לא טוב לי, אבל אמרתי שאין לי ברירה ואני חייבת לנסוע איתו" (פרוטוקול עמוד 97 שורות 29 – 32).

מצב דברים זה אינו במחלוקת בין הצדדים. גם הנאשם אישר בעדותו, כי המתלוננת מתקשה להגיע למסיבות טבע, כי אנשים לא רוצים להסיע אותה (פרוטוקול מיום 14.3.2021 עמוד 103 שורה 20). הנה כי כן, מדובר באשה בודדה הנתונה במצוקה כלכלית וחברתית. על רקע זה יש לבחון את עדותה.

הנטייה של העדה לערב בין עובדות לבין הערכות, בפרט בשאלות בהן לא ידעה את התשובה, לא נעלמה מעיניי, ויהיה בכך כדי להביא להתייחסות זהירה יותר לגרסתה. לצד זאת, חשוב להדגיש כי אותן הערכות או "עיגולי פינות" קשורים לנושאים שבשוליים. בנושאים החשובים, העדה סיפקה הסברים ולא שינתה את

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"יח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

גרסתה גם בחקירה הנגדית המדוקדקת שעברה. אוסיף, כי גם לגבי מתלוננת זו, מי שצופה בעימות בינה לבין הנאשם יכול להתרשם בבירור מעדותה המוצקה, הבהירה והעקבית לליבת הגירסה – הנאשם קיים עימה יחסי מין בלא רשותה, כפי שתארה.

אדון עתה בשתי טענות הגנה מרכזיות ביחס לעדות המתלוננת. הראשונה, כי התנהגותה לאחר האירוע, אינה סבירה. השנייה, כי נפלו סתירות מהותיות בגרסתה.

טענת ההגנה - התנהגותה של המתלוננת לאחר האירוע אינה מתיישבת עם ההיגיון - הסנגורית חקרה את המתלוננת ארוכות, בניסיון להבין מדוע המשיכה את בילויי היום עם הנאשם, לאחר שהבינה כי אנס אותה. היא נשאלה בחקירתה הנגדית, מדוע היתה צריכה לשאול את הנאשם אם שכב איתה, אם חשה זאת בעצמה? מדוע אכלה ארוחת בוקר עם גבר שפגע בה, ובהמשך נסעה עמו למסיבה? הרי אילו היתה מבקשת ממנו להחזירה לביתה או לתת לה כסף לנסיעה, היה נעתר. מדוע הלכה עמו קילומטרים בדרך למסיבה? מדוע חזרה עמו הביתה מהמסיבה, ולא ביקשה לחזור עם מישהו אחר ממשותפי המסיבה אותם הכירה, ובפרט שהנאשם, כך לגרסתה, התייחס אליה בצורה משפילה במסיבה, ואמר לחבריו שהיא זונה? מדוע בדרך חזרה התלוננה בפניו שהיא רעבה, וישבה עמו לארוחה במסעדה? עוד עימתה אותה הסניגורית עם הפוסט האופטימי שפירסמה אחרי המסיבה בפייסבוק עם תמונה שלה מהמסיבה, ובהמשך המשיכה ליצור קשר עם הנאשם באמצעות ה-WhatsApp, וסיפרה לו על הניתוח שעברה.

כל אלה, לטענת הסניגורית בסיכומיה, אינם בגדר התנהגות סבירה לאשה בוגרת שהבינה כי נאנסה. המתלוננת הסבירה כי לא חזרה לביתה בבוקר, מהטעם שרצתה מאד ללכת לאותה מסיבה, וגם לא הרגישה שהיא מסוגלת לחזור הביתה, לאחר שרבה עם בתה שדרשה ממנה לשמור על הנכד. לגבי המסעדות הסבירה, כי לא הביאה עמה כסף, ולכן לא קנתה אוכל במסיבה והיתה רעבה. עוד טענה כי בשל תחושותיה הקשות כלפי הנאשם, היא ניסתה להתרחק ממנו במהלך המסיבה, ואף עוררה את כעסו על כך, אבל לא מצאה מישהו אחר שיחזיר אותה, ולכן נאלצה לחזור עמו. בכל הנוגע לניסיונותיה ליצור עמו קשר לאחר האירועים, חזרה על כך שהרגישה צורך להביא אותו למגרש שלה (כהגדרתה), להבין מה קרה באותו לילה ולשאול אותו במה הדביק אותה. לשאלה מדוע פנתה למשטרה רק אחרי הריאיון בתקשורת, השיבה כי עשתה זאת רק כאשר הבינה שפעל כך גם נגד אחרות.

איני מקבלת את טענת ההגנה, לפיה התנהגות המתלוננת אחרי האונס הנטען, אינה סבירה, באופן הפוגם במהימנותה, וזאת בהתחשב בכלל נסיבות העניין.

הרחבתי לעיל בעניין בחינת סבירות התנהגות מתלוננת בעבירות מין, בדיון בעניינה של מתלוננת 1, ואני מפנה לדברים שנכתבו שם, ולרציונל, לפיו אין לבחון את התנהגותה של נפגעת עבירת מין במשקפי האדם הסביר. כאן קיים מרכיב נוסף במשוואה, והוא העדר זיכרון של המתלוננת את השעות האבודות, מול דבריו של הנאשם שהיא שיתפה פעולה ונהנתה. המתלוננת הסבירה, כי תהתה שמא אכן שיתפה פעולה והיא אינה זוכרת (פרוטוקול מיום 31.5.2020 עמוד 145 שורה 27). מצב נפשי זה של חוסר וודאות מוסיף נופך של היגיון להתנהגותה, גם במשקפי האדם הסביר. מתלוננת 2, כמו מתלוננת 1 לפנייה, לא היתה בטוחה לחלוטין כי נאנסה. אין אנו עוסקים באונס ברוטאלי ברחוב חשוך, אותו חווה הקורבן בזמן אמת וזוכר אותו, אלא בהעדר זיכרון. מה שכן זכרה המתלוננת, כמו מתלוננת 1 לפנייה, את הנאשם כאדם מנומס ואדיב להפליא, אשר אסף אותה מביתה אמש, ארח אותה כיד המלך ואף הביא לה בגדים להחלפה כשחשה ברע. אותו אדם מנומס ואדיב, הכין לה ארוחת בוקר וסיפר לה עד כמה נהנו ביחד וכמה היא נפלאה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

לכן אפשר להבין את הספקות שניקרו במוחה במהלך היום, מה בדיוק ארע בלילה? היא כמו מתלוננת 1, טענה כי לא נמשכה אל הנאשם ולא התכוונה לקיים עמו יחסי מין, אולם להבדיל ממתלוננת 1, היא סייגה זאת בכך שאמרה, כי אם היה מבקש ממנה לקיים יחסי מין, היתה מסכימה (פרוטוקול עמוד 130 שורה 18). כך שלבד מהיות אמירה זו, אמירה המחזקת את מהימנותה של המתלוננת, בהיותה בניגוד לאינטרס שלה, יתכן גם שחלק מספקותיה לגבי השתלשלות האירועים וההסכמה שלא זכרה שנתנה, היו נעוצים גם בכך. על כן, קל וחומר שהציפייה מקורבן עבירת מין לפרוץ בזעקות ולהימלט מהתוקף, והתמיהה כאשר נהגה אחרת כהתנהגות שאינה סבירה, אינן תקפות כאן, במקום שבו הנאנסת תוהה שמא שיתפה פעולה עם התוקף. ראו לעניין זה את דברי בית המשפט העליון בע"פ 9458/05 יגדן רחמילוב נ' מדינת ישראל, פסקה ו' (נבו 24.7.2006): "אין נאנסת טיפוסית, אין סולם תגובות אחד ואחד בלבד שלו ניתן לצפות, התנהגות של קרבן עבירת מין נראית לעיתים לא הולמת, טיפשית, לא ראויה, ועדיין היא משקפת את האמת, ואינה מצביעה על כך שהמתלוננת שיקרה. ובע"פ 599/02 פרי נ' מדינת ישראל (מראה מקום) נאמר בנושא זה: "אכן, יכול שהתנהגותה של מתלוננת בעבירת מין... תיראה למשקיפים עליה ממרחק של זמן וממרומי יישוב הדעת ושיקול הדעת של המשקיפים, מוזרה, בלתי הגיונית, בלתי נבונה ואולי אף מטופשת. יכול שאנו, היום, כאן, היינו נוהגים אחרת. אולם, אין לשכוח שאדם – אפילו הוא נבון ומיושב מטבעו – עלול להידחף על ידי תחושה של לחץ ומצוקה להתנהגות שאינה מתיישבת, לכאורה, עם תבנית אישיותו. עוד אין לשכוח, כי בבואנו להסיק מסקנות מן ההתנהגות, אין אנו עושים זאת בגדר 'ביקורת התבונה', שבה, אלא בגדר ניסיון לקבוע אם נעברה עבירה. לעניין זה יש לבחון את מכלול הפרטים של ההתנהגות על רקע נסיבות הפרשה כולן, כדי לאתר ולזהות את ההסבר הנכון והאמיתי להתנהגות".

מכלול הנסיבות בעניינה של המתלוננת: אשה שהחיים לא האירו לה פנים, מול אדם מתחשב ומארח מופתי, אשר ארח אותה כיד המלך בערב הקודם, ובבוקר סיפר לה עד כמה נהנתה ושיתפה פעולה באקט המיני, לצד רצונה לצאת מנסיבות חייה הקשות למספר שעות וליהנות במסיבה, ולצד הקושי החברתי שלה להשיג הסעה אחרת למסיבה, אינו בלתי הגיוני, בנסיבות המיוחדות של המעורבים.

אשר לפרסום פוסט אופטימי יום לאחר האונס או המשך הביולוגי עם האנס, אפנה לדברים שאמר בית המשפט העליון בע"פ 6819/20 אליאב עמר נ' מדינת ישראל (נבו 09.12.2021): "גם דין טענות המערער כי התנהגותה של המתלוננת בהמשך החופשה באילת שוללת את טענתה כי היא נפגעה מינית – להידחות. קביעת בית המשפט שאין בפרסום שפרסמה המתלוננת למחרת האירוע ברשתות החברתיות, בהם נראתה מחייכת או בעובדה שיצאה לבלות עם אחותה וחבריה למחרת האירוע, כדי להפריך את טענת המתלוננת כי עברה אונס טראומטי – אף היא מקובלת עליו ומעוגנת בהתרשמותו הבלתי אמצעית מהמתלוננת ובפסיקתו של בית משפט זה. הפסיקה הכירה בכך שהתנהגותם של נפגעי עבירות מין אינה נמדדת באמות מידה רציונליות למתבונן "מן החוץ".

המתלוננת נמנעה מלהגיש תלונה במשטרה, מה שעומד בסתירה לעלילת השווא המיוחסת לה ביחד עם נשות הטראנס, מטעמי תאוות נקם כלשהי, כנטען על ידי הנאשם (פרוטוקול עמודים 97, 99, 100), ועשתה זאת רק כאשר היתה בטוחה לחלוטין מה ארע לה, וכשהבינה שעשה זאת גם לאחרות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"יח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

טענת ההגנה - סתירות בגרסת המתלוננת. הסניגורית טוענת לסתירות וליקויים ראיתיים בגרסת המתלוננת, העולים לשיטתה כדי פגמים בגרסה. כך בכל הנוגע לכוונתה של המתלוננת לקיים עם הנאשם יחסי מין. המתלוננת העידה שהנאשם אינו לטעמה, ולא התכוונה לקיים עמו יחסי מין, וגם אמרה שאינה נוהגת לקיים יחסי מין בפגישה הראשונה שלה עם גבר. על כן תמחה הסניגורית, מדוע הראתה לו את מקום הניתוח שאמורה היתה לעבור, שנמצא במקום אינטימי בגוף (בירך), תוך כך שהרימה שמלתה. היא גם מפנה לדברי המתלוננת, כי לא היה בכוונתה לקיים עמו יחסי מין אבל אם היה מבקש היתה מסכימה. בנוסף, יתכן שגם החלפת הבגדים לגופיה שהביא לה הנאשם, התבצעה בנוכחותו. כל אלה מלמדים, להבנת הסניגורית, על כוונה לפתות את הנאשם, או לפחות על הסכמה לאינטימיות.

איני מקבלת טענות אלה והן גם אינן מתיישבות עם גרסת ההגנה. יכולה אישה שלא לחשוק בגבר ובכל זאת להסכים לקיים עמו יחסי מין מסיבות שונות, והדברים ברורים. בפרט לאחר ששמענו על מצוקתה של המתלוננת שרבה עם בתה ורצתה ללכת למסיבה, ונוכח הקשיים שהיו לה באיתור הסעות למסיבות כאלה, ביחד עם האירוח כיד המלך של הנאשם, אותו לא הפסיקה לשבת. כך שהאמביוולנטיות הזו אינה יוצאת דופן. גם הנאשם לא חשק כלל במתלוננת, כך לשיטתו, ובכל זאת קיים עמה מגע מיני. כאמור, לא ברור כיצד הגיעו לידי כך, שהרי הנאשם התעקש שלא לפרט בעניין זה, אולם אף הוא לא טען מעולם כי המתלוננת פיתתה אותו לקיים עמה יחסי מין.

הסניגורית מפנה גם לגרסה הכבושה של המתלוננת, לפיה הזיכרון האחרון שלה בערב, היה שהנאשם כרע לידה, והיא אמרה לו שלא יגע בה. זו גרסה שלא נשמעה בחקירה, ולכן משקלה נמוך. לצד זאת, אפנה לעדותה של המאמנת האישית (ע"ת/7), שתידון מיד, לפיה המתלוננת סיפרה לה (עוד לפני שנחקרה במשטרה) על מנח כזה של הנאשם, אשר כרע ליד המתלוננת ואמר לה כמה נפלאה היתה. אמנם אין מדובר בגרסה מדוייקת, וגם התזמון של הכריעות שונה, אולם עניין הכריעה עלה מגרסת המתלוננת בפני המאמנת האישית.

טענה נוספת בפי הסניגורית, כי תשובתה של המתלוננת לשאלתה, מדוע לא חזרה מהמסיבה עם חברים שפגשה שם, שמקובל לתזור עם מי שבאים, אינה סבירה. לטעמי, ועל סמך הראיות שהובאו מטעם ההגנה עצמה, התשובה דווקא סבירה. ההגנה טענה ואף הוכיחה, כי המתלוננת מתקשה להשתלב בחברת אנשי מסיבות הטראנס, ומתקשה להשיג הסעה למסיבות. אם כן, מדוע כל כך קשה להאמין שלא הצליחה להשיג הסעה חזרה, מאותן סיבות עצמן?

אשר לטענתה של המתלוננת כי הנאשם השמיץ אותה במסיבה בפני חבריו, קרא לה זונה וסיפר ששכבו. כאשר נשאלה האם שמעה זאת במו אוזניה, השיבה בשלילה. לשיטת ההגנה, זו דוגמה לחוסר מהימנות של המתלוננת. לטעמי, אמירה זו מלמדת על נטייה של המתלוננת לערב בין עובדות להשערות. השערה של אדם כי הוא מושא ללעג ולבוז, נטועה בנבכי הנפש, ולא נעסוק בכך כאן. ציינתי לעיל כי אין מדובר בעניין שבליבת האירוע, ומכל מקום איני מתעלמת מכך בבוחני את מהימנות המתלוננת. כך גם לגבי טענתה שיחסי המין היו בחדר השינה (הסגול). היא נשאלה כיצד היא יודעת זאת, שהרי אין לה זיכרון ביחס אליהם, והסבירה שהניחה שהתקיימו שם, כי הנאשם הראה לה את החדר הזה, ואמר לה שזה חדר הביצועים שלו, וגם אמר לחברים שלו ששם שכב איתה (פרוטוקול מיום 6.2.2020 עמודים 110 – 111, ועמוד 125 שורה 22). כך גם לגבי הנחתה שחבריו של הנאשם, ששמעו מה עשה לה, תכננו עליה את האונס הבא (פרוטוקול מיום 31.5.2020 עמוד 142).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

20 יולי 2022

ברוח זו, אפנה לפסיקה בעניין פגמים שעולים מעדות מתלוננת, לפיה: "בית משפט זה כבר הדגיש לא פעם כי מעטים המקרים בהם עדות נפגע תהא חפה לחלוטין מפגמים, במיוחד כאשר אמור הדבר בעדות העוסקת בשחזור חוויה טראומטית כעבירת מין. לכן, השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק" (ע"פ 3873/08 שמעון אטיאס נ' מדינת ישראל, פסקה 96 (נבו 6.9.2010)). עוד נקבע בפסיקה, כי בבוא בית המשפט לבחון את מהימנות עדותם של מתלונן או מתלוננת יכול הוא להסתפק ב"גרעין האמת" שבה, ולעיתים אף "בגרעין הקשה" של הדברים (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל פ"ד נו(6)205, 233 (2002), ע"פ 150/09 פלזני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (נבו 6.5.2010)).

לסיכום, התרשמתי כי המתלוננת לא שיקרה בנושאי הליבה. לא שיקרה בכך שחשה ברע בשלב כלשהו של הערב, ומיד אחרי שהחליפה בגדים ונשכבה על הספה, איבדה את הזיכרון לאורך כל שעות הלילה, כולל המועד בו התקיימו יחסי המין עם הנאשם. היא לא שיקרה בכך שטענה כי לא התכוונה לקיים עם הנאשם יחסי מין, וכי הוא לא ביקש ממנה, ומכאן גם העדר ההסכמה לקיומם. התרשמתי כי המתלוננת רצתה עד מאד להשתתף במסיבה, בין היתר מסיבות אישיות, ולכן גם התלוותה אל הנאשם למחרת היום, למרות שחשדה שנאנסה, אך לא היתה בטוחה לחלוטין מה בדיוק ארע ביניהם. רק כאשר נפגשה עם המטפלת הנפשית התחזקה בחשדותיה, ורק כאשר הבינה כי הנאשם פגע בנשים אחרות, התלוננה נגדו.

כפי שאראה להלן, הוצגו בפנינו ראיות המחזקות את טענותיה, כולל הטענות למצוקה נפשית ומחלות וגינאליות ואנאליות לאחר האירוע. הסתירות בעדותה, ככל שהיו, הן בעניינים שוליים ואינן משמיטות את הקרקע מתחת לגרסתה.

החיזוקים לעדותה של מתלוננת 2 העולים מתוך הראיות האחרות - החיזוקים נובעים מעדויות עת/7 ו-8, שיפורטו להלן, מהמסמכים הרפואיים, משקרי הנאשם והתחמקויותיו, שפורטו לעיל, וכן מעדות שיטה.

עת/7 המאמנת האישית – לגרסת העדה, היא הציעה שירותי אימון אישי בדף הפייסבוק שלה, מתלוננת 2 ראתה את הפרסום בקבוצת "נשים בטראנס" ופנתה אליה לקבל עזרה מקצועית. במהלך פגישתן סיפרה לה המתלוננת כי היא חוששת שנאנסה, וניסתה תוך כדי שיחה "לעודד את הזיכרון שבה", שכן לא זכרה מה ארע לה. המאמנת ידעה כי המתלוננת הוזמנה לארוחת ערב בדירת הנאשם, עם חברים נוספים, והתכנן היה לנסוע יחד למסיבה למחרת היום (פרוטוקול עמוד 174). הנאשם והיא שתו, והדבר הבא שזכרה הוא שהיא קמה בבוקר "עירומה וכואבת", בעוד שהנאשם "ישב על ארבע" לצידה וסיפר לה כי היא "נהנתה" והייתה "נהדרת". גם בחקירתה הנגדית חזרה העדה על כך שהמתלוננת: "...התעוררה ערומה והוא גהר מעליה על ארבע, ואמר לה כמה היא נפלאה וכמה טובה, ושהיא נהנתה...". (פרוטוקול עמודים 174, 177). מנח גוף זה של הנאשם הכורע למרגלות המתלוננת, הוא פרט ייחודי החוזר על עצמו בגרסאות העדים, ובכך מחזק את האותנטיות של הגרסה ואת משקלה. כך גם מתחזקת גרסתה בנוגע לתיאורי הנאשם את "הנאתה" מהלילה, שכן היא לא זכרה מאום.

המאמנת אף ידעה לספר כי המתלוננת נסעה עם הנאשם למסיבה למחרת היום, למרות תחושותיה הקשות, וגם כי ביקרה רופא, אך לא ידעה מתי (פרוטוקול עמוד 178).

עוד, וחשוב, המאמנת עשתה שימוש בביטויים ייחודיים אשר אפיינו את גרסת המתלוננת. בין היתר העידה, כי למתלוננת נעלם זמן, כי היא גילתה ש"נקרעה מכל הכיוונים" ונדבקה במחלת מין עקב כך, כשלמעשה לא הבינה כלל מה עבר עליה (פרוטוקול עמודים 174, 178, 179). גם האופן בו תארה המאמנת את התנהגות המתלוננת, עת שוחחה עמה, מדבר בעד עצמו: "...אני מקשיבה גם לא רק דרך האוזניים, רואים שהאיש הזה עברה משהו מאוד חזק איך שהיא דיברה בכל שפת הגוף שלה, אבל היא עדיין אמרה שהיא לא יודעת מה קרה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 18-08-39520 מדינת ישראל נ' ופניש

20 יולי 2022

לה, כי נעלם לה המון זמן, רק זוכרת שהיא שתתה זהו, רק יודעת שהיא נקרעה מכל החורים בגוף והייתה פצועה, שגם מאחורה, שהיא אף פעם לא עשתה כי היא צרה, היא תיארה שסבלה ואחר כך תיארה שהיא חטפה איזה שהיא מחלת מין בעקבות זה" (פרוטוקול עמוד 174). תיאור זה מתזק את טענת המתלוננת, לפיה בליל האירוע קוימו עמה יחסים אנאליים, שמעולם לא קיימה קודם לכן, ואת טענתה כי נפצעה וגינאלית ואנאלית. כששמעה המאמנת את שמו של הנאשם מפי המתלוננת, חשה כי קיבלה "בעיטה בבטן". לטענתה, שנה קודם לכן יצאה עם אחיו, והאח סיפר לה כי היה שותף לסיטואציות בביתו של הנאשם בהן נאלץ "לפנות נשים ולהחזיר אותן הביתה, כי הן היו במצב קשה", לאחר שבילו עם הנאשם. האח ידע שהנאשם עושה שימוש בסם אונס נגד נשים (פרוטוקול עמודים 175, 180).

לדברי העדה, היא עברה טלטלה רגשית עמוקה בעקבות הדברים ששמעה מפי המתלוננת. היא הלכה מיד לבית הוריה, ושם החלה לבכות כי חשה שנגרם כאן "עוול ענק" (פרוטוקול עמוד 175). בערב פרסמה פוסט בקבוצת "נשים בטראנס", ללא ציון שמות, בו שטחה את תחושותיה הקשות עקב הדברים ששמעה, והתריעה כי יש לנקוט בפעולה נגד הפוגע (ת/15).

בעקבות הפוסט פנו אליה נשים רבות שביקשו לדעת במי מדובר, וחלקן אף הזכיר את שמו של הנאשם בנוגע לחוויות דומות. היא עצמה מסרה את שמו של הנאשם בהודעות פרטיות בלבד וחלק מהנשים ליוותה למשטרה. בנוסף, הפנתה את המתלוננת לעת/8, שעסקה אז בניהול עמותה לנפגעי תקיפה מינית, כדי שתקבל עזרה והכוונה (פרוטוקול עמוד 175).

בשלב מסוים התראיינה לתאגיד "כאן 11". המאמנת הדגישה כי לא היא פרסמה את שם הנאשם, אלא התאגיד והמשטרה עשו זאת, במטרה לאתר נשים נוספות שנפגעו (פרוטוקול עמוד 176). מלבד פגישה אחת עם המתלוננת, המשיכה המאמנת ושוחחה עמה טלפונית ותמכה בה רגשית, ואף ליוותה אותה מספר פעמים למשטרה, בין היתר, לעימות עם הנאשם (פרוטוקול עמוד 177). בעקבות הפוסט יצר עמה הנאשם קשר, שלח לה מסרונים ושאל מדוע היא עושה לו את זה. הוא גם איים כי יתבע אותה על כך שהיא עושה לו "שיימינג". על כן, העדה חסמה את האפשרות לקבל פניות ממנו (פרוטוקול עמוד 176).

תשומת הלב לכך, שהגרסה שמסרה המתלוננת למאמנת עולה בקנה אחד עם הגרסה שהשמיעה המתלוננת בעימות עם הנאשם (ת/7) ובעדותה בית המשפט. מדובר בתיאורים הנוגעים למהות, והמתלוננת חזרה עליהם שוב ושוב. אמנם פרטים מסוימים שמסרה המאמנת אינם תואמים במדויק את גרסת המתלוננת, אך מדובר באי התאמה בשולי הדברים, שאינה מפחיתה מערך גרסתה כמחזקת. אפרט: עירומה או לא? מתלוננת 2 התעוררה בבוקר כשהיא לבושה בתחתונים וגופיה. המאמנת העידה כי שמעה מפיה שהתעוררה עירומה, ובכך רואה ההגנה סתירה מהותית. אני איני סבורה כי מדובר בפרט מהותי המעיד בהכרח על אמירת שקר, של העדה או של המתלוננת. ראשית, חלפו כשנתיים מאז שמעה המאמנת את הדברים ועד מועד עדותה, ועל כן יתכנו אי דיוקים בהעברתם לשומע. בנוסף, לא מן הנמנע כי אדם יחוש עירום בבגדים תחתונים, גם אם אין מדובר בעירום מוחלט. לפיכך, גם אם המתלוננת השתמשה במונח עירומה, כשהיתה לבושה בגופיה ותחתונים, איני סבורה כי מדובר בביטוי החוטא לאמת. אפנה בעניין זה שוב לפסיקה בנוגע לפגמים שעשויים להימצא בעדות מתלוננת בעת שחזור האירועים, ואינם מעיבים בהכרח על אמינותה, כל עוד "גרעין האמת" מצוי בה (ע"פ 3873/08 שמועון אטיאס נ' מדינת ישראל, פסקה 96 (נבו 6.9.2010)).

מי אמרה למי "אונס"? לדברי המאמנת, המתלוננת אמרה לה כי יתכן שחוותה אונס. זאת בניגוד לגרסת המתלוננת, לפיה המאמנת היא זו שהעריכה כי ככל הנראה נאנסה בברוטאליות ואינה זוכרת זאת. גם כאן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

לא מדובר בפרט היורד לשורשו של עניין, אלא דווקא מחזק את טענת המתלוננת לפיה לא היתה בטוחה לחלוטין מה ארע, וכך הציגה את הדברים באוזני המאמנת. מכל מקום שתי האמירות יכולות לחיות ביחד. לכן גם איני מקבלת את טענת ההגנה, לפיה רעיון האונס "נשתל" במוחה של המתלוננת על ידי המאמנת. הרי מלכתחילה המתלוננת הגיעה למאמנת בגלל חשדותיה כי נאנסה. כך שהרעיון היה קיים כבר במוחה, והיא רק קיבלה חיזוק לחשדותיה, בדיוק כמו במקרה של מתלוננת 1.

תזמון הכריעה על ארבע של הנאשם - המאמנת ממקמת כרונוולוגית את הכריעה על ארבע של הנאשם למרגלות המתלוננת, בנקודת זמן שלאחר קיום המגע המיני, בניגוד לגרסת המתלוננת לפיה היה זה לפני שאיבדה את זכרונה. גם כאן לא מדובר בסתירה מהותית, אלא דווקא בחיזוק לגרסת המתלוננת. המועד המדויק של התרחשות האירוע הזה יכול היה להשתבש בגרסת המאמנת, בשל הזמן שחלף מאז שמעה את הדברים. החיזוק נמצא לטעמי בעצם התיאור של תנוחה מאוד ייחודית של הנאשם, עליה חזרה העדה מפי המתלוננת, המחזקת את האותנטיות של הדיווח.

מסירת פרטים נוספים למאמנת - ההגנה עימתה את המתלוננת בחקירתה הנגדית, עם העובדה שלא חלקה עם המאמנת את כל הפרטים האחרים שסבבו את האירוע (התלבשה יפה לקראת המפגש עם הנאשם, הראתה לו את הגידול בירכה, צעדה למסיבה קילומטרים רבים וסחבה ציוד, אכלה עמו במסעדה, המשיכה לבקש ממנו טרמפים למסיבות וכד'). בכך אין לטעמי כדי לפגום באמינות גרסתה. לא הייתי מצפה כי המתלוננת תשתף את המאמנת בכל פרט מהאירועים הללו. אין מדובר בחקירה משטרית, אלא בשיחה שמטרתה לשטוח את מצוקתה האישית ואת תחושותיה הקשות בנוגע לאונס שחוותה, ובכך התרכזה.

לסיכום, עדות המאמנת כוללת פרטים מהותיים המחזקים את גרסת המתלוננת. בראש וראשונה, הסיבה בגינה הגיעה אליה המתלוננת ושילמה לה עבור שירותיה, היתה החשד שנאנסה והמצוקה הנפשית שחוותה עקב כך. בנוסף, הפרטים שמסרה המתלוננת למאמנת, כגון נקודת הזמן של אובדן הזיכרון (טרם קיום המגע המיני), הטענה כי "נעלם לה זמן", תנוחת הנאשם הכורע לצידה, מצבה הגופני והרפואי בעקבות אותו לילה, כולל התחושה שבוצע בה אקט מיני אלים גם בפי הטבעת, והמחלה בה לקתה בסמוך לכך, הטענה כי אינה יודעת מה אירע לה, ומצבה הנפשי עת שטחה סיפורה בפני העדה. השימוש בתיאורים ייחודיים ולא מובנים מאליהם (אותם שמענו מפי המתלוננת הן בעימות והן בבית המשפט), מוסיפים לאותנטיות של גרסאותיהן. עובדות ששמעה המאמנת מאחיו של הנאשם ומהנשים שפנו אליה בעקבות הפוסט, הן עדויות מפי השמועה, ולא אייחס להן משקל. אציין בהערת אגב, כי אחיו של הנאשם לא זומן כעד הגנה להפריך את טענות העדה. על כן, הגם שאין בדברים שציטטה מפיו כדי להוות ראיה, אין גם ראיה מנגד, להוכיח כי היא עדה לא אמינה. ע/ת 8/ מנהלת עמותה לנפגעי תקיפה מינית (להלו): "מנהלת העמותה" - אין היכרות מוקדמת בין עדה זו לבין ע/ת 7/, המתלוננות, הנאשם או מי מהמעורבים בפרשה, והיא אינה חלק מסצנת מסיבות הטרנס. לפרטים אלה נודעת חשיבות, נוכח טענת הנאשם בדבר רקיחת העלילה נגדו על ידה (כפי שפורט בפרק הדן במהימנותו).

מתוקף עיסוקה של העדה בתקופה הרלוונטית, הפנתה אליה ע/ת 7/ את המתלוננת, וסיפרה לעדה כי המתלוננת נפגעה מהנאשם בהיותה מחוסרת הכרה. ע/ת 7/ גם הביעה באוזני העדה חשש כי יש נפגעות נוספות, נוכח דפוס הפעולה הקבוע, על רקע היכרותו עם נשים במסיבות טבע, וכן נוכח היכרותה של ע/ת 7/ את אחיו, אשר סיפר לה כי הוא מכניס סמים למשקאות של בחורות (פרוטוקול מיום 7.2.2021 עמוד 86). העדה פרסמה פוסט (ת/16), ללא פרטים מזהים של המעורבים, וקיבלה בתגובה מספר יוצא דופן של פניות מגברים ונשים, כולל מבעלי ליין של מסיבות טבע (פרוטוקול עמוד 87), אשר חלקם זיהה את הנאשם בשמו. בין היתר פנו אליה גם הידיד ובן הזוג של מתלוננת 1, וכך התוודעה אליה ואל סיפורה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

העדה עצמה לא מסרה את שמו של הנאשם לאיש, גם לא בהודעות פרטיות. הפונים אליה הם אלה שצינו את שמו. אשר לפרסום שמו ברבים, טענה העדה כי הנאשם וחבריו פרסמו פוסט בצירוף תמונתו, כשהוא בפתח תחנת המשטרה בדרכו להגיש תלונה נגד מתלוננת 2 (פרוטוקול מיום 7.2.2021 עמוד 96).

המשטרה ביקשה ממנה לפרסם כי עומדת להיות משודרת כתבה בנושא, במטרה לאתר נפגעות נוספות ולעודדן להתלונן, וכך עשתה. לא ידוע לה מספר המתלוננות הסופי, והיא הכירה רק את המתלוננות כאן. העדה דבקה בגרסתה, למרות שהוטח בה בחקירתה הנגדית כי אין תיעוד בתיק החקירה לבקשה כאמור, והיא ערכה לנאשם "משפט שדה" ללא בסיס (פרוטוקול עמודים 90 – 94).

בשים לב לכך שהעדה נחשפה לגרסאות המתלוננות כשלוש שנים לאחר האירוע הראשון וכשנה לאחר האירוע השני, עדותה מחזקת פרטים אותנטיים בגרסאותיהן. כך, ידעה לספר על ה"שעות האבודות" של שתיהן, על כך שהנאשם תיאר באוזני שתיהן עד כמה נהנו עמו והיו "פראיות", ועל מצבן הפיזי והנפשי בעקבות האירועים. היא חיזקה את גרסתה של מתלוננת 1 בכך שלא התכוונה לקיים עם הנאשם יחסי מין, ובקשר לכאבים ולחבלות בגופה. בנוגע למתלוננת 2 ידעה לספר על התפרצות מחלת מין בעקבות האירוע (פרוטוקול עמודים 89 - 90), ועל כך שנסעה עמו למחרת למסיבה ונותרה עמו בקשר, שכן טרם עיכלה את שארע לה. היא לא ידעה על כך שמתלוננת 2 הציגה לנאשם את הגידול בירכה, על מרחק ההליכה שגמעו המתלוננת והנאשם בדרך למסיבה, שעצרו לאכול במסעדה בדרכם חזרה הביתה או על אבחון מחלת המין של המתלוננת חצי שנה אחרי האירוע.

גם כאן איני סבורה כי העובדה שהעדה לא מצויה בפרטי הפרטים האחרים שסבבו את האירועים, מפחיתה מאמינות גרסת מתלוננת 2. גם אותה לא הייתי מצפה שהמתלוננות ישתפו בכל פרט, כשאין מדובר במידע הנוגע לחוויית האונס עצמה. עוד אציין בהקשר זה, כי את מתלוננת 1 פגשה העדה פעם אחת בלבד (בעת הריאיון לתאגיד), ועם מתלוננת 2 שוחחה פעם אחת טלפונית, כך שניתן לצפות כי פרטים אוטוריים לא ייכללו בשיחות האלה. בנוסף, העדה ציינה כי אינה מטפלת בהכשרתה וכי התקשתה להתמודד עם הדברים (מטעמים שהובהרו על ידה אך לא יפורטו כאן כדי לשמור על פרטיותה), כך שאך סביר הוא שלא התעמקה בפרטים, מעבר למה שהיה נחוץ לה לצורך מילוי תפקידה.

לסיכום נקודה זו – שתי העדות ששמעו מפי מתלוננת 2 את סיפורה, מחזקות את הגרסה, הן בציון עובדות מיוחדות והן בדיווח על המצב הנפשי בו היתה נתונה.

מסמכים רפואיים (ת/13) המאמתים את טענת המתלוננת כי סבלה ממחלות וגינליות ואנאליות – על פי המסמכים, המתלוננת קיבלה טיפולים שונים במהלך יותר משנה וחצי, בעקבות מחלות וגינליות ואבצס אנאלי. בין היתר הוגשו מכתב שחרור ממחלקת מיון נשים מתאריך 26.12.2017. עולה ממנו כי המתלוננת הגיעה לחדר המיון עם תלונות של דימום וגינאלי וכאבי בטן תחתונה, מהם היא סובלת בששת החודשים האחרונים. נעשה ניסיון טיפולי מסויים לפני שלושה חודשים. הוגשו פניויה לרופאים מומחים שונים בחודשים 11/17 ו-12/17, בשל כאבים, הפרשות ודימומים (מהם סבלה לשיטתה כבר מבוקר המחרת – פרוטוקול עמודים 116, 117, 148). אמנם המסמכים אינם תומכים בטענה כי פנתה לרופא שבועיים לאחר האירוע, אך תומכים בטענתה כי סבלה מהתסמינים מאז מועד האירוע (13.5.2017). הרי לא סביר שבדחה מליבה, לשאלת הרופא במיון, את מועד תחילת הופעת התסמינים, רק כדי להתחיל לרקוח בשלב זה ובנסיבות אלה, את עלילת השווא כנגד הנאשם. כן הוגשה תעודת חדר מיון מיום 12.12.2018, לפיה המתלוננת אושפזה עקב אבצס פריאנלי וקיבלה טיפול.

איננו נדרשים לקבוע את הקשר הסיבתי בין מעשי הנאשם לבין המחלות בהן חלתה המתלוננת, שכן הנאשם לא הואשם בגרימתן. אולם יש במסמכים כדי לחזק את גרסת המתלוננת, לפיה מיד לאחר ביקורה אצל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

הנאשם הופיעו אצלה תסמינים למחלת המין הוגינאלית בה נדבקה, וכן ראייה (גם אם לא חזקה, נוכח חלוף הזמן, והעדר אנמנזה ביחס לתחילת התסמינים), לכך שנפגעה בפי הטבעת. בהקשר זה של מעשה סדום, אבהיר, כי הנאשם לא הואשם בעבירה של מעשה סדום, ולכן גם לא נרשעו בכך, חרף העובדה שהאמנו למתלוננת בטענתה זו.

עדות שיטה או מעשים דומים כחיזוק לעדותה של מתלוננת 2 - חיזוק לראיות התביעה להוכחת האישום השני, ניתן למצוא גם בשיטת ביצוע העבירה, העולה כדי עדות שיטה או לכל הפחות מעשים דומים. שיטת הפעולה בה נקט הנאשם בשני האירועים, דומה במרכיבים הבאים:

למתלוננת ולנאשם היכרות קלושה ביותר. שתי המתלוננות הכירו את הנאשם היכרות שטחית במסיבת טבע. בשני המקרים מדובר ביחסים בשלב ראשוני ביותר, שאפילו לכלל ידידות לא הגיעו, לבטח לא לתחילת קשר רומנטי או מיני.

הנאשם מזמין את המתלוננת למסיבה, ומציע טרמפ לאירוע שיצא מביתו. בשני המקרים הציע הנאשם למתלוננות להגיע לביתו לפני המסיבה והוא יסיע אותן למסיבה. השיח בשני המקרים הוא שיח ידידותי, ללא רמיזות מיניות, וכל אחת מהמתלוננות התייחסה לנאשם כאל ידיד והגיעה לביתו ללא כוונה לקיים עמו אינטראקציה מינית.

בביתו הנאשם מארח את המתלוננות כיד המלך. נזכיר כי למתלוננת 1 לא הוגשה ארוחת ערב מפוארת כפי שהוגשה למתלוננת 2, אך זאת רק בגלל השעה המאוחרת שלא התאימה לארוחת ערב. הנאשם מצדו דווקא טען כי טרח והכין עבור מתלוננת 1 תבשיל רוסטביף לפי מתכון שלקח מאמו, והיה מגיש אותו אלמלא הגיעה כה מאוחר. למתלוננת 2 הוגשה סעודת מלכים.

השיח בזמן האירוח הוא שיח ידידותי ולא פלרטטני או בעל אוריינטציה מינית. המעבר לקיום יחסי מין הוא פתאומי ולא ברור - דנתי ארוכות לעיל, בכך שהנאשם לא הסביר (בהיותו היחיד שיכול היה לעשות כן), כיצד עבר עם שתי המתלוננות, באופן חד, משיחה סתמית על הא ועל דא ליחסי מין. הראיתי כי בעניינה של מתלוננת 1, הנאשם הודה שעד לשלב בו עמדו לצאת למסיבה, והמתלוננת ניגשה להחליף בגדים (אז לשיטתה איבדה את זיכרונה), השיח היה ידידותי ולא כלל רמיזות מיניות, במגע או בדיבור. כך גם בעניינה של מתלוננת 2, ולכך אוסיף את טענתו של הנאשם, לפיה כלל לא חשק בה. אם לא חשק בה, באילו נסיבות עברו משיחה בטלה לקיום יחסי מין? הנאשם, אשר זכר כל פרט איזוטרי בשני הביקורים, לא הצליח להסביר עניין זה.

בשלב מסויים של הערב זיכרונה של המתלוננת נקטע לשעות רבות (השעות האבודות), והיא מתעוררת בבוקר מבלי לזכור את האירועים שאירעו בשעות האבודות. מתלוננת 1 נזכרה בשברי זיכרון קטועים של מספר דקות, ואילו מתלוננת 2 לא זכרה דבר מהשעות האבודות.

המתלוננת מתעוררת כשגופה דואב ומבינה כי קיימו עמה יחסי מין אלימים. שתי המתלוננות תיארו כאבים בתוך איבר המין. מתלוננת 1 תיארה את החוויה כאילו הכניסו קרשים פנימה וסובבו. גם הדיאפרגמה שלה נעלמה. מתלוננת 2 תיארה שהרגישה שחדרו לה גם לווגינה וגם לפי הטבעת. אף היא תיארה כאבים ונפירות במקומות הללו. האלימות ביחסי המין עולה גם מתיאור הסבך בשיערה של מתלוננת 1 שלא נפרם עד שנאלצה להסתפר, וכן משטפי דם תת עוריים שהיו על גופה. אשר למתלוננת 2, היא חלתה לאחר האירוע במחלת באברי המין, כולל במחלה הנגרמת עקב מגע מיני אנאלי.

לשאלת המתלוננת מאשר הנאשם כי קיימו יחסי מין, ומיד טוען באזני המתלוננת עד כמה היא עצמה נהנתה. זהו פרט יוצא דופן וראוי להתעכב עליו. במהלך הטבעי של הדברים, אדם שבילה עם אחר, לאו דווקא בקיום יחסי מין, נוהג לתאר את החוויה שהוא עצמו עבר. הוא יאמר לבעל דברו "אני נהנית" "היה לי כיף

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

20 יולי 2022

איתך אתמול". אמירה ספונטנית לאחר: "אתה נהנית" היא אמירה לא שגרתית בשיח על חוויה משותפת, ומחזקת את המסקנה שהנאשם ידע שהאשה מולו אינה זוכרת את חווית ליל אמש, ואף ביקש להטמיע בה נרטיב מסויים, בדבר מידת הנאתה מיחסי המין שהיו בין השניים. בנוסף, בשני המקרים הנאשם לא הביע כל הפתעה, כפי שהיה מצופה ממנו כשהאישה שבילתה עמו לילה שלם, ובמקרה של מתלוננת 1 גם קיימה עמו יחסי מין משך שעות רצופות, טוענת כי אינה זוכרת דבר. אוסיף, כי גם כאן כשהנאשם מבקש לתאר למתלוננות את הלילה אותו אינן זוכרות, הוא לא נכנס לפרטים ולא מתאר עובדות, כגון, את אמרת כך, ואני עשיתי כך וכך, אלא ממשיך בכותרות וסופרלטיבים, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

הנאשם ממשיך ומפנק את המתלוננת לאחר המעשים באוכל או בהצעות לאוכל, וממשיך ונוהג בנימוס. את מתלוננת 1 הוא מסיע לרכבת ואת מתלוננת 2 למסיבה.

על עדות שיטה נקבע בפסיקה כי היא משמשת להוכחת עצם ביצועו של מעשה העבירה על ידי הנאשם. בית המשפט רשאי לקבוע מסקנות על יסודה, אם שוכנע כי ייחודו של אופן ביצוע המעשה העברייני מלמד על עצם ביצוע העבירה או על זהות מבצעה, ולצורך כך "דרושה הצטברות תכונות זומות ברמה גבוהה ביותר." ע"פ 411/04 אברהם טטרו נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (נבו 9.1.2006). על רמת הדימיון הנדרשת בין המעשים, על מנת שתחשב כשיטה, אמר המלומד ואקי:

"...רמת הדימיון הנדרשת לצורך הוכחתה של עדות בדבר שיטה היא גבוהה מאוד, כך שהמעשים צריך שיהיו כ"דומים כמעט לחלוטין", "דמיון הזועק לעין", אשר עולה עד כדי "כרטיס ביקור של הנאשם", כמעין "טביעת אצבע" או "חתימת ידו" של העברייני. דרושה הצטברות של תכונות זומות ברמה גבוהה ביותר ונדרש כי הצטברות זו תתאפיין ב"קווים דיסטינקטיביים ברורים". עם זאת, ברי כי לא ניתן להגיע לזהות מדויקת בין המעשים, שהרי "אדם אינו רבובט, הוא אינו חוזר על מעשיו ודבריו באופן זהה, והתנהגותו ודבריו מושפעים גם ממעשיו ותגובותיו של האדם שמולו הוא פועל", ו"אפילו אם הוא פועל בצורה סדרתית, אינו מכונה המשכפלת את תוצריה בדיוק מוחלט [...]". (ואקי כרך ב' 974, וההפניות שם).

לא מן הנמנע כי די יהיה במעשה אחד הבא להוכיח את השיטה, במידה ומדובר בדימיון איכותי: "ערכה הראייתית של עדות זו (עדות בדבר שיטה או עדות בדבר מעשים דומים), והמשקל הניתן לה, נגזרים בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה לגופו. ויזגש, לא מן הנמנע כי מעשה אחד נוסף די בו כדי ללמד על שיטה או לעלות כדי מעשים דומים. ההכרעה היא שאלה של איכות ולא שאלה של כמות." (ואקי כרך ב' עמוד 970 וההפניות שם).

המאפיינים שפורטו, הכוללים הזמנה למסיבה של אישה שהיא מכרה שטחית בלבד, ולבטח אינה בתחילתו של קשר רומנטי או מיני כלשהו עם הנאשם, אירוח כיד המלך, הכולל שתיה, אך ללא כל אינטראקציה מינית או פלרטטנית, אשר נקטע באיבו באובדן זיכרון ללא כל סיבה נראית לעין, ובסיומו מתעוררת המתלוננת כשגופה דואב ומסתבר לה שקיימה יחסי מין שאינה זוכרת, שהותירו בה פגיעות גופניות, כשהנאשם מספר לה עד כמה נהנתה בלילה מיחסי המין - כל אלה הם מאפיינים מיוחדים. מאפיינים אלה מלמדים על טביעת אצבע או חתימת יד. גם אם אין בין הסיפורים זהות מוחלטת, הם כמעט זהים זה לזה.

משקלה של עדות השיטה תלוי במספר נתונים: השכנוע בגרסת העד, מידת הדימיון בין שני המתלוננים, האם הייתה קיימת אפשרות לתאם עדויות בין שני הקורבנות (כאשר מדובר בשני מתלוננים אשר אין ביניהם כל קשר, עדויותיהם מהוות חיזוק ממשי האחת לרעותה), האם לעדים מניע לטפול על הנאשם, והאם המעשים עליהם נסבה עדות השיטה או העדות בדבר מעשים דומים הוכחו כבר, בין אם במסגרת הרשעה קודמת ובין אם בהודאת הנאשם (ע"פ 3372/11 קצב נגד מדינת ישראל, (נבו 10.11.11) פסקה 334).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

20 יולי 2022

בבחינת עדויות המתלוננות במבחנים אלה, מדובר במידת דימיון גבוהה, לא הייתה אפשרות לתאם עדויות בין שתי המתלוננות, אשר לא הכירו זו את זו, ולא הובאה כל ראיה לתיאום, ולא היה להן מניע לטפול על הנאשם עלילת שווא.

מכאן, שדי במתלוננת אחת שהאמנו לגרסתה והנאשם הורשע על פי גרסה זו, על מנת לבסס את השיטה, ולחזק את גרסת המתלוננת השניה.

לחילופין, גם אם אין הדמיון בין המעשים מגיע לכדי שיטה, הוא עולה כזי מעשים דומים. לאחרונה נדונה סוגיה זו של מידת הדמיון בין מעשים על מנת להכניסם לגדר מעשים דומים, בע"פ 8579/20 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 3.11.2021). שם נידונה הסוגיה בהקשר של ראיית סיוע לעדות קטינה בפני חוקרת ילדים, ונאמר כך:

"אך נקבע בפסיקה כי די גם בקווי דמיון כלליים בין המעשים, העשויים ללמד למשל על התנהגות של התעללות מינית בקטינות בנות משפחה... השופט א' שטיין התייחס לאחרונה לסוגיית הדמיון הדרוש, בכותבו כי: "יכול הסיוע לבוא מתוך ראיה על "מעשים דומים" שביצע הנאשם [...] ובלבד שקיימים קווים דיסטינקטיביים-מבדלים, ברורים ומובהקים, אשר יוצרים מכנה משותף בין נסיבותיו הייחודיות של המעשה המיני המיוחס לנאשם לבין המעשה עליו דיברה קטינה האחרת בהודעתה" (ע"פ 4447/20, בפסקה 10). אולם אף מבלי להידרש להבחנה, או לטעמי ההרמוניה, בין קווי דמיון "ברורים ומובהקים" לבין "קווי דמיון כלליים", נראה כי לכל הדעות נדרש מכנה משותף – "דמיון בטיבם של המעשים ונסיבותיהם" (ע"פ 4009/90, בעמ' 306) – כך שעדות אחרת תעלה כדי ראייה בדבר "מעשים דומים".

על כן, בין אם מדובר בשיטה או מעשים דומים, מידת הדמיון בין שני האירועים רבה, ולכן יש באירוע מושא האישום הראשון, בו הורשע הנאשם, כדי לחזק את גרסת מתלוננת 2.

סיכום – גרסתה של מתלוננת 2 נפגמה במקצת עקב תשובות שונות שלא התיישבו זו עם זו או עם העובדות שהוכחו. קבעתי עם זאת, כי הסתירות היו בעניינים שאינם בליבת המחלוקת, כי הדברים שאמרה המתלוננת בכל הנוגע לליבת המחלוקת היו אמינים, כי נתמכו בעדויות מחזקות רבות, ובכלל זאת בעדות שיטה מהאישום הראשון. לצד זאת שקרי הנאשם מוסיפים ומחזקים את גרסת התביעה, כמפורט במסגרת הדיון באישום הראשון.

על כן, אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירת האינוס באישום זה.

שיבוש מהלכי משפט

נטען בכתב האישום, כי ביום 1.7.2018 פורסם פוסט ברשת פייסבוק, בו תיארה אישה דפוס פעולה של גבר המזמין נשים לדירתו, מערפל אותן ואז פוגע בהן מינית, ללא ציון שם ופרטים מזהים של הקורבנות ושל הפוגע, וקראה לנשים שנפגעו להגיש תלונות במשטרה (להלן: "הפוסט").

ביום 2.7.2018, טרם חשיפת הפרשה במשטרה, משנודע לנאשם על הפוסט שקרא כאמור לנפגעות לפנות למשטרה, פנה אל מתלוננת 2 באמצעות ה-WhatsApp, ואיים עליה כי יגיש נגדה תלונה למשטרה בגין "שיימינג". בשעות הבוקר פנה הנאשם למשטרה והתלונן נגד מתלוננת 2 על "שיימינג" בפייסבוק, בגין העלאת הפוסט. זאת עשה כדי למנוע ממנה להתלונן במשטרה, להכשיל ולסכל הליך שיפוטי ולהביא לעיוות דין.

כאמור לעיל, הנאשם **כפר במיוחס לו**, וטען כי בעקבות הפוסט הודיע למתלוננת 2 שיתלונן נגדה במשטרה, שכן השחירה לשווא את שמו ברשתות החברתיות. זאת אמר מדם ליבו וללא כוונה להכשיל או למנוע הליך

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

20 יולי 2022

שיפוטי. הוא פנה למשטרה והגיש תלונה נגד מתלוננת 2 בתום לב, מאחר ששיקרה והוציאה דיבתו רעה על לא עוול בכפו.

מסכת הראיות

בנוסף לעדותן של מתלוננת 2, ע/ת 7 המאמנת האישית וע/ת 8 מנהלת העמותה, אשר העלתה את הפוסט המדובר, הוצגו מטעם התביעה הראיות הבאות:

ת/14 - התכתבות בין הנאשם למתלוננת 2 מיום 2.7.2018, שעות ספורות לפני הגשת התלונה.

ת/15-16 פוסטים בפייסבוק שכתבו ע/ת 7 וע/ת 8, כאשר ת/16 הוא הפוסט מושא כתב האישום.

ת/17 - ת/24 - התכתבויות של הנאשם עם חבריו.

מטעם ההגנה, בנוסף לעדות הנאשם, הוגש נ/2 התלונה שהגיש הנאשם למשטרה נגד מתלוננת 2.

יריעת המחלוקת – העובדות נשוא האישום אינן במחלוקת, הגם שהפוסט הנדון ת/16 אינו קורא לנפגעות לפנות למשטרה, כנטען בכתב האישום, אלא אולי מרמז לכך. אלה הדברים שנאמרו שם: "...אנא מכן. אם הייתן במסיבה וסיימתן את הערב עם גבר כבן חמישים פלוס – ולא הבנתן מה קרה לכן או שהבנתן ואתן עדיין שותקות מפחד/מבוכה – אנא הפסיקו לשתוק. בבקשה צרו קשר בפרטי. החשיבות של עוד עדויות במקרים כאלה – קריטית. שבוע מבורך".

מכל מקום, הן הפוסט המדובר והן התבטאויותיו ומעשיו של הנאשם לאחר שנחשף אליו, כולם בכתב ומדברים בעד עצמם, והשאלה היא האם יש באמירות שהטיח הנאשם במתלוננת 2 בלילה שבין 1.7.2018 – 2.7.2018 והתלונה שהגיש במשטרה בבוקר ה - 2.7.2018, כדי למנוע ממתלוננת 2 להגיש תלונה במשטרה, והאם הנאשם כיוון במעשיו לתוצאה זו.

טענות הצדדים - המדינה טענה בסיכומיה, כי חרף טענת הנאשם שמתלוננת 2 עשתה לו "שיימינג", בפועל שמו של הנאשם לא פורסם בפוסט, ומי שגרם לפרסום השם היה הנאשם שהעלה פוסט בפייסבוק ובו צילום אישור על הגשת תלונה. בכך אישר בפני חבריו בפייסבוק שמדובר בו. עוד טענה המאשימה בהקשר זה, כי חרף גרסתו כי היה קורבן ל"שיימינג", הנאשם הוא זה שבפועל הכפיש את שמה של מתלוננת 2 ועשה לה "שיימינג" (ת/22 ו-ת/23). מטרת הנאשם בהגשת התלונה כנגד מתלוננת 2, הייתה להפחיד אותה ולמנוע ממנה להגיש תלונה נגדו. ההתכתבות בין הנאשם למתלוננת 2 כוללת איומים, שאם לא תתנצל בפומבי על דבריה יפנה לעו"ד, והיא תזדקק לממון רב כדי לממן את הגנתה המשפטית. כל זאת עשה הנאשם על רקע היכרותו עמה ועם קשייה הכלכליים, והידיעה שלא תוכל להתמודד עם תלונה שכזו.

ההגנה טענה, כי הנאשם פנה למשטרת ישראל לעזרה בשל ה"שיימינג" שעבר. כן נטען כי גבר שנכנס לתחנת המשטרה, אף אם יאמר אמת, ימצא עצמו חשוד, ואכן, הנאשם התלונן והוגש נגדו כתב אישום בגין שיבוש הליכי משפט. הנאשם עשה זאת על מנת להוכיח את חפותו.

דיון

אפתח בכך שבבחינת יסודות העבירה, אין רלוונטיות לשאלה מי גרם בפועל לפרסום שמו של הנאשם כמושא הפוסט, המתלוננת והעדויות, כטענת הנאשם, או הנאשם עצמו, כטענת המאשימה. האיסור על שיבוש הליכי משפט, ובענייננו, הליך החקירה, אינו תלוי בשאלה זו, וגם אם היתה זו המתלוננת, ברי כי אסור לעשות מעשים על מנת למנוע ממנה להתלונן במשטרה.

בהקשר זה אעיר, כי מראיות המאשימה עצמה עולה כי שמו של הנאשם כמושא הפוסט, "עבר" בקבוצת הפייסבוק הרלוונטיות עוד לפני שהנאשם ניגש למשטרה. אנו למדים זאת מעדותה של ע/ת 8 מנהלת העמותה שפרסמה את הפוסט, לפיה לא ציינה בפני הפונים אליה את שם הנאשם עד שהפונה הזכיר אותו, אולם ברי כי ברגע שהשם נאמר לה על ידי הפונה, היא אישרה את הדברים: "...לא תמצאי אותי פעם אחת אומרת את

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

20 יולי 2022

השם לפני שאמר לי אותו. את יכולה לבדוק. אני מאוד חכמה בדברים האלה. אני בעלת ניסיון לצערי" (פרוטוקול מיום 7.2.2021 עמוד 96 שורה 20). גם ע"ת 7/21 שפרסמה פוסט דומה ימים ספורים קודם לכן (15/21), קיבלה טלפונים רבים, ושמו של הנאשם עלה בהם. ראו גם דברי הנאשם בחקירתו הנגדית:

"ש: איך ידעת שהפוסט עליך? הפוסט היה בעילום שם.

ת: הבהירו לי חברים בפרטי. (שמות החברים – ט.ח.).

ש: מה הם הבהירו לך?

ת: שהעבירו את השם שלי בפרטי...כשהופיע הפוסט הזה, ביניהם הם דיברו שהכוונה אליי. ומי שהיה מקורב אליי, אמרה לי: תקשיב, בני. יש פוסט כזה-זכזה...אני הולך בגאווה למשטרה. צחקו ממני".

(פרוטוקול עמוד 159 שורות 23 - 28)

כך או אחרת, זו אינה השאלה שעל הפרק, אלא האם מעשיו של הנאשם עלולים היו למנוע ממתלוננת 2 להגיש תלונה במשטרה, והאם נעשו על ידו לשם כך.

סעיף 244 לחוק העונשין קובע כדלהלן:

"העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו- מאסר שלוש שנים.

לעניין זה: 'הליך שיפוטי' - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט."

האם מעשיו של הנאשם מקיימים את הרכיב ההתנהגותי? - הרכיב ההתנהגותי של "העושה דבר" בעבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין מנוסח באופן הרחב ביותר, ומעידה על כך החלופה: "ובין בדרך אחרת", החלה מבחינה לשונית על אין ספור התנהגויות אפשריות.

"גבולותיו של הביטוי "העושה דבר" רחבים הם...השאלה מה נכלל בגדר "מעשה" היא מורכבת, והמענה לה עשוי להשתנות על-פי תוכנו של האירוע הקונקרטי הנכלל בביטוי "העושה דבר" בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה..." רע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 729, פסקה 10 (להלן: "עניין אלגד").

עוד נקבע בעניין אלגד, שגם מעשים הנחזים לכאורה כמעשים נייטראליים, במנותק מהנסיבות ומההקשר, יקיימו את היסוד ההתנהגותי של העבירה, אם נסיבות העניין הנלוות לו וההקשר שבו הוא בוצע, שוללים את אופיו ה"מתמים" ופוגעים בערך המוגן. עבירת השיבוש היא עבירה התנהגותית, ולא נדרש כי המעשה יוביל לשיבוש הליך שיפוטי בפועל (עניין אלגד, פסקה 8).

נבחן את אמירות הנאשם - ביום 2.7.2018, הנאשם שלח למתלוננת 2 את רצף ההודעות הבאות (14/21), החל משעה 00:18 בלילה עד השעה 10:49 בבוקר, בזו הלשון:

"(מתלוננת 2 – ט.ח.) מחר אני הולך להתלונן עליך במשטרה; פגעת בי וחברה שלך כתבה עלי פוסט, אמרת שאני אנסתי אותך...את עבריינית...פלילית אמרו לי לא להתקרב אליך...נקמת בי שלא לקחתי; היינו חברים טובים פשוט פחדתי ממך; לא העזתי ודיברת עלי מכוער נבהלתי ממך וגם לקחתי אותך למסיבה היית הכי בסדר; והלכנו לאכול יחד; ובילית איתי את כל היום למחרת; אני הולך על בבוקר למשטרה; אני לוקח עורך דין ותובע אותך; לא אוותר לך; הרס ושברת אותי; תצטרכי להסביר...אך דיברת איתי הרבה אחרי אם עשיתי לך. רק וכל הזמן רצית שאני יאסוף אותך; תהיה לך סתירה. רצינית; מחר לפני העבודה אני מגיש תלונה; פגעת בי בשם וכולם מדברים עלי; אך את כפויית טובה הייתי כל כך טוב אליך; יש לי את כל ההתכתבות שלנו; תתכונני; אני מצטער ואת לא בן אדם בריא; אבל היית צריכה לחשוב קודם; למה עשית ככה?; מחר אני נותן את השם שלך ומיד לוקח עורך דין; תזכרי שהבאתי אותך הביתה עשינו ארוחת ערב..אמרת שהתעוררת ולא ידעת איפה את; אני אדרוש מכוונת אמת; אני אגייס את המשפחה שלי בכסף עד שלא יתבעו אותך אני לא יעזוב; שכבת איתי בהסכמה והלכנו למסיבת טבע למחרת זה העובדות; אני יודע על (ע"ת 7/21 – ט.ח.) שהיא פרסמה בשמך; וזה לא היה כמו שאמרת וזה כל ההבדל...; (מתלוננת 2 – ט.ח.) לילה טוב מחר בבוקר אני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

20 יולי 2022

במשטרה; (מתלוננת 2 – ט.ח.) בסדר ידברו איתך מחר; את כזאת עבריינית..למה התנהגת ככה..אני הייתי טוב אלייך..; לקחתי אותך מהבית עשיתי לך ארוחת ערב..רקדנו דיברנו שעות בטלפון...גם אחרי זה המשכת להתקשר ולבקש שאני יאסוף אותך ולמחרת הלכנו למסיבת טבע; בערב אחרי הלכנו למסעדה; לא עשיתי לך שום דבר רע; אני חייב מחר לפני העבודה ללכת להתלונן עליך; שמונה בבוקר אני שם; נראה אותך מול החוקרים אני מיד לוקח את הפרוטוקול ותובע אותך; עכשיו שאני יודע שזו את; מחכה לבוקר; אוקי מחר תטבירי את זה במשטרה; אני מבטיח לך שתצטערי על זה; לא הגיע לי את יודע שאני מכבד ומתנהג ללא רבב; הזהירו אותי לא להתקרב אליך; וככה עשיתי; מזל מזל שהגעתי לחשוב עד שהבנתי שזו את; מחכה לבוקר יתקשרו אליך משם...אני מוכן שיעשו העמדת פנים; אני לא כותב לך אני נותן להם את התלונה; (מתלוננת 2 – ט.ח.) לא היית צריכה לפגוע בי התנהגתי איתך כל כך יפה; ורצית לבוא לכל המסיבות; פשוט נבהלתי ממך; ואני אראה להם את ההתכתבות שהיינו ידידים; שמונה בבוקר במשטרה אני אשן קצת; סליחה אין לי ברירה; יכולת להציל את זה לכתב להצטער; לא ככה; לכתוב בפורום של הבנות; לא רציתי לפגוע בך את מספיק מסובכת עם משטרה; בחיים לא היה משהו כזה; אל תדברי שטויות; לא עשיתי שום דבר רע; את פגעת בי; ונתת ל (ענת/7 – ט.ח.) לכתוב את זה; אני אזמין את שניכס; ונראה שהיא תשמע ששיקרת אם היא תתמוך בך; היא שמעה את הגירסה שלך; לא בהכרח נכונה; אני חייב מחר לעשות את זה; אני יודע שאת חולה ולא קל לך ואף פעם לא איחלתי לך משהו רק להיפך; אבל לא היית צריכה לפגוע; אני מקווה שיש לך עורך דין לזה; אני בבוקר איתו הולך למשטרה; כמה חבל על הכסף; לא רציתי איי פעם לפגוע בך..לא השארת לי ברירה; נדבר בבוקר מהתחנה; תצטרכי להסביר למה אמרת שאנסתי אותך את מבינה באיזה בעיה את; בדרך למשטרה; לא היתה לי ברירה; עכשיו נראה אותך; מיד לוקח עורך דין; תכיני הרבה כסף להדפתקה הזאת; הוא ראה את התיקים שלך התבלבל". (ההדגשות שלי – ט.ח.).

אם נסכם את הדברים, הנאשם אמר למתלוננת שהוא כועס על כך שקשרה את שמו לפוסט, הוא לא אנס אותה, אלא יחסי המין היו בהסכמה, מזכיר לה שבילו את הערב והיום למחרת במסיבה, ומודיע לה כי ייגש בבוקר לתחנת המשטרה להתלונן נגדה בגין השיימינג שעשתה לו, ויעלה לה ממון רב לשכור עורך דין שיגן עליה.

האם יש בדברים הללו כדי להלך אימים על מתלוננת 2 ולהרתיע אותה מהגשת תלונה במשטרה? יש לבחון את השאלה במנותק מהרשעתו של הנאשם באינוס המתלוננת. בחינת יסודות העבירה צריכה להתייחס לשלב שבו בוצעה, דהיינו, טרם פתיחתה של חקירה פלילית, כאשר הנאשם אינו בחזקת חשוד, ולבטח בחזקת חף מפשע מהעבירה שהוא נאשם בשיבושה. בהינתן אלה, האם ניתן לראות בדברים שנאמרו ונעשו פעולות של שיבוש?

אין זה המקרה הקלאסי שבו אדם פונה לפלוגי ודורש או מבקש ממנו שלא יתלונן במשטרה, שמא יבולע לו או כטובה אישית וכו'. בסדרת האמירות שצוטטה לעיל, תלונה של המתלוננת נגדו לא עמדה במפורש על הפרק, אלא יש בהן יותר הצהרת כוונות של הנאשם עצמו להגיש נגדה תלונה, הצהרת כוונות שהוגשמה בו במקום. האם התנהגות זו בהקשר הדברים, יש בה כדי להרתיע את המתלוננת מלהתלונן, והאם נועדה לכך? לא ניתן לקבוע כך מעל לכל ספק סביר.

בכל הנוגע ליסוד העובדתי, ולשאלה האם יש בדברים שנעשו כדי לפגוע בערך המוגן של עשיית משפט, דהיינו, האם יש בהם כדי לגרום למתלוננת להימנע מהגשת תלונה? אלה העובדות הרלוונטיות: ראשית, שהפוסט הנדון לא קרא במפורש לנשים להתלונן במשטרה, אלא לכל היותר רמז על כך, שנית, שבפועל נעשה לנאשם "שיימינג" ברשת, לפחות לשיטתו, לאחר ששמו הועבר בקבוצות משתתפי מסיבות הטראנס, כאנס, שלישית ועיקר, שהאמירות הללו בעיקרן הן הודעה למתלוננת שהוא הולך להתלונן נגדה על שיימינג, בבוקר, ללא הותרת אופציה לוותר על תלונתה שלה, כתנאי לוותר על תלונתו. צירוף כל אלה מותיר ספק סביר, האם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ"י ופניש

הפעולות נעשו על מנת למנוע מהמתלוננת להתלונן במשטרה. יש אפשרות כי נועדו כדי להגן על שמו הטוב בפני חבריו.

היסוד הנפשי של העבירה מחייב מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות, בצירוף כוונה למנוע או להכשיל את ההליך השיפוטי. על התביעה להוכיח אפוא: "שאיפה מצד הנאשם לשיבוש ההליך השיפוטי הקונקרטי". ניתן להחיל את הלכת הצפיות מכח סעיף 20(ב) לחוק העונשין כמענה לדרישת הכוונה המיוחדת, וכדברי כבי השופטת ביניש בעניין אלגז, בעמודים 748-749: "... כך שצפיית התממשות היעד המבוקש ברמת הסתברות קרובה לוודאי, כמוה כשאיפה להשגת היעד".

וכן: "היסוד הנפשי בעבירה לפי סעיף 244 לחוק הוא השאיפה לפגוע בקיומו של ההליך השיפוטי ("למנוע"), השאיפה לפגוע במטרתו או בעצם התנהלותו של ההליך השיפוטי ("להכשיל") או השאיפה לפגוע במהותו או בתוצאתו של ההליך השיפוטי ("להביא לידי עיוות דין") (עניין אלגז (בעמוד 745);

ציינתי כי מטרתו המוצהרת והעיקרית של הנאשם בהגשת התלונה, היתה להגן על שמו הטוב, אשר נפגע עקב הפוסט ושיוכו אליו, ולכך היו מכוונים מעשיו. נותר ספק בליבי אם בנסיבות העניין המעשים הללו יכולים היו להרתיע את המתלוננת מהגשת תלונה, ובפרט האם לכך התכוון הנאשם. על כן, אציע לחברי לזכותו מעבירה זו.

טלי חיימוביץ, שופטת

השופט גלעד נויטל, נשיא, אב"ד:

אני מסכים.

השופט גלעד נויטל,

נשיא, אב"ד

השופטת לימור ביבי:

אני מסכימה.

לימור ביבי, שופטת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20 יולי 2022

תפ"ח 39520-08-18 מדינת ישראל נ' ופניש

סוף דבר:

פה אחד אנו מזכים את הנאשם מהעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין שבאישום השני, ומרשיעים את הנאשם: באישום הראשון בעבירה של אינוס לפי סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין (מספר מקרים), ובאישום השני בעבירה של אינוס לפי סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשפ"ב, 20 יולי 2022, במעמד הצדדים.

לימור ביבי, שופטת

טלי חיימוביץ, שופטת

גלעד נויטל, שופט, אב"ד
נשיא